

29.1.1988 משמ"ח 29.1.1988

רשאר א־שאווד,. אבנים, אש ודם

ילדים במדים מתרגלים להרביץ

יהורם גאון. כבר לא ילד דומיניון-הברנדי המלטף

ברנדי דומיניון הוא ברנדי משובת VS.O.P מבשיל בחביות עץ אלון בדיוק עד לרגע הנכון כדי להגיע אליך עדין וחלק במו משי עם טעם מעולה וניחוח ופלא. ברנדי דומיניון אהבה חדשה לאוהני הברנד

ברנדי דומיניון - מיוצר עפ"י ידע צרפתי ע"י כרסל איל מורחי

אתקור 🕅 תדיראן 🕅 אלקטרה

להתקנה סטנדרטית (כולל 2 מי צנרת) לא כולל תוספות ודרישות מיוחדות.

> אחריות כפולה לכל מזגן ומחיר נמוך ממחיר היצרן

עוץ והתקנה 🛭 ע"י טכנאים עובדי החברה

א המזמינים עד 5.2.88 יהנו מהמחיר הישן.

בית המזגן דואג שתחסוך גם בהוצאות תבעול המזגנים

ים בענעת: בארווזר

🛊 ירושלים: ה

ברחובות: הרצל פני (38734 56, 207
 בתניה: הרצל פני 38972 (36

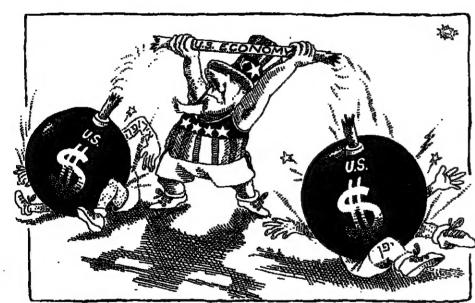
באר-שבע: הווקויו ויות או, 18478 ב

03-46 ₪ הרצליה: פסיווה בקנוב שאשרוד: פוויחה ביקרונ

בית המזגן 🖁 ■ פרתו (איניה: מגליל 3. 1484-455160 ₪ פרתו (איניה: מגליל 3. 158-455160 ₪ רעניה: מגליל 3. איניה: מגליל 3.

כלכלה אמריקנית: הטכניקה המנצחת של הדולר הנופל

olcaciu z

Ribedio

ו' נשנט, תשמ"ח 29.1.1988 1980 כל הזכויות שמורות ל"מעריב" This Magazine is a Supplement to Maariv International Edge

כשלפקיסטאן תהיה פצצת מימן עש דוראון ואלי טייכר

עוה. תחילה אבנים עמוס לכב

ון ילרים נמרים מתרגלים לדרכיץ עמנואל רוזן

60 שניות יד קשה טל כשן

ן מרדימים, חיזרו לעבורה יהונתן גפן

מלכה בארמון שחור נילי פוסקונה לרכון

ם טיול "סופשבוע", הטיולים של מחר נילי פרירנדר

גאון. כבר לא ילד אריין דראל

שטח פרטי, רות בקיישראל 28 ערית נרצקי

ורדה איתי. סוף השיר תלמה אדמון

רך, צבעוני ונוק. יהרית חטד

חיים ואוהכים מפר אכירר

פנטרגאון ינאל לכ

וורוסקום

מעריב לפני 35 שנה נעריכת נכריאל שטרטמן

מעריב לילדים

לפקיסטאן תהיה כצצת מיתן. זוועה

הפקיסטאנים. מתחת למעטה דק של גינוני נימוס בריטיים מסתתרים מוסלמים פנאטיים שכבר מזמן הבינו שטוב שתהיה בבית פצצת אטום אחת או שתיים, ואם אפשר – גם מימן. הם גונבים סודות אטום על ימין ועל שמאל, מעופפים בעולם עם מזוודות מלאות כסף־תמורת־מידע, נעזרים בסינים ומבטיחים שיתוף פעולה גרעיני ללוכים. סוף העולם יתחיל במזרח. או שנחבוש כאפייה ונתפלל לאללה.

מאת עמי דור־און ואלי טייכר

צעת האטום היא המפתח למוערון המדיר נות הגדולות במאה העשרים", אמר כאח" רונה שליט לוב, מועמר קראפי, כאחת ההתווערויות החציפוליטיות חצירתיות בטריפולי. 'כלי פצצה אנו, עמי ערב, משולים למי שיורים בחץ וקשת, בעוד אוייכינו המציאו זה מכבר את אכק השריפה". ווה עוד לא הכל. קראפי, שבשגעונו יש הרכה יותר הגיון מכפי שמייחסים לו במדינות המערכ, אמר גם: "עשירי מדינות המפרץ הפרסי יוסבים על מיליארדי דולרים ונדמים כעיני עצמם למלכי העולם. אכל למעשה הם רוכצים על ערימות נייר ירוס, שערכו מידרדר מיום ליום, סאמריקה הדפיסה אותו ואמריקת היא שתיקה אותו מהם. אז יחורו כל נערי השעשועים הסעורים והכווייתים לעסוק במה שעסקו אבות אבותיהם קודם גילוי הנפט – מסחר מסועף כצואת גמלים".

קראפי לא דיבר סתם. כתמימות או בשלומיאליות, אך תמיד בכושר המצאה, בקנאות וכנוצרצות, עמל קראפי להשיג נשק נרעיני. חורשים ספרים לאוצר שתפס את השלטון כלוָכ, כיו בסָפּטמַכר 1969, שלח את יר ימינו, מיינ'ור עבר אל סלאם ג'אלור, לשיחה הטאית בקהיר עם נשיא מצרים ראן,

"אני נוסע לפקין" אמר ג'אלוד לנאצר, יותר כהורעה ולא כנקשת עצה. ילרכוש פצצת אטום. לא פצצה גרולה. פשהו קטן ער בינוניי.

ג'אלור ברוכון מצרי עם שם כרוי, ונתן לו את ברכת שניתן אולי להשוואה עם פרשת מרגלי האטום קלאום הרדך לפניקה עם ראש ממשלת סין דאו, צד אן לאי. פוקס ואלן מאי, שמסרו את סורות האטום של המערכ צ'ו הוריע לג'אלוד בבימוס רב, שמצצות אטום, "אמילו לידי הטובייטים. קטנות", אינן עומרות למכירת, אך דוא לא העלה את וזו היתה פרשת הריגול הפקיסטאנית: בניגוד

HIJEDIO 6

נ'אלור על המכוס הראסון בחזרה הביתה, אלא שירך לכללי הנטחון היסוריים, הורשה מדען האטום

בינו לבין מוסלמי אחר, שהיה לקראפי בעל־ברית כמחשבה וכמעשה. האיש היה זולפיקאר עלי בהוטו, ראש ממשלת פקיסטאן. בספרו בעל השם הכמעט־נבואי "אם ירצחו אותי", כתב בהוטו: "ידוע לגו כי לישראל-היהודית ולדרום אפריקה יכולת גרעינית מלאה. גם לתרבות

> הקומוניסטיות. רק לתרבות האיסלמית אין. מצב רברים זה עומד להשתנות". לסין היה אינטרס לסייע לפקיסטאן כתכנית לייצר כלי נשק גרעיניים. לרכרי צ'ו, הוכיחה ההיסטוריה שכל גילוי כתחום המרעי־צכאי או הגרעיני, נחשף כמוקרם או כמאוחר. כלומר: הפקיסטאנים יצליתו בסופו של דבר להשיג את הפצצה ומדוע לא תסייע סין בירם, ואפילו בעקיפין, לקצר את התהליך וכך לזכות ברריסת רגל באחת המדינות

> המוסלמיות, שעד אותה עת היו בתחומי ההשפעה אמריקנית או סוכייטית. נימוק נוסף: הסינים רצו שלפקיסטאנים יהיה נשק גרעיני כדי לאיים על הודו,

זוג שיוגוף הפעוקה בין סין לפקיסטאן בתחום הגרעיני. כשלב מאותר יותר, התברר לסינים כי יותר מכפי שהם יכולים לעזור לפקיסטאנים, יכולים הפקיסטאנים לסייע להם. היה זה אחרי מכצע הריגול האטומי המרשים נאצר התייחס לעניין בספקנות, אך צייד את והמוצלה שניהלה פקיסטאן בקהיליה האירופית, מבצע

הפקיסטאני, ד"ר עברול קארר האן, לעבוד נמפעל הסורי ביותר להעשרת אורניום, שהקימו נמשותף בריטניה, מערכ־גרמניה והולנד בעיר אלמלו בחלנו. איש מהשותפים לא העלה ברעתו כי הוא נותן למעשה "רשיון ריגול" לחפרפרת פקיסטאנית. לאחר שלפה עמד, במארס 1976, את כל סודות המפעל, ובנוסי לכן הנוצרית וההינדית יש יכולת כזו. גם למדינות את הרשימה הסודית של מאות החברות המספקות את

התישלובת הגרעינית הסודית של פקיסטאן בקאהוטה: כאן מהרכז הנאל

הציוד למפעל – חזר ד"ר חאן למולדתו. בהתבסס על הידע הגנוב שהביא, כנו הפקיסטאנים בעיר קאמטה 20 מייל דרומית-מזרחית לכירת פקיסטאו. איסלאמאבאר, מפעל להעשרת אורניום, החריש ניוור כעולם, המוכיל אותם ישירות בררך לפצצת המימי כן, מימן. אין טעות. כור גרעיני אחר, מרגם "קאנרו", סמוך לקראנ", שנרכש מקנרה בתחילת שנות השישים. הספש של

עוד לפני הקמת הכור בקאהוטה, היה לפקיסטא כור זה היה 137 מגאוואט, ואחר מיתרונותיו היה שמיוצר כו פלוטוניום, תומר הנפץ הגרעיני שעשה חל חורכות מהעיר היפאנית נגאסאקי. אולם פקיסטא רצתה פצצה של ממש. ב-1976, חתמה "חוזה מיחור עם הגיבורה הנצחית כפרשיות האטומיות, צופה המוקרנים ככור. המפעל הוקם במקום הקרוי צ'אסמה

בגלל לחץ אמריקני כבר, החליטה צרפת כאמצע 1978, להשעות את הסיוע למפעל להפרדה הפלוטוניום. אך הרבר היה משול לנעילת האורווה לאחר גניבת הסוסים. כל התכניות והמיפרסים כנו הי בידי פקיסטאן, כדבר דיר עבר איסלאם, חתן פרס נוכל לפיסיקה: "הטכנולוגיה של הנשק הגרעיני אינה סורית. צריך רק, כמו בתשבץ, להציב את כל הציניה במקום הנכון". בכורים המפיקים פלוטוניום שיעור ההפקה פל

המר הה הוא גרם אחד ליום לערך, לכל מגאוואט. ובסה הקריטית לפצצת אטום היא כ־5.79 ק"ג למוניום. לפנינו איפוא כל הנתונים לחשב כמה – 1981 מפיקה פקיסטאן מרי שנה מאז הבה בה סיימה להקים את מפעל ההפרדה – וכמה צחת אחם יש כיכולה לייצר. ואמנם כך היא עושה נקרחתות, ומחסן הנשק הגרעיני שלה, הולך

מות הסיוע לפקיסטאן, ואולי בגללו, עקבה פקון כל השנים אחר ההתקרמות הפקיסטאנית נחתום הגרעיני. סין הגיעה להישגים מרשימים נפיענות צופנים. אחד ההישגים היה פיצוח קור נשפח אוררו, שהיה נהוג כין איסלאמאכאר, כית פקימנאן, לנין שגרירויותיה כרוזבי העולם. כך לפו הסינים על פרשת הריגול של ד"ר תאן. ואז ומובר להם כי התלמיר הפך למורה, וכי עכשיו למט זם ללמוד מהפקיסטאנים. הכנה זו הולירה את האטומית": הסינים קיכלו מפקיסטאן את ושמת 350 החברות במערב המייצרות פריטים לתשות ארניום. הם גם הורשו לכרוק וללמוד את מל הצריסים והחלקים שרכשו המקיםטאנים, כאמצעות ציח רשת של עשרות חברות קש בכל רחבי העולם, ממק רעול הראוי להערצה. בתמורה, איפשרה סין לקקאן לכצע ניסוי גרעיני במיתקן הניסויים הסיני לוויון, במונו סינקיאנג. הניסוי, אנב, הצליח.

יהילית מדעני הגרעין הפקיסטאנית התנגדה לישי נתחומי סין, "אפשר לבדוק יעילות של כלי אומיים כתנאי הרמייה במעברה וגם מרינות מחו נשלם מחויקות נשק גרעיני מבלי לבצע ניסוי

התפרצות הרומה להכזק המתקכל מפיצוץ גרעיני קטן. זיא אול־חאק, שליט פקיסטאן, וכנראה גם בעלי בריתו הסינים, היו משוכנעים כי זה היה ניסוי גרעיני משותף ישראלי־דרום־אפריקני, ומשום כך כפה אול־האק על הוועדה הפקיסטאנית לאנרגיה אטומית לבצע ניסוי רומה על ארמת סין.

בכך לקה אול־האק על עצמו סיכון מחושב, משום שעל פי "תיקון סיימינגטון", אין מרינה העוסקה בפיתוח או בניסוי נשק אטומי זכאית לקבל סיוע אמריקני. אך נוכח מצבה המיוחר של פקיסטאן, שיש לה גבול משותף בן 1350 מייל עם אפגניסטאן, ודרכה עוברת רוב האספקה למורדים – יכול היה אול־תאק להניח כי ממשל ארה"ב יתעלם מן העוברות, אם יגלה אותן; וייחס את הפיצוץ לסין מכלי להפסיק את הסיוע לפקיסטאן. וכך אמנם היה.

התכנית הגרעינית הפקיסטאנית צמחה רווקא מתהומות החורבן והייאוש. כנוכמכך 1971 הנחילו כוחות הוריים תבוסה של קלון לצבא הפקיסטאני. בדצמבר איבדה פקיסטאן את מחוזה המזרחי, שכו התגוררו כמעט ששים אתוז מאוכלוסיית המרינה. המחוז האבוד הפך להיות המדינה העצמאית כנגלה דש. פקיסטאן היתה, על פי הגררת כהוטן עצמו, "בגובה רשא בעיני עצמה וכעיני העולם". ואולם כהוטו קורץ מחומר קשוח. כבר בינואר 1972 כינס את מיטב מרעני ארצו, למיפגש חשאי בעיר הועירה והנידחת מולטאן, אחר המשחתפים במיפגש . אמר כי "בין המשתתפים היו כמה וכמה אופנהיימרים". בהוטו שאל ישירות: "אנתנו וקוקים לפצצה אטומית. ליותר מאחת. האם תוכלו לייצר אותה?

סיפר אחר המשתתפים: "היתה תדהמה של רגע. פקיםטאן היתה אז כי כן דייני מבלי לכצע ניסוי בש ללוי, טעו המדענים. אולם בספטמבר 1979 שמבחינה תעשיתית לא יכולנו לייצר מכונת תפירה לל לווין דינול אסייקני בדרום האוקיאנוס השקט, ומבחינה כימית, גם לא שתו בלולות אספירין. אך

אחרי התרהמה כאה מחשבה מפוכתת. ואחר כך תחושה

מי שעתיר היה להיות יו"ר הוועדה הפקיסטאנית לאנרגיה אטומית, ד"ר מוניר חאן, אמר: "אכל אנחנו זקוקים למיתקנים, לחומרים, לכלים וכעיקר לכסף.

"את כל אלה תקבלו" הכטיח בהוטו. "אך עכשיו יש לי שאלה נוספת. תוך כמה זמן תוכלו לייצר את

. מוניר חאן: "חמש שנים". בהוטו הניד ראשו בשלילה. "זה זמן רב מדי, אמר, והושיט לעומתנו בתנועה דרמאטית שלוש אצבעות. אז", כך מתאר אחר המשתתפים, "קמו כל הנוכחים ככינוס במולטאן על רגליהם. הם היו אחוזי

וזה היה היום שכו נולרה הפצצה האיטלאמית". כדי לממן את הפצצה, הפעיל בהוטו את "המגבית המוסלמית המאוחרת", בתכונה ובאורך־רוח, תוך לימור אישיותם של התורמים ופיזור הבטתות-בזב בסיטונות ובלא עכבות כלשהן.

אקסטאזה. 'בשם אללה הככיר תקכל את הפצצה' קראו,

שבעולם. פקיסטאני ממוצע משתכר כ־78 סנט ליום. אולם בהוטו ידע היכן טמון העושר והיכן הסכנה. כך, למשל, לא פנה בהוטו בבקשת סיוע לסעודים או למרינות המפרץ הפרסי. "אלה" לפי ד"ר מוניר חאן, "גרושות סוכני טי, איי. איי. היורעים מתי, באיזו שעה ולאיזה צבע החליפו את האטלה בכית השימוש הפרטי של ארמון המלר בג'דה. ארה"ב לא היתה מאפשרת לסעודים כשום פנים ואופן לסייע לתכנית גרעינית פקיסטאנית. נוסף לכך", רוסיף מוניר, "קיים קו מנחה במריניות החוץ הסעודית (המשך בעמוד חבא)

7 BIDEDÍO

(המשך מהעמוד הקודם) גיו'ר, מרינה עשירה כאורניום, ששליטה, קולוגל קוצ'ה סייני, הצהיר כי "מריניות האורניום שלנו פשוטה. אנו מוכרים אורניום ככסף טוב לכל מדינה ואיננו בזדקים

שפויים לחלוטין ושניהם מגלומנים. אלא שאצל

הסכם כין שני המנהיגים נחתם כפברואר 1974. עיקרו היה: לוב תממן את המחקר והפיתוח הגרעיני הפקיסטאני, עד לסכום של 500 🗷 🗷 500 מיליון דולר. בתמורה, תקבל לוב גישה חופשית למיתקנים האטומיים הפקיסטאניים, אל כל הידע שנצבר בהם, וכן לפחות שתי פצצות אטום מבצעיות. קראפי העדיף "תגמול עקיף"ולא תכע להקים תשתית גרעינית בלוב, בהתחשב בטווח ההפצצה של מטוסי חיל האוויר הישראלי. נוכח קיצו של הכור הגרעיני העיראקי ב־7.6.81 הוכית קראפי. המשוגעיכביכול, כושר ראיית נולד מרחיקילכת הרכה יותר מזה של סאראם חוסיין, שליט עיראק, השפוייככיכול.

מכוח ההסכם אירגן מוחמד בג, בדצמבר 1975, טיסה מיוחדת של חברת התעופה הפקיסטאנית. מטריפולי לקראצ"י. כומן התידלוק נרומא ננקטו, בתיאום עם השירות החשאי האיטלקי, סירורי כטחון חמורים באמתלה שאישיות רמת־מעלה כמיוחר, ואולי קראפי עצמו, נמצאת כמטום. אותה אישיות היתה

כרי שניתן יהיה להסתיר את דבר ההעברה מעיני שרן

עובדה היא, שעור לפני חומייני קרא לארצו דתית או תמורת כסף. למראית־עין, מתפאר קראפי "הרפובליקה האיסלאמית של פקיסטאן".

בפקיסטאנים, והם "מוראגים מאר", בלשון המעטה, ההשקעה של 500 מיליון דולר שהשקיע בתכנית מבה שקורה במקיסטאן בתחום הגרעיני, שקלו לפוצץ הנרעינית הפקיסטאנית לא הביאה לו את הפצצות את הכורים הפקיסטאנים, אך נמנעו מכך מחמת המקוות, אכל במשך שלוש שנים הין עשרות מדענים

Blacain 8

שלא לאפשר למדינה־אחות מוסלמית להתחזק יותר מכפי הצורך". הכחירה הטבעית של כהוטו היתה איפוא לוב. קראפי שחה ככסף והיה אחוז כולמוס להשיג נשק גרעיני. ללוב היה יתרון נוסף: היא היתה שכנתה של

מה טיב המשטר שלה". וכך בא כהוטו לביקור קצר, בן לילה ויום בטריפולי, בירת לוב, וזכה לקכלת פנים "אין ככך פלא" אמר מוחמר בג, לשעבר מנהל מכרת התעופה הפקיסטאנית באירופה: "שניהם לא

קראפי, שנעון הגדלות עטוף בכפייה ואצל בהוטו, בחליפת כריסטיאן דיור".

כזה. ההורים אף שקלו רעיון להחריר סוכבים־סמויים לכור הגרעיני בקאהוטה, ולפוצץ את מערכת הקירור שלו. פיצוץ כזה היה מעלה בתוך ארבע דקות את היתה מתפוררת וקיטור רדיואקטיבי לוהט היה פורץ קרוב למציאות יותר מכפי שמשערים שרותי המודיעי

בהוטו: "אנחנו זקוקים לפצצה אטומית. עכשיו"

למעשה בלדר, שנשא עמו מווורות, ובהן מאה מיליון דולר, בטיסה זו ובכאות אחריה. הכסף הועבר כמזומן המטבע הכינלאומית, ממנה כיקשה פקיסטאן סיוע, ומעיני הנושים במרינות המערב, להם חבה פקיסטאן הקרויות: THE BACK PACK NUKE

הסאלה אם בהוטו היה באמת עומר בהתחייכותו בתפיסת חמישה ער שבעה ק"ג של פלוטוניום. קראפי לקראםי ומוסר ליריו פצצה היא אקרמית, משום שויא מלגלג על הסוכנות הבינלאומית לאנרגיה אטומית אול־חאק חלה את בהוטו ככלא ראוואלפינדי, כראשית בווינה. "האם הם באמת יכולים למנוע מעבר חמישה אפריל 1979. השאלה הנדולה ביום היא כמובן: מה ק"ג פלוטוניום ממדינה למרינה?" יעשה אול האק. זה, מתחת לשכבה רקח של גינונים מערביים־בריטיים, הינו פונרמנטליסט מוסלמי קיצוני. והכמות נדלה בשעור של כעשרה טונות בשנה. קראפי הוא הקים בארצו מסכר דיקטטורי מן החמורים בעולם. מאמין שאין דבר שאנשים לא יעשו מחמת אמונה במרכז המחקר הגרעיני של לוב בטאג'ורה, 60 ק"מ

ההודים, שעד כה נלחמו שלוש פעמים מזרחית לטריפולי, אבל ענין אמיתי אין לו ככך. אמנם מיגבלות פכניות: הן נשיטות אימונים, הן כרמת וטכנאים לוכיים במתקניה הגרעיניים של פקיסטאן: הצוטן ההודי לאחר הניסוי הגרעיני שלהם היו יחוד תטייסים והן בטיב וכסוג הפצצות הגדרשות למבצע וגם הם יורעים את השימוש הנכון בפלוטוניום -

מארם 87' הזהיר מדעז

הטמפרטורה בכור ל־6000 מעלות צלזיוס, כיפת הכור

החוצה וממית מאות אלפי כני אדם. תסריט זה היה

במארס 1987 היו הודו ופקיסטאן על סף מלחמה

רביעית, עם ריכוזי כוחות גדולים באזורי ראג'אסטאן

ופונג'אב. מבחינת עוצמת האש וכוח הארם, לא היה

לפקיסטאן סיכוי נגר הודו. על רקע זה יש להבין את

הצהרתו של מדען האטום הפקיסטאני ד"ר עכר

אל־קארר חאן, החפרפרת הירועה, מיום 1.3.87, כי

"לפקיסטאן יש פצצת אטום והיא תפעיל אותה אם

הוא היה האיש האחרון עלי אדמות שהצהרה כזו היתה לגביו פליטת־פה. היה זה רמו ברור להודו כי אם

תפרוץ מלחמה רכיעית, היא לא תהייה קונווציונאלית.

בפעם הראשונה בהיסטוריה האנושית נמגעה מלחמה

המוסלמים חומייני וקראפי, אינה נגזרת של הסכסוך

הישראלייערבי. ארה"ב והעולם המערכי הם בעיני

המוסלמים הפנאטים "השטן", שתכונותיו הן: שחיתות

המירות, אהבת כצע, מתירנות מינית וכפירה. ישראל

נראית בעיניהם רק כמשרת ונושאיכלים של השטן

הזה. הרגיעה היחסית בפעילותו החבלנית של קראפי,

אינה נובעת מהתמתנותו הפוליטית או מהפצצת

העונשין האמריקנית, אלא מהערכה מחדש שפיצוץ

ריסוקוטקים של חיילים אמריקנים ככרלין, רצח

לשליט לוב, כי אם הרמוקרטיות המערביות ירכזו

המפתח ליצירת פצצה גרעינית כזאת הוא

מאמץ, יש בכוחן לשבור טרור־ועיר. הגישה של קראפי

כיום היא לשים יד על פצצות גרעיניותי

השנאה לעולם המערכי מצד הפונדמנטליסטים

כשל איום מפורש לשימוש כנשק אטומי.

מתולדותיו הירועות היטב של ד"ר מאן ברור כי

יישקף איום לקיומה".

אטום פקיסטאני את הודו: "יש לנו פצצת אטום ונפעיל אותה אם יישקף איום לקיומנו". בפעם הראשונה בהיסטוריה נמנעה מלחמה

שמחירו כיום בשוק השחור בעולם בין 700 ל-1000 רולר לגרם וכי נתוצים שני גושים של פלוטוניום במשקל כולל של כחמישה ק"ג בתוך צינור עם חומי נפץ, כדי למזג את שני הגושים וליצור את המני הקריטית ואת הפיצוץ הגרעיני בעוצמה של עשוה קילוטון, שלושה קילוטון פחות מפצצת הירושימה.

"טרור גרעיני נישא על הגב" או מובל כאחוריה של מכונית נוטעים, הוא כיום האיום הגרעיני הזמור ביותר על העולם המערכי, מצר מדינות האיסלצם המשוגעות, או ארגוני טרור כגון 'הבריגדוח

כנוסח לוחמי האיסלאם האיראנים, המתפרצים לשרות מוקשים, מתוך אמונה כי מי שנהרג נ"מלחמה קורש" (ג'יהאר) יזכה לעלות ישירות לגן העדן ונם נני משפחתו יצטרפו אליו באחרית ימיהם – לא יתקסו קראפי וחבריו למצוא מתנדבים־מתאבדים ולהנשיו לפעולות כאלה.

עומת זאת, מלחמה המידרדרת כמעט נאורו בלתי נמנע לקראת "פתרון גרעיני טקטי", היצ מלחמת איראן־עיראק, הנכנסת לשנתה 🖊 השמינית. שני הצדרים כמלחמה זו רומים לפני

דינוזאורים ענקיים הלופתים ונושכים זה את וה עו למוות. שניהם אינם יכולים להיחלץ מהחיקו משום שעריפות עיראק ככוח אש מתקוזת בעריפות צירגו ככוח ארם וכמוטיבאציה דתית קנאית. שני הצורים מחזרים אחרי זיא אול־חאק, כרי לקבל ממנו הדוכו: 🗓 כלי נשק גרעיניים. שני הצדדים מבקשים להטון לרדיואקטיביים את המקורות ומסופי הנפט של יריכיהם, משום שהנפט הוא דם התמצית, המוין או המלחמה, ובלעריו היא תגווע כמעט מאליה ותכיו נצחון לצר היוום התקפת גרעינית. האיראנים נם אישים בצמרת שלטון – לא יפתרו מאומה. כרור סכורים שבהפצצות טרור־אטומי נוסח הירושים וננאסאקי יצליחו לשבור את רחצו של העם העיראל. שהוא הרבה פחות קנאי למלחמה ויותר עייף ממנה ומדענים גרעיניים.

בענין זה יש לעיראק יתרון, משום שיש ניויג כמות מספקת ליצירת שלוש-ארבע פצצות אטום כו האורניום המועשר כרי 93 אחוזים, ששלחה לה צופי. ואשר לא הושמר יחר עם הכור האטומי העיראק בהפצצת מטוסי חיל האוויר הישראלי.

כיום יש כמערב כמאה טונות פלוטוגיום נקי, אורניום 235 ופלוטוניום 239, הם היסורות הרריואקטיביים שמהם ניתן לייצר פצצת אטום, נשר שפצצת מימן ניתן לייצר רק מאורניום מועסר פקיסטאן הלכה כשני הנתיכים כעת ובעונה א^{הה.} בעוד שבידי הורו - שהקרימה את פקיסטאן נסידו אטומי פומבי ב־18.5.74 – יש כיום רק פצצה אכום והיא מפגרת בעצמת הנשק הגרעיני שלה לעומה מחייך. עכשיו", אמר חאן, "בורהה מיילל"

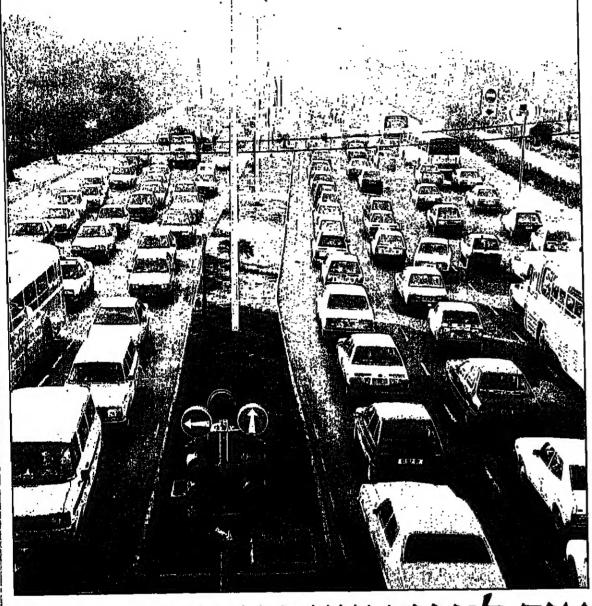
ומן שונה כסף. כמה כסף שונה מבובו במכוניתך?

הומן שלך וכמה ממנו אתה או חחשב רק את מספר השערת נהן אתה "מבלה" בפקקי תנדעה, ווגלה שאתה מפסיד לפחרת שעה מום (וברוב המקרים הרבה יותר). מי כמוך יודע מה ניתן . לעשות בשעה אחת נוספת. צלצול אחד למוטורולה תדיראן

יניאלך את הפתרון – פלא־פון. שפלא־פון אינך מנותק לרגע ממה שקורה סביבך. אחה נמצא בקשר כל הזמך עם נולנו. ביכולתך לנהל את עסקיד

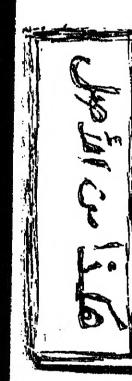
וענייניך ב"זמן אמיתי״ מבלי למכז או להפסיד זמך יקר. אן פלא שבעלי מקצדעות שונים, שמאים ושכירים, מספרים כיצד וצלחו בזכות ה*ייפלא־פוך"*

להחיב את עסקיהם, להתייעל, לנדול, לחטרך זמן, טרדוה ולהרוויח כסף.

איך להפוך שעה אבודה לשעת עבודה!

עזה. תחילה אים, בסוף אש ודם

רשאר א־שאווה, פד. ראש עיריית עזה בתשך עשר שנים. מנהיגה הבלחייולעורער של הרצועה בתשך דור. כוח והשפעה ארשיאים. יכולח הישרדות מרשימה עוד יותר. ססם שנה אתגוררת אשפחתו בעזה וידעה את התורכים והבדיטים והמצרים. שלום עם הישראלים הוא קיווה לראות עוד בותנו. היום, הוא אומר, החקווה כולעש נגוזה. כבר לפני 15 שנים התריע מפני מה שולחדחש עכשיו, ויכול לוולר לכולם: "אמרתי לכם, הזהרתי אחכם". זה לא ואנחם אותו, הוא חושש שהתצב כבר יצא תכלל שליטה. הוא כוחד שאחיו יכחחו באש חיה. אז ישראל חשיב באש, ורחובוח עזה ייהפכו לנהרות של דם.

תאת עמוס לבב צילום: בני גלזר

רבעה מישטרים עברו על רשאר אישאווה, והוא לא ידע עצמאות מהי. עתה, סמון כמ" היו הטוכים ביותר. הם מוסלמים, כמונו. על המצרים שרדו האפל למחצה, מוקף שומרי ראש, איני רוצה להרחיב את הדיבור. למשפחתי היה קשה בשהוא רואה את הצמינים הבוערים ואת מאור בתקופת שלטונם". האכנים המתעופפות, הוא אומר: "אני את שלי עשיתי. היום קמה מנהינות חרשה ברצועת עזה. עריין מוקרם עשר שנים ומנהינה הבלתיימעורער של הרצועה לומר מי היא. בינחיים היא ברחוכ. הגיע זמני לפנות במשך רור. רכים התפלאו בעבר ומתפלאים גם כיום

רשאר א־שאווה, 79, גבה־קומה, גינוני אצולה, התמרון שלו כין המלך חוסיין – שעם ממלכתו יש לו עשיר לא רק בקנה מידה עותי או ישראלי, גם קשרי מסחר ענפים – לנין המצרים שהרעו למשפחתו, בקנה מירה מזרח תיכוני ואפילו אירופי. הוא מסכם כין הישראלים הכונשים לבין בני עמו הנמקים תקומה ועצב בעיניו: "עכשיו אני רוצה לנוח", הוא במחנות פליטים ובעיר מצחינה ומוונחת, בצפיפות אומר. "רק לנוח. קיוויתי שאראה שלום עוד בחיי. היום מסרת אח ורע בעולם – 5000 איש לקילומטר מרובע. תקוותי מעטות. כמעט נגווו".

פעם, הוא מספר, היתה משפחתו עשירה מאור. נשוא־הפנים הזה להמשיך ולהרחיב את ממלכתו לאכיו – חאנ' סעיר שאווה, שדיה ראש עיריית עזה העיסקית, להגיע לעושר אגדי של מליונים, לגדל לפני מאה שנים - היו, לדברי בנו, מאה אלף דונמים חמישה ילדים בלי שתיפגע שערה משערות ראשו"ז גין הים לכארישבע. רשאר זוכר את עצמו, ילד מאושר האם אלה שומרי הראש שאחר מהם נועס פנימה כאשר כן שלוט, משחק על חוף הים תחת השלטון התורכי. אישאוה לוחץ על כפתור סמוי מתחת לשולחנו הכבדי שם מאות שנה מתנורות משפחתו בעוה וידעה האם אלה חיילי צה"ל המנינום עליוז ואולי פשוט לראות סרטז מה אני עושה כשאני שב הביתה נעים משטרים רכים. "אתם", הוא מעניק ציון, "לא הייתם חכונתו הרכה של האיש עתיר הנסיון?

HIDEDIO 10

רשאד אישאווה במשרדו בעות: "איני רוצה לראות את אחי שוטפי כלים במסעדות, מטאטאים את בתוכות תליאביב. הפשטתם אותנו תי תופעות חשובות ובעלות אותו שבי מכבודנו העצמי אך מנוגדות זו לוו בתכלית מתבלקות ברגע זה בתורכיה האסיאתית. התופעות הן יציחו

הגרועים ביותר. הכריטים היו גרועים מכם. התורכים האומה תערבית והמאמץ הכמוס של היהודים לכונן מחדש, ובקנה מידה נדול מאוד, אה תמולדת תקדומה של ישראל.

"איך, איך", תוהות הבריות, "איך הצליח האיש

בהחמדה עד שאחת תגבר על חשנייה. בחצאה חסומית של הקרב בין שני העמים האלה המיוצנים עקרונות סותרים, תלוי גורל העולה מיכולת ההישרדות שלו, מפליגים בשבחים על כושר

רברים אלה (אמרו בשנת 1905. הדובר: וניב עוורי לבנוני בן העדה היוונית־קתולית חוחשב לאחד ממבשרי הלאומיות הערבית ומייסד לינת "חמולדת הערבית". (ע.ד.)

רומה שכל אלה גם יחר הביאו את ושאר אישאווה עד הלום, מוקף שמע וכל טוב, אחרעש נכרים ועסקים חובקי־עולם. ועם כל אלה אינן מומונ כשהוא אומר בקול שקט: "לא. איני מאושר. אני מאו קורא, וכזמן האוצרון יושב וחושב"

אלק ממחשבותיו, מנוסחות בזהירות מרובה, הוא ומאותה תקופה יש לו רק זכרונות טובים. את תחילת הלק עימנו. הו פתחות בהרצאה פוליטית שחוקה השלטון הבריטי העביר בלימודים בכיירות, שם קיבל מקקפת על הישראלים הכובשים והגוולים ועל אחיו תואר ראשון בכלכלה ומרע המרינה. "ב-1934 חזרתי מפקים כצפיפות, עוני וללא גאוה. משנתו סדורה. * נושא אותה כסכלנות, כעקביות וללא חשש בחיפה". פתלמן הישראלי כבר עשרים שנה. גם קורם לכן, מא השלמון המצרי, לא חשש להאשים את בשם יוסף כינה. שנים לא רבות לאחר־מכן נפגש השראלים באות יוסף בינה. הבן, קצין צה"ל, אישאים את בשם יוסף בינה של אותו יוסף בינה. הבן, קצין צה"ל, ליים בינה הבלשהינאים. "כיצד אוכל למות לאושר, אדנה מעושרי ומנכדי כאשר אני, היה מושל עוה... תעתועי ההסטוריה. אביו היה ירידי,

לפלשתין, וב־1935 התמניתי לתפקיו

טרגדיה לאומית.

הידירות עם המשפחה הזו"ז שאלה קצרה, מגלמת

-1929 היו המאורעות. כעוה התגוררו אז

עשרים משפחות יהודיות שההמון איים

לעשות בהן שפטים. רשאר אישאווה מספר

תה את השני המשפלה מעושרי ומנכדי כאשר אני. היה מושל עווה הינית ליכולתי להמשיך את השוני המשפלה שמסביב", הוא שואל בפנים והוא בא אלינו ככובש. כיצר יכולתי להמשיך את אנל ההרצאה, קשה להבין מדוע ואיך, נפסקת לפוע והאיש - מביט בשעון הגרול שעל הקיר ואומר: יקלנו שעחיים" - מסכים לפרוש לפנינו כמה פרקים כן נפאנה הארוכה לבית שאווה.

כן שלוש הייתי כאשר אבי שלח אותי ללמוד וצריקן קלוני סקולי בירושלים. אחרייכן למדתי נית המפר הערבי, לא הרחק ממסגר אל אקצה. האמריקנית באוניברסיטה האמריקנית

מלחתו ענרה עליו תחת שלטון התורכים, הסטוריו ב־1972 רצה אריאל שרון להרוס את בית

שאווה ולגרש את רשאר. אחר הניצולים היהודים, משה אלקיים שמו, חש לכית משה דיין ושאל אותו: "כך תעשו לבנו של האיש שהציל את חיינו"?

דיין ביטל את רוע הגזירה, ויחסים מיוחרים נרקמו מאז כינו לכין רשאד אישאוה, יחסים שא־שאווה השכיל לנצל לטוכתו שנים אחרי־כו.

מאורעות פרצו כארץ גם ב־1936, וא־שאווה קצין המחוז (קאימקאם) – הצטרף לכוחותיו של פאוזי אל קאוקג'י. בשל כך סילקו אותו הבריטים מתפקידו. וב־1937 הוא נאלץ להימלט מהם לירדן. בדרך־לא־דרך הגיע לרמשק ומשם לכיירות, ותחת פיקורו של המופתי עסק ברכישת נשק והעברתו ללוחמים בפלשתין. ב-1939, כשפרצה מלחמת העולם השנייה, ברחו כל חבריו לבגדר, ואילו הוא רצה לחזור הביתה. התקשר עם אחיו המכוגר, רושרי, אז ראש עיריית עזה, ועם אח נוסף, חאג' עארל. הם יעצו לו לעכור לרבת־עמון והפעילו בעניינו לחצים ושתרלנים אצל הבריטים. רשאר אישאווה התחייב להתרכז במסוזר ולא להתעסק בפוליטיקה, והכריטים התירו לו לחזור לעזה. במשך שנים אמנם קיים את הכטחתו והתמסר לענייני עירו, כנה בה את כית הקולנוע הראשון וייסר אגורה לעזרה הרדית.

"ביום תהיתים ססב תליוני ערבים" 🖯 'גברו עליכם, ואולי נהרס ביחד. האם זה החלום הציוני?" 🛱

שהוא מתבקש לנסות להשוות את השביתה הגדולה של הערכים נגד הבריטים שפרצה בחיפה ב־1936, לשכיתת פועלי עזה היום – הוא משיב ביבושת: "זה אפילו לא דומה. הבריטים לא נטלו אינטש אחר מארמתנו. היהורים לקחו את רוב ארמותינו". הערבים התנגרו לבריטים, הוא מסביר, משום ש"הללו איפשרו ליהודים לפנות אל איכרים עניים, לפתותם ככסף ולרכוש את ארמותיהם". בעקבות לחצם של אישאווה וחבריו פירסמו הכריטים את "הספרים הלבנים" שהגבילו רכישת קרקעות על ידי היהודים. "אני אישית הייתי עריין צעיר מכדי לעסוק בכך, אך משפחתי היתה מאור פעילה בעניין", הוא מגלה.

שאלה קצרה שמוציאה אותו לשניה משלוותו: יאתה שונא את היהודיםיי?

אבל מיר הוא מתעשת ומשיב: "כן. אך לא כיהורים, אלא ככובשים שמנסים להשליך אותי מביתי", ויורה שאלה משלו: "היכן אתה גרן בזכרון־יעקכ? אה, כן, זמרין. מה היית אתה עושה אילו באו אנשים, זרקו אותך מכיתך והתיישכו בוז בעלי ורקעות מעזה נהגו ללכת לאדמותיהם, שאתם העליתם עליהן דחפורים, ולהביט בעצים הנעקרים בעינים קמות. חיילים היו מכים אותם ואפילו יורים בהם. מה אתה היית עושה"ז

אישאווה לא מצרים אלימות. "תמיר התנורהי לאלימות, אך את דעותי לא הסתרתי. אתה שואל מי עומר מאחורי ההתקוממות הנוכחית? לא אש"ף, לא הג'יהאר המוסלמי. ישראל עומדת מאחוריה. התנהגותכם, יחסכם אלינו כמשך עשרים שנה גרמו לכד. אתם מחפשים מי עומד מאחורי המרי הזה, אתם שואלים מי הם המנהיגים החרשים, ואינכם מבינים שאתם, במו יריכם, בקהות החושים שלכם, הכאתם את

זה על עצמכם. רשאד א־שאווה מתגורר בווילה מרווחת הנמצאת במרחק הליכה מכניין המשרדים שלו. יום־יום הוא עושה את דרכו ממנה למשרר המעסיק ארבעים איש ועוסק בעיקר בייצוא פרי הדר. למשפחתו גם סוכנות שאביו היה מי שהציל אותם מירי הפורעים. מכוניות בעיר. ילדיו מפוזרים על פני תבל והוא עצמן "אחרים מהם באו אל אבי בככי והוא, שהיה המנהיג מתגורר בכית הנרול עם אשתו השניה. אשתו הנכבד של כל האיזור, הציל את כולם, מנע מההמון הראשונה נפסרה. ער לא מכבר גר אצלו בן אחיו, מלהת סיפם והזעיק את המשטרה". ועוד תעתוע שאיכר את הוריו בניל צעיר. עתה שלח אותו א שאווה (המשך בעמוד 32)

11 BJ2E310

ילדים במדים מתרגלים להרביץ

מיד לאחר המקרה הוא נעצר כפקודת אלוף

לשת, לאחר שתוברר כי ירה באוויר מכלי שיכול היה

ננית קיכלו את הכשורה בתרהמה. "אוי לא",

אמרה האמא, כאשר רוני התקשר מבית המעצר.

פקד מהפערך ושמאלה", היא מסבירה

טלם בפלונה ירש שיש לי בעייה כזאת".

אונו מספתה שמאמינה בדויקיום עם הערכים. מה

ותי אומד שהוא השמאלן של הפלוגה. צחוק

וערל, פעם כמעט היכה חבר שהרביץ חזק מרי

משנין ערני, "רווקא לי זה סרה", הוא אומר, משפיל

ל התקית הוא מספר: "המשימה היתה לתפוס

אוי נקלות. החלטתי לא לירות כו, אכל נאלצתי

חיילי גדוד הנח"ל התוצנח של ָסא"ל ישראל כבר שחוקים. כואבים. חודשיים בשפחים, עוד ונעט הם יהיו ומעונדים לחואר העגום "סיירת נבוט". בהתחלה. אומר הסמגי"ר. הם פשוט לא ידעו איר להרביץ. עכשיו התרגלו. הכי קשה עדיין וניפגש העיניים, השניה לפני שהאלה נוחחת על המבגין, הקירבה הפיזית המעיקה. שראומה. חייל: "בלילה החמונות חוזרות אלי. אני רואה עצמי עומד עם אלה מעל ילד קטן". זיש ולי ששואל האם אחרי שהגדוד הזה ואחרים יצאו וליו"ש. האם יצליח צה"ל להוציא את יו"ש ולהגדודים.

תאת עתנואל רוזן

מפגש העיניים. השניה הזו לפני שהאלה נותי תת על המפגין, כאשר העיניים שלך ושלו ניפגשות. הקירבה הפיזית הוו מעיקה, קשה. בשכיל חיילים רבים כאן זו טראומה, טראומה אישיח." סרן ירון, סמנ"ר: "לחיילים כאן היתה בעייה טכנית: הם פשוט לא ידעו איך להרכיץ. עכשיוז מתרגלים. כן, מתרגלים. מנחימים את האלה ככל הכות. השאלה היא: האם אחרי שהגרור הזה וגרורים אחרים יצאו מינ"ס, האם נצליח להוציא את יו"ש מהגרווים?"

דרור דותן, חייל: "כלילה, במיטה, התמונות ילד קטן. אני רואה את עצמי מכה. קשה לי להירדם עם זה, ואני יודע שאני לא היחירי".

אפילו ניכרו סימני התלהבות, שיחרור לחצים שהצטברו כשבועות ארוכים של תסכול והוסף-אונים ללא נשוא. מול נחישות הצד השני.

במונחים כמעט סטריליים, תיבלו אותה כהתפלפלויות של הערכות־מצב וניתוחים מפוכתים. בשטת, המפקדים הווטרים היו ספציפיים יותר: "לשבור להם את העצמות", היה התרגום המעשי להודאות המטכ"ל.

חוון העצמות של רבין קם והיה למציאות. קצינים ככירים סיכמו בינם לבין עצמם לבין אמצעי התקשורת שהמריניות מוכיחה את עצמה. בחצי חיוך היו שאמרו שעכשיו האלה היא חלופת הלכיא. הומור.

אלא שממש כמו כסינדרום הלביא, גם כדיונים על חלופת האלח לא ראו המתריינים את התמונה במלראה. הם לא הכיאו כחשבון שאלות יישכרו אה מכה אחת ווחיילים יאלתרו אלות קשיחות יותר מגרונים ומכושים). והם גם לא שאלו את עצמם עד כמה תוכל ה"יר המרביצה" להרביץ, מתי יתעייף השריר, מתי תתחלף ההתלהבות הראשונית בגועל נפס וברתיעה מהמגע ומדמבט.

וורשיים קשים עכרו על גרור הנח"ל המוצנה של סגן־אלוף ישראל. מלחמת האכנים והגומי האריכה את שהותם נשטחים מעבר למתוכנן. אם לא המלחמה הזו, היו שטמים עכשיו עגכניות עם הכנות כמשק כפרק השל"ת (שירות-ללאיתשלום) של שירותם. הפיקור הבכיר כיו"ש העריף להועיק אותם למשימות הקשות. עוד מעט היו זוכים כתואר "סיירת נכוט",

המג"ר ישראל מוראג: "החיילים האלה שחוקים. הקושי הכלחי־רגיל בהתמוררות הנוכחית יצר אצל

Biaedio 12

לכאן או לכאן. אני רוצה שיכינו שאין כאן שחור ולם. בסופו של רבר, אנחנו לא יכולים להתנתק ממחשבות ומרעות – ווה מה שמייחר אותנו מצבא של שכירי אחרי־כן ישראל הולך לחיילים ואומר להם: "הרבר הכי חמוד שיכול לקרות לכם כאן הוא אינור הצביון האישי והאנושי שלכם. מי שמאבר את יכולת האכחנה וניסחף – מאכד את זכותו להיות חייל בצה"ל". החיילים מקשיבים ושותקים. כמוף יאמר את

א"ל ישראל, מג"ר: "חכי קשהו אני חושב שוה רבים מהם שחיקה מסוכנת. היא מסוכנת, כי היא עלולה לסתוף אותם לשיקול דעת מוטעה, שיקול דעת שיהפוך תקרית מקומית ועירה לבעידה גדולה. הם עלולים שלא לרעת עוד היכן להבליג והיכן להיות תקיפים. המתח, הלחץ, אי הוודאות – אני ממש משתאה מההתמוררות המבוגרת שלהם עם כל זה".

חדר דחום ומלוכלך, מיטות שרה, עשן סיגריות סמיך. שעת צהריים ערפילית אי־שם באיזור חברון. אלות תלויות על הקיר יתר עם מגבות וגופיות. בלילה שלפני היתה שם שיחה פלוגתית קשה. חברים טובים הוזרות אלי: אני רואה את עצמי עומר עם אלה מעל צעקו זה על זה. האווירה התחממה והמועקה היתה

זה התחיל כשאחר התיילים טען: "חבר"ה, היגומנו

היום כמכות. ניסהפנו. אם לא נשים לב, נאבר שליטה על עצמנו". מישהו ענה בכעס: "מה אתה רוצה? יש לך בתחילה היתה ההבנה שאין ברירה. פה ושם ברירהיו טונים גבוהים של דיבור נירגו ונירגש מילאו את החרר. חיילים צעירים שפכו מרירות שהצטברה

ישראל מקבל דיוות על שיחת הפלוגה ומנסה הפקודה היתום להרניץ על־מנת להכאיב. בלשכת להרגיע. הוא רוצה ששיחות כאלה יתקיימו ערביערב. שר הכטחון ובמטה־הכללי הגדירו את המריניות "אני רוצה", הוא אומר לנו, "שהחיילים יתלכטו ויתחבטו לפני שהם יוצאים לפעילות. חייל מתלכט הוא חייל טוב יותר מחייל שפועל כקיצוניות נחושה,

ימים מיטיבת איתם? אין סגיעה מורלית ביחיוה? ישראל: "פגיעה מורלית?ו אולי. הייתי מנדיד 🗷 זה כאוברן שמחתרתיים של החיילים". קר בחברון. רוני (שם ברוי), נשען על הנים, מהורהר, מנותק. החברים כפלוגה מספרים שמאו היו את האשה בכפר אירם, לפני כמעט תורש, רוני השתנה. הוא שותק הרכה, עצור, עצוב. כשחברים מנסים לעודר אותו – הוא כועס: "לא צריך לעוד או מי שהרג כן־ארם תף מפשע", הוא אומר כגרון תנוק למתרת המקרה, כאשר אמרו לו: זו כסך הכל עולה חבל שהרגת רק אחת, הוא השתולל מכעם. 'רציון ממש להכות אותם. כליכך כאב לי הסיפוד הה", מג אומר.

מהם: "זאת היתה שיחה חשובה בשבילנו. למונו

ישראל: "תראה, כסך הכל ההתמודרות עו

הקשיים והתסכולים של המצב הזה היא שעוו

יוצא־מן־הכלל כשליטה עצמית, בקור־רוח ובעיקו

בבגרות. חיילים צעירים, ילרים ממש, לומרים כאן

להפעיל שיקול־דעת כניגוד לרגשות. לא מומן את

החיילים שלי פיטרל בשכם, ומקומה שלישית מישה

זרק לבנה ענקית שנחתה במרכז הקסרה שלו. הא

קיבל זעזוע־מוח, רק זעזוע־מוח, אבל איש מובריו לג

ירה באוויר. למהז כי הם ידעו שיריות באוויר לקום:

שלישית היו הורגות אנשים. זו הכלגה זה שיעור

באזרחות טובה, כאחריות. אני גם מבחין בכך שים

גכונות רבה יותר להבין את הבעייה שקיימת כא

כשטחים, להתמורך איתה. חיילים שהיו בקצה פוליסי

זה או אחר הולכים למרכז. הם מרגישים, אלה שניניו

כלומר שבסךיתכל השהות כאן כבר תודשיים

ואלה שבשמאל, שהפתרון אינו מר־צדרי."

"היחרו שיחה מלוגתית קשה" (צילום: צביקה ישראלי).

"לא צריך לעודר את תי שהרג בן־אדם חף אבשע... וזה קרה דנוקא לי, שכל הזונן לא הייתי סיום. ככל שהזתן עובר קשה לי יותר

דוני (שם בדוי). תאז הרג את האשה בא'רם הוא שוחק, עצור, עצוב. כשהחברים וננסים לעודר, הוא כועס: תסוגל להרביץ. זה לעכל שהרגחי בו־אדם שלא עשה "עום דע."

> ילד מול אשה, תורף 88', תמונוז-מצב

(צילום: "נאמא").

הטיפול".

"אכל בכל זאת ראגתי לשלומה. עזכתי את

ניסה שוב להפיל אותי. יריתי באוויך. אחרי־כן התכרר פקו המרכו, אלם שוחרר ושכ ליחירתו כעבור 48 לי שמהירי הזה נהרגה הכמורה".

שעבו אותי, הוא אומר, "צריך לעצור את מי שהורג שופבת שם מחוסרת הכרה. לא ידעתי מה קרה לה. לא קאת קדם כל לעצור. רק אחודכך לכרר אם הוא היתה אפילו טיפת דם אחת. לא היה לי מושג ש לברוח והתכוונתי לנשת לעזור לה. אני תוכש. אכל הייתי שם לבדי וסביבי המון מוסת. ידעתי שאם אתכופר לטפל כה. יבוא מישתו מאתור ויגמור אותי. חרץ מזה, לא האמנתי שיתנו לי להפשיט אותה לצורך

חבריו של רוני מקשיבים ולא מהערכים, אחריכן הם מספרים שמות האשה רורף אותו, רוני אומר: "זה סיוט. ככל שהומן עובר קשה לי יותר לעכל שהרגתי וחור למחרת לחנות לשלם בעכור התרסיסים, בך־ארם שלא עשה שום רע." מיד לאחר ששוחרר "בעל החנוח", מספר ישראל בשביעות רצון, "לא מנשים שעמדו מסכיב עודרו אותו להמשיך. הוא סליחה. הרגשתי שאני רוצה להכיר אותם. אכל נגמר בטוב".

במשרדו של ישראל, משרד המג'ד, תלויות

להבחין כאשה שעל הגג. "אני מכין ומקכל את זה המשכתי להיאכק איתו ופתאום שמתי לב שהיא נפגעה מהירי שלי. הרפיתי מהמסית, איפשרתי לו

א ראשו, "דווקא לי שבמשך כל המהומות בשטחים המקום כדי לחפש חייל מהפלוגה שיבוא לאבטח אותי הקפתי להשתמש באלה, שלא הייתי מסוגל להרביץ. בזמן שאני מטפל בה. כאשר תורנו, היא כבר לא היתה שם. איש לא רצה לספר לנו לאו לטחו אותה. אחרי ארבע שעות הודיע לי אלוף הפיקוד שהרגתי אותה. הייתי בשוק". שנינו. במסוח ראשי. הגענו לסמטה צרה, רק שנינו.

בשורה ארוכה תמונות קודמיו בתפקיר: מוטה גור, אריק רגב ז"ל, חיים גדל. מה הם היו עושים כמקומוז ישראל: "ההוראות שלי הן כמה שיותר לדכר עם

אחריכך הכנתי שאין מה לומר להורים שהכת שלהם

שבאדרם. גם היא נירתעה. "זה לא הומן הנכון לעשות

זאת", היא אומרת, "אכל אני מקווה שפעם עוד אוכל."

בינתיים מדברים על זה רק בתאוריה. אכל מרברים.

לפעמים אני לא מכין איך יכולים לדרוש זאת

מפגינים במכות ויש רתיעה, אנחנו מלהיבים את

עצמנו בצעקות קרב. כמו אינדיאנים".

גם אמו של רוני חשכה לבקר את האם הערכיה

לא היו סירובי פקודה, לא היו השתמטויות.

דרור דותן, נתיב השיירה: "קשה לנו עם האלות.

עוז ידעי, כפר־סבא: "כשצריך להסתער על

רוני לנראו, אזור: "אנחנו מדברים בינינו הרבה.

ארי רוברוצקי, נצרת עלית: "יש כאן קבוצה

משחררים לחץ. די כבר, נמאס לנו. כמה אפשר?! נמאס

לנו מהערבים, נמאס לשמוע כבר חודשיים את המואזין

קורא במיסגר. מרגישים כמו מסטיק שמותחים אותו."

קטנה.של אנשים שממש קשה לה עם זה. יש כאו,

למשל, כמה עולים חרשים שכבר מתחרטים על זה

עליך, אתה לא חושב על שום דבר. אני מרביץ חזק.

אבל בלילה, כשאתה רגוע וחושב על מה שקרה, זה

עומר עם אלה מעל ראשו של ילד קטן - קשה לי".

גל אסטרודנו, קרית ביאליק: "כאשר מתנפלים

דרור: "אני יודע שצריך להרכיץ, אכל כשאני

גל: "יש הרגשה שמשחקים כאן התול ועכבר עם

אורי אכטיחי, רחוכות: "אנשים משנים דעות

פוליטיות. בווראי. אין כאן מישהו שישכח את מה

שעבר עליו: אני, למשל, האמנתי ברו־קיום, ועכשיו

הייתי בולם את המכה בשניה האחרונה. עכשין אני

מפקד פלוגה: "בתחילה, כשהייתי משתמש באלה,

דרור: "בתחילה, כאשר מישהו היה מכנים סטירה

למפגין, זה הציק לו. עכשיו עם האלות, כאילו קל לנו

יותר. אישית, אני פוחר שוה ייסחף לשיאים

אני כבר לא בטוח שזה אפשרי".

מכנים ער הסוף."

שכאו לישראל. שמעתי אותם מדברים על זה".

נהרגה ושאין בזה כל טעם".

המקומיים כאן, לקרוץ בעין, לחייך, לומר בוקר טוב. אלה דברים קטנים שיכולים לעצור הפגנה גדולה. אתמול סיירתי באחר ממחנות הפליטים ופתאום הקיפה אותי חבורה של כמה עשרות ילדים, יכולתי לעשות פרצוף חמור ולגרש אותם, אבל במקום זה חייכתי, דיגדגתי, התכרחתי. הם הלכו אחרי בשורה. ומישהו אמר שנראיתי כמו הנננת שלהם. אתה מבין, מאו ומעולם האמנתי בכני־אדם ובעוצמתו של המגע האנושי..."

לפני שבועיים נתקלו חייליו של ישראל בסיסמאות הסתה שצויירו על קירות חנות כשכם. מפקד המחלקה נכנס לחנות, החרים ארבעה תרסיסי צבע ומחק בעזרתם את הכתוכת. מישהו מחיילי הפלוגה, שהעניין לא נראה לו, שוחח על כך עם המג"ר. ישראל כינס את הפלוגה וביקש ממפקר המחלקה לחשוב פעם בוספת האם פעל כשורה. "טעיתי", הורח המ"מ. הוא אסף כסף מחיילי הפלוגה

מהמעצר, חשב לבקר את הוריה. 'רציתי פשוט לבקש רצה את הכסף. הוא הומין את החבר'ה לכוס קפה והכל

13 KIZEZÎÛ

60 שניות יקשה. גוד מורנינג אמריקה

צווחי דשתות הטלוויזיה הזרות. כת של תטורפים. ישראלים שושירתו בגולני או בצנחנים לפני שהלכו להילחם על דקה וחצי תשומת לב של הגויים ולעבר לים. בעיני הישראלים הם שכרי ישראל, בעיני הערבים הם "יאהוד" ובעיני האמריקנים -- ישראלים, כל הזמן. סוגרים סוויץ' בבוקד ופוחחים אוחו שוב בערב, ובאוצע, סובלים אסכיזופרניה ופוחדים דק אהאתחרים.

תאת של בשן

"הפחר היתיד כשטח", אמר פעם צלם של רשת

לפני היציאה יש תירגולת קבועה: קורם הולכים

לשירותים, כתי השימוש הממוסרים האחרונים לפני

עזה. אחריכך שולפים נייר רבק עבה, ומרכיקים על כל המכונית אותיות T.V. ענקיות ושלטי עיתונות

("סחאפה") בערבית. השלטים, מתברר, עוזרים רק

בקצב רצחני. ג'ק רובר מאן. כי. סי. חזר עם כל

השמשות מנופצות. כמוהו גם דייוויד גריז מסי. כי. אם.

ליוסי גרינברג יש פנס שבור מאתמול, ויוסי מולה חזר

שבע בבוקר נראה מזנון ירימרדכי, מקום תוך כדי עבודה) היא דרך חיים. אופי. התמכרות. הם המפגש של צוותי רשתות הטלוויזיה הזרות, מרגישים, ובצרק, כחברים ככת מטורפים קטנה בדרך לעזה, כמו חדר האוכל בקיבוץ, לפני ומיוחרת. היציאה לפלחה. עשן סיגריות והבל קפה, בדיחות פנימיות, וטפיחות על השכם. אלמלא זרה, "הוא מהמתחרים". וכך, ישראלים או לא המכוניות מנופצות השמשות שבתוץ, וכמה תזכורות ישראלים, הם מזנקים כאיילות שלוחות בכל בוקר, כדי תוך כדי שיותה נ"כל יום כעוה אני מוריר עוד קילו"), לחזור עם הסיפור הכי חוק, הכי ררמטי, הכי פוטוגני אפשר היה לחשוכ שמרובר בטיול מאורגן של ועד שאפשר, כדי שצופי "גוד מורנינג אמריקה" או "טונייט עובדי חברת החשמל. כבר חודשיים הם מגיעים לכאן, ניוד' לא יצאו מקופחים. "סוגרים סוויץ' בבוקר", אומר ככל כוקר. בריוס באותה שעה, עם אותם הקסקטים, מולה, 'ופותחים אותו שוב בלילה'. אותו הציור, אותו קפה הפוך. כאילו שיגרה. האשה הולכת למשרר, הילדים הולכים לגן, והם נוסעים

נציגי איי. בי. סי., סי. בי. אס., אן. בי. סי., סי. אן. או., שלא לרבר על סוכנויות הידיעות, תתנות השירור והעיתונים בוצ"ל, כולם מתייצבים כאן למסרר הכוקר. בערכון מאוד-מוגבל. המכוניות השכורות מוחלפות "זה הסיפור הכי חם נרשתות הזרות, לא יורר מהכותרות כבר חמישה שכועות", מסביר יהודה חמל מסי. אן. אן. באמריקה מרובר כרשתות שמנהלות כיניהן תחרות דורסנית על כל שניית שירור, על כל בשבת מתפתל מכאבים נגלל אכנים בכליות. החבר'ה מתיכת מירע. כאן קוראים לנציגים שלהם בשטח יוסי, וצכיקה וכתריאל, וכולם, כעצם מאותו הכפר. ישראלים ששירתו בגולני או בצנחנים, חלקם עברו יחד בטלוויויה הישראלית לפני שהתחילו לעבור אצל הגויים. עכשיו הם מרוויחים הרכה יותר כסף וזוכים להרכה פחנת פופלריות. "הרכה פחות" היא לשון המעטה גסה.

גרינכרג מאן. כי. סי. יהודה חמל מספר שחיילים ירקו עליו. יוסי מולה (פרילאנסר של אן. כי. סי. ואיי. כי. סי.) שמע על כאלה שמוכנים להרוג אותו, אחרי שפורסם שכאילו שילם לילרים בעזה, כדי שיארגנו מולה, "התחנגתי לפניו שיוריד את זה. אמרתי לו, הפגנה לפני המצלמות. הקצין הכורק, שחקר את העניין, קבע שלא היה שום יסוד להאשמה הזו, אכל התדמית ככר נקבעה. "אנחנו מוקצים" מודה יוסי מולה, "בעיני הישראלים אנחנו עוכרי ישראל, בעיני הערכים אנחנו 'יאדור'. בעיני הצבא אנחנו עושי צרות, בעיני המתנחלים אנחנו אשפ"יסטים".

מה שמולה לא ציין הוא שבעיני האמריקנים הם ישראלים. מקצוענים אל"ף־אל"ף, ותיקים, אוהבי הם יכולים להיקרא למילואים לעזה, ולעמוד ולגרש סי, לפני כן עבר כפרילנסר כרשתות אחרות, היה גם שלהם הורסים כשיטחיות את תדמיתה של ישראל בעולם, והם יודעים את זה. כולם יישבעו כחיי המצלמה, שהם רק מצלמים את האמת, כפי שהיא קורית כשטח, "והאמת היא קשה מאר", אומר מולה. "הרבת יותר ממה שהישראלים יודעים. בטלוויויה פתאומית לקפריטין, נאפולי או לאמריקה. וזה קורה. הישראלית לא מקרינים את מה שבאמת קורה שם". אלא שהאמת פנים רכות לה. היא תלויה גם במינון, גם

הרגישים שביניהם סוכלים מסכיזופרניה שקטה. כואנ להם מה שרואים על המסך, גם אם הכל קרה עם אחר כמונו יודעת עם מי יש לה עסק", אומר יוטי דרישותיו. דם לא חולמים לעזוב אותר. יארבע שנים אני במקצוע הנה, או למה שעכשיו אמסיקו" אומר טולי, מקליט באחת הרשתות. אצל רוכם העבורה הוו, משחררים חגורות ופותחים מנעולים במכונית, למקרה

"עכשיו הם זורקים אבגים על כולם, גם על רכבים שלהם", מסבירים לי. "לפני כמה ימים ראיתי בחאן יונס ג'ים צכאי עם שלטי T.V. כמו שלנו". מספר יוסי

תכל פה מאותר מרי. לא קראו פה נכון את ומפה לא ידעו לנווט". לגרינברג, כמו לשאר אנשי הצוות מקירים את המצב מקרוב מאד, מצלמים כאן עוד לפני המהומות האחרונות. לא כולם בעלי דעות שמאלניות יוסי מולה, למשל, הוא ליכורניק מוצהרו יולמיהו ואת, כואב לי לראות את הפליטים האלה. יכול להוה שאם הייתי יושב בתל־אביב הייתי שוחה עם חות ולא חושב על זה בכלל, אבל אני כאן, רואה דברים. שוי השפלה. אתמול צילמתי באל-עמרה, מחנה פליטים ליד רמאללה. היתה התפרעות, חיילים רדפו אחרי ילוים וכצד עמר זקן אחר, ליד הקיר. פתאום אני רואה הייל עושה תנועה רמבואית כואת – מעיף רגל נאויי ומכנים לוקן מכה אדירה. סתמו לא הבנתי מה שאני

נראה לא טוב, נציג של רשת שירור זרה עם נקף. במקום זה הוא נוקט בכמה טכניקות שהתפתחו עם הזמן. "צריך לנסוע לאט. אבן במהירות של מאה קמ"ש - זה פנז. במהירות של עשרים, זה לא נורא. אפור להיתקע בפקקים, אסור להיות צמוד מדי לפכוניה אחרת. צריך להביט כל הזמן לצדרים, להיות עיתני נון־סטופ. כל סימטה כאן היא פוטנציאל למטח אננים כשאני רואה המון אנשים, אני מאט עוד יותר. משחרל ליצור איתם קשר עין, בודק את התגוכה, פאותה בפנסים. הרכה תלוי ביכולת שלך ליצור איתם קשל

מה קילומטרים מהמחסום פנימה רואים חצי רואה. אם צילמתיז כטח שצילמתי. לא צריך למא בטענות לצלמים. צריך לבוא בטענות למי שנוה!

מנים, ומקבל עליו אישור ממנהל הרשת בארץ וראש ופק התוץ בניריורק. אחרי האישור עורכים את תתבת מדובר, בדרך כלל, כדקה וחצי. את החומר

> פרדם גדוע, העצים עוד זרוקים כערימה ל הקרקע. עונש מסומי למתפרעים חיילים מבוססים ככוץ כין הגרעים. מראה ענות או זה עשו אתמול" מטכיר גרינברג, "אבל זה מאחר מי הישראליים, יש דעה מגובשת על מה שהולך פה ה

שיטת העבודה של הרשתות הזרות שונה מו של עמוסת הסיכונים, הלחץ והתהילה (כמיוחר אם מתים שיצטרכולברות. לגרינברג אין נשק. הוא תושב שוה השראלית. הכתב (כודרך כלל נמצאים כא

טוענים שגם זה קרה לו מרוב אבנים. "נכון, אני תפריע. לפעמים זה לא נעים לי, אבל לפעמים אני שתח שזה ככה"

"ישראלי, אני מבקש ממך, תוריר את זה, זה עושה לכולנו נוק' הוא אפילו לא ענה לי. בסוף צילמתי אותו

יוסי גרינברג וכתריאל – תזוג המוזר של אן. בי. סי.

> ככה, עם השלטים". יוטי גרינברג, צלם, וכתריאל (כסי), הם זוג ותיק כאן. בי. סי. זוג מוזר, מן דון קישום וסנשו פנשו. יוסי דקיק וקל תנועה, רווק הולל שאוהב לעשות כמה שפחות חשבון לכל רכר. עם עגיל באוזן ומעיל עור, הוא נראה יותר ניו־יורקי מתל־אביבי, למרות שבנ בטלוויזיה הישראלית. כסי (כתריאל) עלה מרומניה לפני עשרים שנה, מה שלא מסריע ליוסי לקרוא לו "עולה חרש". הוא עגלגל, שקט, מיושב, איש משפחה. למרות זאת, הוא רץ אחרי יוטי עם מכשיר ההסלטה לכל מקום שיש בו אקשן, גם אם מרוכר בהקפצה

"זה לא מקצוע לאנשים נשואים" אומר יוסי. "יש אצלנו אנשים שמסתוכבים מחוץ לבית 250 יום כשנה". למרות זאת, מסתבר שרוב האנשים נשואים.

במחסום ארז, עו הגבול בין השקט לרפש, לוברים כאלח לקרות".

צד או שניים מטעם כל רשת) שקולו נשמע בכתבה רואים טלוויזיה", אומר סא"ל י. "תוך שתי דקות הם אינו יוצא, לרוב, לשטח. מי שנמצא בשטח הם מעמירים הפגנה לתפארת. לפני כמה ימים, בקאסבה הצותים. לפעמים יוצאים למשימה מוגדרת – לפעמים של שכם, זרקו שני ילרים אכן. הסיור שלנו אפילו לא - וסוט מחפשים סיפור. אם החומר המצולם רחוף התכוון להתעסק איתם. פתאום הופיע הצלם ההוא, עם סולמים אותו מהשטח עם רכב מיוחד שפוגש את העגיל כאוזן, הסתער בררמטיות לתוך הרחוב. החיילים המותים כנקורה קכועה. יחד עם החומר הם מוסרים שלנו נכנסו להגן עליו. משני ילדים נהיו עשרים ויות על ההתרחשויות שהיו בשטח. הכתב מחבר

שמח". "נכון, אני מפריע. לפעמים זה לא נעים לי, אבל פענדים כלויין פעמיים ביום – או יותר, לפי הדרישה לפעמים אני שמח שזה ככה", אומר גרינכרג. "כיום א' פולל, ישראלים שעוברים במשרדי הרשתות וצופים שעבר אני נוסע בעוה, ברחוב הראשי, ורואה גוש של לרוורים מספרים שכא לחם לפעמים להתחבא מחחת איוה חמישה עשר ג'יפים של מג"ב מגיעים דרך אחת לפולון מרוב אינעימות, אבל מאיינודוות אף אחר עור הסימטאות. ומולם מה נוסע אם לא מכונית פג'ו עם לו התפכר, הוץ מחצירוקים האיריולוגיים המשכורת דגל אש"ף מתנופף עליה. הכנתי שפה הולך להיות כסאח וקפצתי מהאוטו עם המצלמה. בינתיים התחילה ריצה מטורפת של המג"בניקים לעכר הפג'ו. פתאום מ"פ הכוח קלט אותי, ואני שומע אותו צועק ברמקול 'תבר'ה, אל תגעו בהם, יש פה עיתונאים'. ברור לי שאם לא הייתי שם - החבר'ה האלה היו בר־מינן. זה

הבוסר נתבקש גרינברג לצלם חלוקת אוכל של

וכסי ככר עומדים בחוץ ומצלמים. ואו קורה הדכר הבא:

מישהי שיודעת כמה מילים באנגלית. פתאום מופיע

כמעט קורעות אותו לגזרים, חוטפות ממנו את הפיתות.

קה וחצי, כומן כזה אין הרכה מקום להסברים. נותנים לצילומים לדבר. במצב כזה הסיכוי לודצות מכ קטן. ילעולם ייראה חייל עם נשק גרוע יותר מילר קטן עם אבן" אומר סא"ל יי, שהפרעתי לצבא לעשות מה שהוא רוצה – זו בעיה לפן נדור צנחנים בשטח. בואי נגיד שהם יכלו שלו. אני הרגשתי על הכיפאק". למוח יותר הוגנים כלי לפנוע בפרנסה שלהם". הלווייה לרבריו, היא קטליוטור רציני למהומות לשנת גם הצלמים מורים שהגכול בין "בימוי" אוגר"א לתושכי מחנות הפליטים, כאונר"א אומרים לשלות היחות" הוא דק מאר: "את צריכה לראות שהאוכל יחולק רק מחר. פתאום רואים 'קבוצה של מיז מהידות מתארגנת הפגנה כשהחבר'ה המקומיים נשים וילדים עומרים כשקט בצד הכביש, מחכים למשהו. אתה לא מספיק להניר דיראליבלאה וגרינכרג

אח חושבח שאני לא יודע איך. הנשים מתחילות לצעוק, לעשות תנועות של רעב. הילרים מתחילים להתפרע, לסמן ביריים 'זי' ולקפוץ ^{וה יראה} בעולם, שכלשחינית מול המצלמות. "אוכל, אוכל, אנחנו רעבים", צועקת אומרוז יאני דעבהי? אני מרגיש פלשתיני עם כמה פיתות. הנשים מתנפלות עליו, וורא. או מה, זה לא ניווף"

הוא המיפקדה חד המנהיגים א שמאחורי הקלי

הבית הוא המסגר

עים בעזה הוא שייח׳ אחמד יאסין (בתמו-

וה), ראש המג'עמה האיסלאמית (ארגון האחים המוסלמים ברי צועת עוה) את פעילוי חו. דק מעטים מכני עדתו זכו לבוא לביתו, שהוא מסגדו הפרטי. חם מתפללים במסגד

הסמוך, חנחשב למטח הכללי של הארגון האיסלאמי חפונדמנטליסטי חגדול וחחזק ביותר ברצועה. המנהיג נשאר כביתו. הוא משותק בכל גופו, והתנועה קשה

עליו גם בכסא גלגלים. למרות נכותו, נשפט על חלקו בהנהגת חוליית טרוכ ונדון ל-12 שנות מאסר. הוא שוחרר בחילופי השכויים עם אחמד ג'בריל ומאן היח עסוק בחיווק מעמדו ברצועה על חשבון ארגוני

השמאל, תוך מאבק אלים עימם. עכשיו נשמרת הדרך לביתו בקפדנות במחסומים מאולתרים, בשכונת אל־ג'ורה, מעוזם של תאחים המוסלמים. ככל שוכנסים פנימה, יורד גיל ה"חיילים". ליד ביתו מחכים עשרות ילדים קטנים. קבלת תפנים היא פועל יוצא של רצון

אבינועם בר"יוסף

איש הפיתות המום עם שפה שסועה, מרממת. קאט. נכנסים למכונית. גרינכרג מדווח כקשר: "יש לי צילום של נשים רעכות מתנפלות על איש עם פיתות". בקשר הכל נשמע עור יותר יכש וציני ממה שהוא

במציאות. כמו רשימה למכולת. אחד פלשתיני, אחד רעב. "ראית איך הן התנפלו עליוז" הוא אומר. ואחרי ואתר־כך ארבעים, ואבנים, וצמינים. נו, כבר היה שם כמה רקות של שתיקה הוא מוסיף, "את חושכת שאני לא יודע איך זה יראה בעולם, שאשה פלשתינית אומרת 'אני רעכה'ז איך אני מרגיש עם זהז מרגיש חרא. או מה, זה לא ביוזו זה ניוו".

שקט עכשיו בעזה. כולם בעוצר. הרוובות נטושים כמעט. "זה שקט לא טבעי", אומר גרינכרג "עיר עם מיליון תושבים לא צריכה להיות כליכר שקטה". במכשיר הקשר מבקשים ממנו לצלם כמה צילומים של שקט. איך מצלמים שקט? איך מקליטים שקט? מסתדרים. עושים כמה שוטים של רחוכות שוממים. חיילים צועדים כרחוב הריק. אחריכך נוסעים לחוף הים. חוף פראי, יפהפה, נטוש לגמרי. גרינכרג, נשמה רומנטית כיסורו, מדבר על האור המיותר של עזה, "אור נהדר לצילומים".

ביו־מרוכי מקלפים את שלטי ה.T.V מהאוטו. "לא נעים להסתובב ככה בתל־אביב", הם מסבירים. במזגון הפורמייקה המשופשף מדכרים קצת על מסעדות טובות בצרפת, באיטליה. גרינכרג מספר על כתכה שעשה באירופה בעקבות נתיבי הברחת הסמים. מלונות פאר. מסערות פאר. תקציב הוצאות בלתי מוגבל. בדוביל, צרפת, צילם מסיכה של רג'ין, מלכת חיי הלילה. היו שם הברון רוטשילר, עומאר שריף, הנסיך רנייה ממונאקו וגרינברג. "השתכרתי כל"כך שלא יכולתי לעמור ישר ולצלם", הוא מספר. לסיום . נותן ג'ק את המתכון שלו לסלט פירות. תותים, בננות, ליקר וסוכר.

והכתבה על הנשים הרעכות בעוה תשורר אולי בתום התהליך הזה, שאורך כמה שניות בלבר, עומר הערב. נור איבנינג אמריקה, וכתיאבון.

יהונתן גפן

מַרְדִּימִים, חוֹרוּ לִעֲבוֹדְהוּ

. חררי הניתוח... יבוצעו רק

אייר במצב קשת. הייד ביידה להינת. מיי תורינה בוערת, מייד אין ואת הגדדה.

קמתי, על עוד עצומה התמחי,

'שוקרוו" אַנִי צועַק לְבוֹנָה הַמּוֹלָדָת,

אָבָל זָה לא הַרְגִּיע אותי.

והוא צועק: "לא, תודהו",

יוצא מַתַּמְּטָה, מְתַפַּשׁ סִינֵרְיָה,

"רובק" עדיין שובתים,

והצבור בהחלט מסתפק

בַּעשָן צַמִינֵי הַפְּלִיטִים,

הַוְמֵן צועל לְרְעָתֵנוּ,

מַרְדִּימִים, נוֹ דִי כְּבֶּר,

אין חדש במדע.

חורו לַעֲכוּדָה.

מַרְדִּימִים, נו דַי כְּבֶּר,

חורו לעבודה.

הריים, נו דו נקר, הריים לעבורה

לא אשי תוך שונה. עלים אתי ראשון. אלובשו גם אתי הלא פער לא לישון. הלא פער לא לישון. על הרדומי ום את השומרון. תעה ויהודה. היים עוד י בנר.

מתלבטים ברטת חנויות גולף

1001k2 1162.1112

להשיג ברשת חנויות "גולף":

תל-אביב, דיזנגוף 130 • כפר סבא, יחוב ויצמן 101 • רעננה, אחוזה זוו • בת-ים, שד' העצמאות 67 • רמת-גן, קניון אילון • חיפה, מרמופנות • קרית מוצקין, מרכז קניות "לב הקריוות" הב-מד

יִצְחַק לוֹבַשׁ מַשַּׁכָה לותש: ״הְגוַמְתָּ, אָבִי.״ ואַתה שואַל: אַבְרָתָם, עַד מְתַי המשף העקרהו מַרְדִּימִים, נוֹ דִּי כְּבָר, חורו לעבודה.

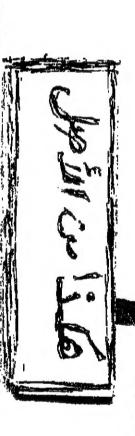
ַּבְּבֶר מְאָחֶר בַּלַיְלָה, וַאָּנִי עֲדָיַן עַר, לא יכול לישון, בבר גמרתי את חיים גאר. רות גו ממורח נושבת, מְגַלְגָּלֶת דַּמְעָה בְּבַרָה. מַרְדִיימִים, נוּ דִי מבר, חורו לעבודה

מְגַשַּׁשׁ חוֹך כְדֵי הַנְּסְקָת חַשְּמֵל, בָּאָלוֹ שַׁקוֹדָם לֹא הָיִינוּ פַה בַּחשַך, פָבֶר שְנִים שְאַנְחְנוּ בְּאַל, אַה מְבָּר בָּת אַרְבָּעִים לַעַזָּאוָל, וְסוֹלְחִים לָךְ בְּמוֹ לְיַלְרָת. מַרְהִימִים, נוּ דִּי מָבַר, חְזְרוּ לְעֲבֹוֹדָה.

> נביא צועק בשער חורו לעבורה.

מלים מ"אסון" עד "שואר", אבל איש לא מקשיב לו, בַּלָּם מְנָחֲשִים אָת תוֹ חַשְּּעָה. ואיש מאתנו לא ירדם עד לפתרון החידה מרדימים, נו די כבר,

17 Bisealo

מלכה בארמון שחור

דבורה בארוו. סופרת עברייה ראשונה. מאה שנים להולרחה. מוכשרת. משכילה. עצמאית. גם מושכח, דַמוניח, אובססיבית. אשה שלא הופיעה להלוויית בעלה. אם שבתה היחידה היתה לה לשפחה קודרת, משועבדת, מסורה עד מוות. מלכה עריצה בארמון אפל שאור השמש לא חדר אליו ולעולם. ולבט חודר לוניחוס שעד היום איש לא העז לחקוע בו סיכה.

ולאת בילי ולוטהונה־לרולו

היה איש רות, אחר המנהיגים של תנועת 🖊 "הפועל הצעיר". ציפורה היתה ילרה עסוקה. רוב היום עיניים במבוכה כשעבר מהאור החזק של החיים לחושך היתה סגורה כבית מאחורי תריסים מונפים, מעתיקה ששרר ברירה. היא קיבלה אותם כשהיא בכתב"ד נקי את הסיפורים שכתבה המופרת, מנסחת מכתבים, מגישה תה, רייסה, מיישרת כסתות וכרים. ציפורה הצתה את המרוכות כמסלול קבוע. קצוצת שיער. לכושה בגדים ישנים, כהים, גלותיים, שמלות בעלות גיורה נוקשה, נעליים גכוהות קשורות כשרוכים חזקים, חולצות רכוסות ככפתורים צפופים, שפתיים קפוצות, נשיות מטושטשת.

ציפורה היתה צועדת לרחוב עורא ליד כרם התימנים כתל אכיכ, שם היתה המאפייה של מר פוסקין ממגו קנתה צנימים מיוחרים בשביל אמא. הפועלת' תש"ז: "האנטראו' [הכניסה] של הפגישה חיה אחרייכו שילשלה את המכתבים לתיכת הרואר ומשם המשיכה לכית ברתוב גאולה, שם נעלמה מאחורי הדלת הנעולה והתריסים המוגפים, לתוך המיסתורין הלא מפוענה סביב אישיותה של האם, הסופרת.

דבורה בארון. סופרת עברית. יפה, מוכשרת, משכילה, עצמאית. אשה. אנשים רצו להתקרכ, לגעת. היא וקסה את הסנטר, מתחה את השיער השחור כשכיל מרוייק אל מאחורי העורף, רופפה באצבעות גרמיות את צווארון המלמלה המעומלן ובעיניים השחורות הלוהטות שלה העמירה את המרחק הנכון בינה לבין האנשים מולה. בדרך־כלל גברים: כרנר, שופמן, עננון. לאט לאט בנתה לה ארמון גכוה, מכוצר. היא כן־גוריון מלווה כאמו ואשתו... הוא עצמו צהכחב, היתה המלכה. את הגינון המלכותי ליווה טון עריץ. ליד האור השקוף שורם ממנה היה צל אפל קשה,

רמוני – לפעמים שחור מאור.

אנשים התאימו עצמם למציאות הארמון. חיכו בה את היכנה שלפני עשרים שנה".

· 为品类。

דבורת בארון (בתמונה בעמור הבא בנעוריה, ימנית, עם בתה רואה עצמי כוכוכית ונטיבית אחרי שהתמונה הושפורה".

חערת: הציטוטים ממכחבים וערויות בכתבת זו לקוחים ממגון "מוים". בית ווטופר, נול שם

सामध्योत प्र

יפורה היתה הכת של יוסף אהרונוביץ וד- בתקוות לפתק קטן ככתב"יד מהסופרת דבורה בארון בורה בארון. היא העריצה את אמא. היא שיומין אותם לכקר בביתה בשעה מסויימת ביום וה הקרישה לאמא זמן. אחרי־כן -- חיים. לעיתים נדירות אהבה את אנא. אמא היתה סופרת. אבא וזה. לא כולם הוזמנו. מי שהוזמן – טיפס במדרגות ביקרה כבית-הספר. לא הצטרפה לתנועת נוער, לא שיחקה עם ילדים, לא ראתה סרטים, לא רצה על חוף בהרגשה של זכייה, נקש כזהירות בדלת, צימצם הים. כך זוכרת אותה איילה כהן־ברש, כתו של המשי שוכבת נשענת על הכרים במיטה. הגוף מצומק, חלש, "היו לה תמיר שפתיים חשוקות, היה בה מוד פנימי שלא פרץ החוצה, היתה עצורה ומרוסנה אוורירי, לא ממשי. העינים גדולות, עירניות ופקוצות. משועבדת לאמה בצורה בלתיינסבלת. כל היום נישלה הגוף השכרירי הזה, האמורפי, אצר הרכה מאוד כות. את העוצמה החוקה היא תרגמה לרצונות, וניקתה וכיכסה כבית. ציפורה היתה ילדה עצונה ננית לכקשות, להזמנות מכחוץ. אנשים, גברים ונשים,

למראשות הסופרת... היו לה עינים גדולות ועמוסות

שראו מה הכיא איתו האיש מכתוץ – הרגישה דרכו את

אווירת הרחוב, הרופק של העיר. עיניים בוחנות,

מנחשות, מפענחות, מצרפות צרופים מהירים ולומרות

דרכים. ציפורה כותבת לה מכתב: "נכנס עמוס

אפאטי, חסר כל צורה ותן ודומה לאמו... האם היטיבה

הרבה בחיצוניותה... שקטה היא וכל הליכותיה - אמ

לא נגיד בנועם, אז בכל אופן בהתאפקות. אין להכיר

The second of the second

קצב הרחוב הגיע אל דכורה כארון בכל מיני

להבין ולדעת, גונזות ושומרות."

הגדול והעצוב והקודר הזה. אני הייתי ילרה עלית וציפורה שנאה אותי נורא כי הייתי כל מה שנגול שישכו ליד מיטתה, מיהרו למלא כל משפט שנירמוה ממנה. פעם אחת, כמירי יום שישי, לקח אותי אנג בו כקשה, רשמו מלים שאמרה וציטטו אותה בסלונים לביקור שלו אצל דבורה כארון. שם היתה כל החבוה - הרגילה – רבינוביץ, וולפוסקי, פוזנגסקי, ולי אמו פתיחה לראיון שנתנה בארון לסוסרת "רבר לכי לשחק עם ציפורה. וציפורה כל־כך קינאה ני משום שהיו לי תלתלים, משום שהייתי ילדה רגילה מיותר וכלתי שכית. המארחת היתה שכוכה על הספה מלאת שמחת חיים. היא התקרבה אלי עם זיק רצוצי בחדר לא מואר, מכוסה שמיכה דקה וכהת צבע, רק בעינים ורחפה אותי מקיר בגובה שלושה וחצי מסרים במסררון דלקה מנורה שהטילה מעט אור אלכסוני על למטה. מאז פחרתי פחר מוות ולא הלכתי לשם יותר." חדר הפגישה. כשבילי הועמד כיסא סמוך לספא,

אה ברוירס, אלמנת אברהם ברוירס ז"ל, או מזכיר אגורת הסופרים: "תמיר עשתה רושו

ציפורה היתה ילדה טרורה מאור. בהתחלג

ספרים, השגיחה שהביצה הרכה תכושל שתיים חצ כמה דקות איך היא מרגישה עכשיו, אולי חסר משהח

שנת 1887. דבורה כארון נולדה לרב העייו בפלך מינסק ברוסיה הלבנה. הרגשת הקיפות פלה התחילה מנקורת המוצא. בגלל מינה, כלי שום קש לחוכמתה, לא יכלה לרשת את כם אביה, הרב, למוח הכישורים שלה. הנערה לא הגיבה בפאטיביות אלא תקפה מהחזית האפשרית היחירה. ישבה בעורה תשם ולמרה פסוקים ומשניות, ליר המיטה החויקה פפרה של קנוט האמסון, רוסטוייבסקי, צ'כוב, טולסטרי טורונייב, פלובר. קראה רוסית וגם צרפתית כצות

יק אתנו, המתברת נהפכה אובייקט של הזייה לחבר - חוזק וחולשה כאתר." מואה הנא - חדרה של דבורה שנהפך להיות מעמדה בקהילת סופרי האידיש וחעברית באירופה.

אווירה חושנית: "כ-25-30 נערים - רק נערים היינו -

מרבים לחיוועד בחרר זה. דבורה היתה לרוב שוכבת או

יושבת במיטתה... לא חולה... לא כפותה.., ריח מיוחר

שנדף כחדר... התרגשותנו... חש אני כזרם ההשפעה

חייה ויצירתה של דבורה כארון (הספר יוצא לאור

בימים אלה בהוצאת מוסר כיאליק) מסבה תשומת לכ

לעובדה שכבר או, בלי שום סשר למחלה או לתולשת

גוף, נהגה דבורה כארון לקכל את אורחיה במצב של

שכיבה או הישענות על המיטה. פרופסור גוברין

שעוקפת כזהירות, למרות הפיתויים, ניתוחים

הפרופסור הנס קרייטלר על הסימליות שבקבלת

אורחים במצב של שכיבה במיטה: "יש לראות בכך,

לדעתו, הכרזה – כלתימודעת, כמובן – שהיא פגיעה

וחלשה, דורשת התחשבות רבה ויש לטפל בה באהבה

ולהתייחס אליה בערינות מיוחרת. במצכה זה יש לה

זכויות מיוחרות, כיצור רופף ושברירי. יש כאן הכלטת

הנוף והסתייגות ממנו בעת ובעונה אחת. כפילות של

מה לגימנטה. ממינסק נררה לקובנה, מאריאמפול פסיכולוגיטטיים, שואלת לרעתו של הפסיכולוג

פרופסור נורית גוברין, במחקר מעמיק ומרתק על

הזורם אלינו מאישיותה... היא כולה אומרת ככור".

של בחורה מדוכאת. לא היתה לה ילוות היתה כין שני אנשים מבוגרים שרא כה כח הכת לא התחברה עם אנשים, מעולם לג

מנר "נשים ושגעון" כותבת ד"ר

. נילים ציטלר: "אלוח אינן ו*ורחוח*.

ה נאת ועוננות. חוונקות בלאט

ונער לשעריהן של ערי עולס".

א גענמאות. עם אחיה בנימין נסעה למינסק, העיר

בותה, שם התפרנסה ממתן שעורים פרטיים אצל

פים אצות תוך כדי גדודים ולימודים פירסמה

פקוים. כספר "אגכ אורחא", אסופה מעוכונה

לימים מחק מתאר נער כשם ברוך בן־יהודה (לימים

את בריבודה מנוא הנימנסיה העברית "הרצליה") את

הלה המימטית שקשרה קבוצת נערים למדריכה

אובן סטורנטית צעירה בשם דבורה בארון,

שיושה נאתה תקופה סיפור על הרצל. "הסיפור

התחתנה. העריצה את אמא. שרתה אותה כל שעות היום והלילה. לא יצאה החוצה מהביוז אלא כרי למלצ רצון הסופרת. היא ערכה את הקניות, קראה לאמה דקות כדיוק, איווררה את המצעים ושאלה את אמא כל איך זה, היו אנשים מתלחשים, שהסופרת שידעי לכתוב ברגישות דקה וברחמים ובהרבה חסד פל

חלשים וחסרי אונים, שיעברה אליה את בתה החידה כפתה עליה ערוץ חיים צר, אפלולי, חסר שמחה הטופרת שהשתמשה בכלים ערינים, רכים וששפים לתאר מצבים משפחתיים חמים, בחרה כאורה היים נזירי, קפדני, קשוח. ליר סיפוריה, המלאים נאונה ארם, תבונה, וחוכמה פנימית על נפש האדם - כודה לסובב את חגב לחיים, להתרחק מאנשים, לשים לנ בצורה אובססיבית, כפייתית, לצרכים מסוגפים של הגוף, להתעלל בעצמה ולהתאכזר לסובכים אותה

כגיל 16 פירסמה את סיפורה הראשון בהמלין הכישרונות, הנבונות, הנחישות והאופי החוק חוריל

אוהבת. אני שונאת אותו... ואש זרה בעיניה." דרויאנוב ובורוכוב הזמינו אותה לוילנה, דאגו לה, התעניינו בשלומה וחיזרו - בעדינות זככבוד – אחר הסופרת שהיתה גם אשה עצמאית ובעלת רצון ברור

פרופסור גובריז, כספרה על דכורה בארון: "ניכר במכתביהם המאמץ לביטוי מרומז ועקיף של היחס המיוחד אליה מתוך זהירות יתרה שלא לעבור את הגבול שהיא הציבה בין מה שמותר להשמיע באוזניה, לבין מה שאסור. הכותבים מהלכים על חבל דק בין רצונם להביע כאוזניה את חיכתם ואהבתם מתוך תחושה שרברי השכח אכן נעימים לה, לבין החשש להרגיזה ולעורר את חמתה. לכן מכוונות הצהרות האהבה רק אל סיפוריה, אל מיכתביה, לכל היותר תמונתה, והם ניזהרים שלא לדבר אליה במישרין כאל אשה יפה ומיוחרת".

דור זכאי: "היא היתה כנונרה הולוכנה לזינוק... היא ידעה גם לשנוא קשה כשם שידעה

לאהוב. לא כיסתה על

שינאתה, היתה ישרה ללא

היסוס. את פלוני היא לא

ב־1910 עלתה לברה לארץ, כאן חיכה לה מכתב ברכה טלאגרפי מחבריה הסופרים והעורכים בוילנה. בארון שלחה להם חזרה פרחים והתמקמה בנווה-צרק, ביפו. שם גם התחילה לעבור כעורכת המדור הספרותי במערכת "הפועל הצעיר". יוסף חיים כרנר שפגש אותה באופן מקרי כתב לחבר: "הרושם שהיא עושה: פיקחנות, חוסר אינטימיות אמיתית".

דבורה כארון היתה הסופרת העברית הראשונה שהעזה לרקוע ברגל ולהתרים על הקיפוח הנשי. בארון: "הסופרת יכולה לתאר חיי אשה מבפנים, ואילו הסופר רואה אותם תמיד מכחוץ." לכתיבה שלה היה צבע פמיניסטי, ובתחילת הדרך גוון לוהט, מריר, תוקפני. דוגמה: "מכל אלה שבאו לפנים להתדיין לפני אבי הרב נראו לי כמקופחות ביחוד הנשים העומרות להישלח מכית בעליהן" (גט כריתות). בשנים שאחרייכן הגל התרכך, התקפל בכיוון התוף. מתוך ביקורת ספרות על כתכיה: "לעולם לא תגיים אותנו ובארון) להתקומם נגר החוק המתנקש באהכה ולומר שהוא מיותר. אולי הרגישה שמוקרם מדי".

1911 העמירו חופה. דכורה לבית שבתאי נישאה ליוסף אהרונוביץ שהיה ממנהיגי "הפועל הצעיר" ועורך בטאון התנועה. שעה ארוכה בכתה אחרי התופה. ב־1914 נולדה

בכית כנווה־צרק ישכו בערכים אהרונוכיץ, ברנר, שמעוני ועגנון. השיחה בדרך כלל היתה על ענייני היישוב. דבורה היתה אז האשה היחידה כרשימה של 24 סופרים שחתמה על מכתב מחאה חריף נגד כוונף הווער האודיטאי להפסיק את התמיכה כ"הפועל הצעיר" בעקבות מאמר מסויים של ברגר. זאת גם . היתה המחאה החברתית האחרונה שלה. בערבים, סביב השולחן, היה ברגר מתגרה בה כדי שתגיב, וכשפלטה משפט זריף היה צוחק צחוק גרול של הנאה.

דור זכאי: "ב־1 במאי 1921 עמדה במרפסת (נשמעו יריות מיפו וברחוב מנוסה, בהלה ופצועים), עומרת על הגזוזטרה וצועקת – מה עשיתם, מה גרנותם אנשי אחרות העכורה שבריתם את המג חוה. היתה כנמרה המוכנה לזינוק... היא ידעה גם לשנוא קשה כשם שירעה לאהוב. לא כיסתה על שינאתה, לא ריברה לשון הרע, ואף בין הטופרים היתה ישרה ללא

19 KIBEDIO.

השאיר לה את הווילון שהגן על כגדיו מאבק כשעוב את הארץ ונסע לאירופה. שנת 1922 התפטרו דכורה בארון ויוסף אהרונוכיץ מעריכת העיתון. יוסף אהרונוביץ התמנה כמנהל כנק הפועלים, ודבורה כארון הסתגרה כניתה, התנתקה מכל פעילות ציכורית או חברתית. נורית גוברין מביאה כספרה – כדוגמה אפשרית לאווירת נישואיה של בארון – את הסיפור "לעת עתה", עליו היא כותכת: "התפרצות נאום שיטנה חריף כנגד חיי הנישואין לעסקן ציכור שמשמיעה חנה רבין באזני נערה צעירה העומרת להינשא. השמות חוורים על אותיות שוות. חנה וכין = רכורה כארון... היסור האישי כא לידי ביטוי נתריגה מנימת האיפוק השלטת בספר, ובמעבר לטון ישיר, בוטה, חריף, מאיים ומתריע... 'בראשית ררככם יהיה זה כאילו אחם הולכים בצוותא, אכל ער מהרה יפנה הוא לענייניו וירחק ממך, והמשא אשר נשאתם ער עתה כשניים

(תמשך מהעמוד הקורם)

היסוס. את פלוני היא לא אוהבת. אני שונאת אותו...

משה הכהן, סופרו "בעלה היה כנראה אדם יבש. החיים המשותפים שלהם היו למען יצירת מסגרת משפחתית בשבילה, ולא יותר".

כאלמנה, וילר – אם יוולר לך – יהיה יתום."

יפול כולו עלייך. אויאו חדעי כי הינך עוובה, בודדה

אולי אכזכה קשה. הילה רוחנית כלתי־נגיעה, יעקב פיכמן, ככיקורת ספרותית: "היתה זורז' סנדית... הכירה בעוול שנעשה לה בתור אשה, מגלה מסתורית, אפפה אותה. את האכובות ואת צמאונן למעט אושר. את הזכות

> את מאדאם כובארי לגוסטב פלובר. גם אמה בוכארי היתה אשה לא מסופקת שהחמיצה את החיים, ודכורה - תוך כדי התרגום - התחברה עם דמותה של אמה ועם עצכיה השקופים וטיילה איתה ועם ליאון כסמטאות הצרות של פארים מהחלומות.

> ב־1937 נפטר יוסף אהרונוביץ. דכורה בארוך לא הופיעה להלוויה. הנישואים שלה ליוסף אהרונוביץ, איש רוח, מנהיג, לא מתוערים כשום יומן, באף מכתכ. אין פירור של אינטימיות אן גילוי – אפילו מרומן – של רגש, כאב או שמחה, כלפי הגבר איתו חילקה

איילה כהן־ברש: "ציפורה היתה ילדה עצובה בבית גדול ועצוב וקודר. היה בה תרד פניתי שלא פרץ החוצה. היתה משועבדה לאמה בצורה בלחיינסבלתיי.

משה הכהן: "היא לא היתה אשה יפה במוכן לאיזה מפח נפש. ויחר עם זה שהיתה מסוגרת היתה המקובל, אכל היתה אשה מושכת. גם בגלל שהיתה מאוד מצוייה במה שהולך בתוץ. זה היה מרהים. איש משונה. החיים שלה די חמוהים. למה פתאום מצאה לא הבין איזה קול היה מביא אליה את החרשות. וחוץ לא יצאה מהכית. אף אחר לא ידע מה מתרחש שם. שכתבח ראיתי את כיתה, חה לא הלך במטלול אחר. באותה חקופה גם לא יצרה. מה עבר עליה:"

אחד הטיפוסים כ"הר הקסמים" לתומאס מאן לשער הרכה דכרים שנוגדים את ההגיון הרגיל, אבל אומר: "סימפטומים של מחלה אינם אלא גילויים שם זה היה מעבר לזה. גם כתור אשה וגם בתור אם, מוצפשים של כות האהבה. וכל מחלה היא רק אהבה לא יכולתי לעכל את ות־ ששינחה צורתהי.

צישרה, הכת, הקפירה להשאיר אחריה רק פתקים בארון כתכונות אנושיות של רישעות טוטאלית, ומכתבים מצונורים היטכ פהעיזבון של אמח, קרעה טמטום הרגש וליקוי השכל. היא מקרבת לאצילות לנורים עדויות אתרות טאולי היו יכולות לדקור את נפש, ערנה, רחמים, אהבה ומעשים טובים... יריעות המיתום בסיכה.

אותרי ההלוויה התכצר הבית ברחוב גאולה עוד עלובות. הסיפור 'דרך קוצים' הוא סיפור פשוט, כמעט קצח, ונשאר מכוצר למשך עשרים השנים הבאות. כנאלי, שבא להוריד רמעות מנערות, סיפור חיים של התריסים הוגפו, הרלת נינעלה, דכורה כארון הציעה נערה שהתייתמה, אם חורגת רעה, ילדה שהיתה בת את המיטה למנוחת ארוכה ארוכה. בהכרה מפוכחת טובים ואתרי מות האם היא המשרתת בלי הנסיך... רק השאירה את החיים סאחורי דלת הכניסה, כסינון אמן גדול יכול להחיות את החומר חוה., האהבה אצל קסדני פתחה צודר דק רק לכמה קרני אור שיאירו רבורה כארון היא הסונסטאנציה העיקרית בחיים ... חריות פשימות באפלולית כה כנתה את ממלכתה. אף ביטוי להומניום הגדול ביותר שלה."

נעלות, ויכוך, ועל זה שסך הכל בריאות היא לפעמים

"פראדל": "...התהלכה כתוך החדרים המרווחים אשר

נקיון וסדר שררו בהם ודיממת קיפאון... הווילאות

הישרו אור חיוור, וכלי הכסף הפיקו נוגה לבנבן, צונן."

ההרשאה לבוא לבקרה גם מצאו פעמים רבות בתיכות

הרואר שלהם פתקים אחרים כהם כיטלה את ההומנה

לביקור בנימוק של תולשה, של בריאות רופפת.

והאפלולית הזו תורגמה למלים קשות בסיפור

האנשים שקיבלו פתקי הומנה קטנים וכהם

פעמים רבות ביקשה לאה ברויידס מיעקב פיכמן, שהיה מכאי כיתה של כארון, אפשרות להכיר את

הסופרת. "אוי, אני כל כך רוצה לראותה." אמרה לו.

"טוב", ענה לה פיכמן, "אשאל אותה". "אבל גם הוא,

מורשה להביא איתו אנשים לביתה ללא רשותה. ואני

אשה להטיל על עצמה גלות מרצון מהעולם התיצוני.

מזה היו עוד דכרים שלא הכנתי, מול הסיפורים

כשום פנים. בנוקשות רבה שיעכרה את בתת. יכולתי

סיפוריה עוסקות בתופרות, עוזרות בית, יתומות

בכיקורות נכתב: "בסיפוריה נילחמת רבורה

בנאלית, אפילו וולגרית.

על תשוקות פיויות. אחר מהסוכבים אותה, להוציא אולי ציפורה, לא ידע כארון על עצמו: "אני רואה עצמי כוכוניה בדיוק מה הסיבה: מיחוש פיזי, פסיכומי, צער שכלב, נגטיבית אחרי שהתמוכה הושמרה."

היא גם היתה הראשונה שזכתה כפרס ניאלים סוזאן סונטאג בספר "המחלה כמטפורה" כותבת על סימפטומים של מחלות מסתוריות ולא מסתוריות: חושניות, התפשטות של רגשות נעלים, מודעות,

המחלה המסתורית סחטה חיים וכוחות, גם של האמא, גם של הכת. "המזרון - הקבר", אמרה רנורה בארון כשהיא מסתכלת על המינוה שלה.

רכורה בארון הוגררה כמופרת ריאליסטית.

ורעת לנשיותה המידלדלת, ובורה לו הסכימה להיפגש עם גרשום שופמן בהגיע ארצה מפני שידעה עד כמה שופמן מערין יופי. היא גם לא תסכימה להצטלם אוה החיים הסגפני, הנוידי שלה, יצר אובססיה כפייתיה לולג על תשוקות פיזיות, להגיע למדרנה וותים גבוהה. לשם כך כפתה על עצמה מישטר תותה שגבל בהרעבה, הכניסה לגוף אך ורק מזון "שתור" כשהמילכור שנפלה אלין היה השיעבור שלה ושל הסובבים אותה – בעיקר בתה – להשיג את החוק המיוחר הזה ולהכין אותו בצורה מרוייקת. בשנת 1944, והיא כבר אשה, נסעה הבת צישות

שהיה יריד קרוב", אומרת לאה ברוירס, "לא היה לעבור בריקות בבית־התולים כהר הצופים בירושלים במכתב הראשון הכיתה היא כותבת: "לאמא היקה כל כך רציתי להכיר אותה. סיקרן אותי כיצד יכולה שלום רכ. כשהיה עלי לנסוע חשתי את אשר ה כדפורד, גיבורו של ה. ג. וולס באנשים הראשונים ל גם כשהסתגרת היתה מוקפת נכרים שהעריצו אותה. הירוד, כאשר ניתק הברור מן האדמה והפרופטר היד אני גם יכולה להאמין שההסתגרות שלה היתה קשורה את הרפרפת... רגש עצום של חרטה." מכתב אחר: "איני רוצה לעייף אותר כשיטים טסלים, אך ידעתי שיש לך עניין כמה שנני את

אוכלים, אתאר לך את ארוחת הכוקר של פייוד עגבניות מרוואות כשמנת". עוד מכתב: "אמא אהוכה – הקירצטה או הצנינוים

הכתבת את התאריך על הקופסאו. האורו נמצא כארון הגרול מתתח לצניםיה-קיבלתם את מנת הסוכר החודשית. התעניינתה כאון שהיה צריך להתקבל מאמריקה. קניתם שלית סולת אוסטרלי, חבל להתביץ את ההודמנות כא לגשת לתנות של לדרמן בפינת מוא"ה ולקנות"

בספרה "נשים ושגעון" כותבת ד"ר פילים ניאות "אלות אינן מתות. הן כאות ועוזבות. חומקות כלאי מבער לשעריותן של ערי עולם!.

המוף: דבורה בארון מתה ב־1966; בניל שבעים ציסורה עמרח ליד המיטח עד הרבע האחרון, דאנה לכל מסידורים. אחרייכן נשארה ציפורה בודור למא משפחה. ללא חברים. בשנת 1971, בגיל המישים ושבע, מצאו אותה מתה על הרצפה בכיתה - חוד בגיסה על גג – בתלאביב.

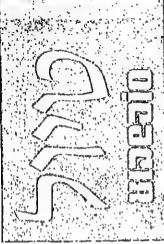
10 שנים קדיעה BX 1600 סיטרואן BX - למי שאוהב להיות קדימה חישרואן BX דיא שיפור הצלחר הטרשים ביוחר פעולם הרכב פשנים האחדונות העבוניוו הוחווה לומן הנכון ביוחד, ניעניקה דך ה-BX חוויה ודמה ניוולם אחר סיטרואן BX אוהנת לנסוע ולנסוע, שוואת מוסכים ונכדית מכל נופונית אחרת בחתווקה המינימלית ובחדורות הכניסה הנגוניה ביוחר י'מוסכים במחקר אמימת שנערך לובי 2000 כלי רכב, קצלה סיטרואו 8X את גילוא השבחים. לבורסם בירחון באוטון, ספטמבר 86) שימוזאן **BX** מצויידת בכל אביזרי הנוחות והבטיחות המאפיינים מכוניות פאר יקרות בלבד ניתן לקבל כאופציה. תיבת הילוכים אונונונוים חדישה נו הילוכים קדמיים), מענ מקורני הנה כנם שילה חשמלים שרכזית ל־3 הדלתות וגג נפתרה בבחירון. דופע שינורואן **XB - BX 16 TRS → BX 16 RS** - פרט דין דוד לובינסקי בע"ח איל בינ

מים ביותר ובי אושר לראות את כל נפלאות היכה והביצות לוהיו בה עד מילי ברה קש"ל במבצע מקעון של "ביבוש השממה" בשנת החמישים. יש כני תופנים שאלי התוח (ן שעות כו פני תאלמה בשנות החמישים: אל שנושים שאלי התוח (ן שעות כו פני תאלמה שוקעים כל שנה במטר אל שנושים ככל מערכות הפים והסחף, בדרכם הטבעות אל הכנית, אחר כך האלק לשמוח כין תורשות מכא, תואי מים רועים באתו, חזירי בר ועופות מים אוכא למיוחד ביום מעונן וקצת נשום.

תל אביב. ירושלים. חיפה. נתניה. רחובות. אילת. טבריה. מגדל העמק. כפר-סבא. ראשון לציון. בארשבע

מאת נילי פרידלנדר בשיתוף רשות שמורות הטבע

.54 הטיולים של מחר

נאת העונה חיפה לטיולים נחריח. פונים שמאלה לאלקוש, ואחרי בחוץ. נשבוע של ט"ן בש־ נט, ולנבוד שבוע שמירת שנע מביאים מקחי רשות שבערות הטר מאת המטיילים לטבע. יש סיבה לטור ול מסוויות פרטיות וברגליים, עם האנ־

פש שעבדים כל השנה למען שמירת מובע.כל אחד באיצור שלו. נל השולים בחיום ויתקיימו מחר, יובו זמת 30.1.88 את טיולי החינם של

לת הכאה, 2.2.86, נפרסם ביום ששי המנ חב הטיולים של בנחר הם לצפון התוק, לאומר ים המלח, לנגב ובקבי־ מת אלת. חטיולים של שבת הבאה. וום נמוכן הארץ. למי שמבלה סופש־ מו נטברוה, מומלץ לטוייל למפלי הזור יון ולהביא נעלי הליכהו לא נעלי טפר ששוליקים בהן בבוץ.

ניהל קל של שלוש וחצי שעות, לכל

נמונת, לראות ביומה ומפלים. נפג" לש חוו נבום בחשע בבוקר, בח" יון שחיר. מניעים להציון איזוי שחור מו או הירדן על נשר אריק, בצמון משה בכביש לקצרין. מי שרוצה לה יו למיפוש מחובת, שיצא לדוך כבר מונע, שבע הוצי בבוקר.

לול הל של שושה ק"ם לכל המשם" ת משורו הי פירון. מיפגש עם הלל חש כצומת כית נאן, כביש רמה חקי

מיחו של שעתי

ודש בשמורת החולה

ם ביום נשם ואם ביום שמש, פאטוטה. מגיעים מכיוון כביש מעלות־ המושב פונים שמאלה לפאסוטה ואבי-

• תוף ים תמלח: לתושבי ירושלים והסביבה – הזדמנות לרדת מהחרים הגבוהים והקרים, אל תוף ים המלח ונאות המדבר, עם האקי לים הטרופי, במרחק של שעה נסיעה מהבית, בכיוון עין גדי.

וחל דוד – מיפגש בעשר בבוקר בכניסה לשמורת עין גדי. הכניסה מחר חינם. נחל ערוגות – מיפגש בעשר בבוקר בכוי סה לנחל ערונות, מעט דרומה מהכניסה

שמורת הר עמשא – מימנש בעשר בבר קר ליד תל ערד. מכביש באר שבער קרית גת, פניה בצומת שוקת לכיוון

הראשית לשמורה.

רנס זוחר – מיפגש בעשר ככוקר בתחות הדלק "פו", בערד.

איזור דימונרו: כל הטיולים שמתוארים כאן הם למקר מות ישים במיוחד, בימים הבחירים של התורף. השנה, צפויח בנגב פריחה אדר וה באביב, וכשהיא תתחיל נביא טיו" לים מיוחדים לפריחה בנגב. למכתש הקטן – מימגש בעשר בבוקר

בתחגות דלק "מו" דימונה. מעלח עקרבים, עין צין והר צין ~ מיפגש בעשר בבוקר בתחנת דלק "פו" דימונה. ותני הים חיבוני של הגליל חמערי שמורה תבשור – מיפגש בעשר גבוקר למלוני

שול נקמוה תחולה ובבית רוברובין, יסוד תמעלה, יש ענין חדש, בט"ו בשנל 1926, מתוח את מרכז המבקרים בשמורה החולה.

למו חודשה האקלימטוקים המרווחים ורומים בביוחד, שוטעו ראשונים, יש ביח

מלון. מינוש שה הגליל חמער שמורת הבשות "דלק". בצובת גילת תחנת "דלק". מיצד בצובת גילת תחנת "דלק". מיות הנוסה לישוב אבירים, ליד

בבוקר בתחות הדלק בירוחם. . אילת: •

תה, עם הדוכה. באילת, שהיא אחת מתחנות הנדידה הטבע, מתפרסמים חיום גם בחוברת של תחשובות של ציפורים בין אירופה לאפי המדריך.

רקפות וכלניות במרכז הארץ

א לחיבחל מחושמים, אם חשמים עו מחום שמום עותרום בחליאביב. יש שמום בהירים בגבעת עדון או בבית לחם הגלילית. לצאה לשיול שבת בין שדות של כלניות ורקפתו. חעונת תתחילה הראקונות ברוחה ביערות הטבעים של אלוני הבוך פעותרים בשלכת. בב מוף אינומו לגם שדות מודווים של חווף

כפן גלוקטון, ככפיש פרכט חמן כני. מינה, פניה מולחה לופך כלעת תנימה מינה, פניה מולחה לופך כלעת תנימה מורה אלוני וצחק, פורו ימינון לכיוון כפי גליקטון ולפנ אלוני ימינון לכיוון וללכת משמאל לתוך יער האלונים בשלכה, ובשרוה - כלניות ורקפת.

ועור טיול שבת בטף דומה פכביש טבעון צברה מנים לכיוון קיבוץ אלד נים ונוטעים לכוון בית לוום מגלולית לפני בות לחם הגלילית שנים שמאלה

לתר זער האלונים ורואים את השדות י פריוות בזער אלונים. גש ב־11 בבוקר בכניסה לשמורה, מכ־

כיש הגבול המערבי, אחרי הפניה לכיוון מצפה רמון. מזרח הדמון – טיול בן שעות אחדות. יוצאים ב־11 בבוקר מפרכז המבקרים את האכלת הטורפים בחי־בר יוטכתה, מתל אביב, דדך כביש הגבול המערבי. וחצי בכניסה למרכו טורפים בחייבר, 40

מומלץ . חזרה דרך שדה בוקר. מכתש גדול ועין ירקעם – מימגש בעשר - לסמודטאים בצפון – טיול רגלי מומלץ קניון עין עבדת וקבר בן נוריון – מיפגש מכביש הצפון וסיור במערת פער. מיפ־ בעשר בבוקר בחגיון הרועה מול קיבוץ אש עם מנחם אסף בעשר בכוקר בכביש שדה בוקר.

> הזרמנות חורפית נדירה לאילתים ולכל מי שמבלה חופשת חורף באילת, לצאת אל הנוף הפראי שמסכיב עבת – סיור משפחות ברכב פרטי לר. אות פרחים בערבה. מימגש עם בני של־ מון בשמונה בבוקר, בבית פילים מורי.

צילום! שי גיוות

בורות לוע – טיול רגלי בהר הנגב. מים: ריקה. יוצאים בשתיים וחצי אחר הצח" דיים מסככת הצפרות ליד מלון "מיפרץ השמש", בהדרכת דידי יקותיאלי. לה ביא משקפות.

יום חמישי – חוויה לא רגילה. לראות ק"מ צפונה מאילת.

של שמונה קילומטר. עליה להר אדיר הצפון, בעליה להר אדיר, בין צומת טאי סא (חירם) לישוב מתת. נסיעה של חצי שעה מנהריה. חפשו במפת הגליל.

דק מתר בשבת כניסה בחינם לשמורות בניאס, תל דן, התנור (נחל עיון), החו־

לה, עין אפק (ליד קרות ביאליק), עין בשעה 12 ממשיך הסיור לחרבר יוטבי גדי, מרכז מבקרים יוטבתה, חיבר יוי טבתה יום שני - סיור מעניין לראות ציפורים עור טיולי חינם בהדרכת החברה להננת

23 BIDEDID

?דיש עודד?

שודאי שיש עוד. בסידרת "חמים וטעים" של אםם (שמונה תבשילים מהירי הכנה חמים וטעימים להפליא:

לארן נסגנון סיני ■ פתיתים עם כרוב ■ פתיתים עם רוטב עגבניות איטלקי (אורז עם ערבוב (אורז עם ערבות) ■ ריזי ביזי (אורז עם ירקות) ■ ריזיטו פטריות (אורז עם פטריות)
*ייזיטו ניילנז (אורז עם עגבניות) ■ ותבשיל אורז בסגנון הוואי - חמוץ מתוק.

וה טוב-זה או אויין (פּי

מבצע "חמים וטעים" מרסים בעיצומו. רבבות אריזות להגרלה כבר הגיעו. הזדרזו ושילחו גם אתם אריזות ריקות של חמים וטעים ותשתתפו בהגרלה השלישית ו/או בהגרלה הגדולה ב-2.3.88.

Market a late of the California.

כשאני דורה משדו, אני עושותו ורי

רות בן ישראל

טגן דיקאן הבקולטה למשפטים

באוניברקיטת ת"א נינעצת

לחקיקת עבודה בועדה

העבודה והרווחה של הכנסה

לידת מצרים (1931), גדלה בת"א,

שירתה כמפקדת פלונה ומפקדה

לאמנות שימושית כפארים, תואד

ראשון, שני ושלישי במשפטים

באוניברסיטה העברית. מ־86׳

פרופקור מו המנין באוניברסיטת

ת"אני חברה באגודות ופורומים

("דיוני עבודרו בישראל") עומד

לצאת בימים אלה. נשואה לנדעון

בו"שואל, אם לשהי בנות, קבתא לנכד. גוה פרוזוב רמברנון מ"א נוברובא היהודי בירושקים.

ביולאומיים שונים; כתבה עשרות

מאמרים מקצועיים וספרה העשירי

ח"ן חיילית. בוגרת האקדמית

שאני חיה משהו אני עושה אותו ורק אותו. עכשיו כולי משפטים. מי שמכיר אוחי מהתקופה בה ניגנתי בפסנתר או מחימים שבהם עסקתי כאמנות שימושית, מופחע שאינני עוספת כות האיני מוכנה להישבע שמשפטים וה סוף הררך. היום זה מרתק אותי, אבל נכיף אני יכולה להתחיל משהר חרש. אני נמצאת כאניברסימת כמעם כל יום, מ־8 עד 8, הוראה, מחקר, כתיבה, עבודה פינהלית. הגיוון רב ואני נהנית מכל דקה. עבורתי היא גם הובי וגם חיי חברה כי במשך היום אני נם שותה קפה ומרכלת.

בכית אני סוגרת את תסוויץ' של העבורה: משתדלת לנקות קצת את המחשבות. צומה כאופרה, שאני נהכית ממנו. המנחה שלי לענויני קריאה היא כחי הבכירה. היא מכירה את טעמי וממלינה, ותמיר קולעוג.

בשאני אודבת ספר, אני הוזרת וקוראת כו, עכשיו וה יהיכל הכלים חשבורים" של שחם ויסתיו של שמדיארון של גראטיה כרקס, מאוד נהנית מהספרים של ג'ולג' אמאדו, מההומור שלהם והסיפור בתוך הסיפור, אדונות סופריום גרמניים בני־ומננו, כל, נראס ואחרים, ומאור אוחבת אה עבגון. הוא שינה את מחשבותי על הספרות. במיוחר אני תוורת ופוראת את יוהיה העקב למשור". גם ספרימתה אני קראה, ג'ון לוד קארה, למשל, והספרים שמדברים בהם כמד "שומסה שחורות שמאור נונחני ממנו, ו"מולכו" שמיציו אהביו.

מויי מעם בדעון ואני עוברים בתנות ספרים וסמלאים אסמינו בר. אנוצו אהבים לסרוא אותם ספרום ובכלל, הרגה רביים אנחנו עושים יחר: למעשול, בוצותי לחתוכו ברינו עבודה ברי שנעטום

מחמש וחצי עד שבע. סעם כשבוע, כיום שישי, אוש אוכלים יחד צהרים, כדרך כלל כקפה בהיה" 🛪 "פונדק הגולש".

פעם בשבוע אני אוכלת עם אחי יובל נאמן במונון הכנסת: אני רחוקה מאוד מרעותיו, ושוליסיוו ושומרת מכל משמר לא להיכנס איתן לויכחים פוליטיים, כי אחרת לא היינו יכולים להימוש יש לנו מספיק נושאים משותפים פרט להוליטיקה נוחה אורים אני אוכלת כמנוה. אני אוהבת אוכל שב אל וח לא חובה, והרי תמיד צריך לחשום על ריאשו ואל שפונות נתנים - פתות אוכלים אני מבשלת רק לשפו ולאודעים למו סהו או מסיכת שירה כיום הענמאה מכינה לכדי בכיף כיכור ל-30 איש. אנתני פארן אוהבים לשיר שירים מכל התקופות. ביחוד נדפור

בעוב אני מרבה לראות אופרות בודאי ד הביצועים האישלקיים כי הם מאוד יפים נמ מבחים

חובה, והרי תמיר צריך לחשוב עי ראטה, ומה שפחות

בנושא משותף, הוא בצד המעשי, האני בעיוני כמלי אין לבן חיי חברה. כמשך היום, גם חוא ונם אי למצאים עם אנשים, וכסוף השבוע אנחנו רוצים להיה לכד חו עם זה. לא ושקים ליציאה מהבית, מומים את חביחר. עיקר השיהות שלנו מתנהלות בנוקו

והבת הצעירה מלחה באקוררית או גיפודה

למעלה מ־30 אופרות ואגי מחליפה עם מספנים בררך כלל אני מעריפה את הביצועים ומתנליים ל

אני אוהכת אוכל טוב, אבל זה לא נהנים – פחות אוכלים

"פלמה את מתחרטתו <u>שלא הספקתי לפתח תחום נוסף בחיי; כימיה.</u> פה נותן לך הרגשת בטחון. התמיכה של בעלי.

מה מערער את בטחונך: להיות במסיבת קוקטייל ולעשות "סמול טוק"

מה מויע אותרו <u>השאיפה לנסות ולעצב את החיים במדיוה, בתחום שלי, עליפי</u> השקפת

אוו החלטה נועזת קיבלת בחייך: לנסוע לבד לשנת שבחנו.

השלוש מרוחק לאומרות בוידאו.

לווי את בוחו <u>למי שמדבר ולא עושה</u>

ה בעצבן אותך: <u>להפסיד ימי עבודה בהמחנה לטכנאי/אינסטלטור/חשמלאי. לבזבז זמו</u> <u>לאשים עובדים ולא להולכי בטל.</u>

שו לא מוסרי בעיניךו לרדת מהארץ.

ישראלי בעיניךו <u>חרובע היהודי. בעלי. בתי הצעירה.</u> אה את שונאת בארץ: מה שקורה בשטחים. שכל אחד נצמד למריבה הפרטית שלו <u>שורח אלוהים הקטוה, לקידום, לקריירה שלו ולא חושב על טובת הכלל.</u>

א המאכל האהוב עלירו <u>שוקולד.</u>

שותבדל בין היחטים שהיו לך עם הוריך ליחסים שלך עם בנותיךו י<u>חסי עם בנותי יותר</u> אוחים, אבל אולי אני משלה את עצמי.

און לדעתן תחוק החשוב ביותר שנחקק בשנים האחרונותו <u>בתחום שלי – חוק שכר</u> מות חוק היית רוצה שיחקקוז <u>חוק שיבטיח זכויות עובדים במפעלים כושלים כמו</u>

"בחופשות אנחנו משתדלים לנסוע

מכירים, יפן, פרו, נפאל, תאילאנד.

לטעום תרבויות שאנחנו לא

הצבעים, הסגנון, המוסיקה של

ארצות טרופיות מוצא חן בעיני".

זלעזוב באמצע. אין לי בעיה ללכת לבה לכל מקום

בירושלים, חל:אביכ, ניוריורק. לפני המופע אני יושכת

בכיף במסערה עוברת מהלחץ של היום לשקט נפשין

מתכוננת לחוויה.

א פתכייר לך לעשותו <u>לנגן שוב בפסנתר</u>

חאית תפאורה, בנדים, בימוי. גדלתי כבית של אתי אשה. כילדותי הלכתי עם אבא לכל תופעה המשרה העמפות, והזמרים באו אלינו הביתה אין מוחה אחם נפסנתר, אחרכ זה נגמר, שנים לא יי קשר עם אופודו. לשניתי נשבתון בניודיורק, ראיתי בשלוויויה

שנדלה על רוסיני – והוקסמתי. יום אחר, מון צבועבידול כתיא, ראיתי את הקלפת בחלון. מחוזשתי מא ניליתי אושיות מקסימות שכלל דשו על קיוםן כמו ייוליום קיפר" של הנדל. של אותה את האומרות והראשונות של מוני תנול, גלים, מונטווודי, מלחינים את האופרות של מוצרט את האופרות של מוצרט אין וניצועים מודניים מאוק כמו "רינולטו" תה לונות מילו בלונות.

ייים מיני ביורות אורשים אני לא הולכתן למרות ששנים אור ופוני ללו רצה שאלך לקרירה של שאורו שרע שהוואת ללמור אמנות שימושית

ישו שינל שתואתו ללמוד אבנות שימושית יפן פרו, נפאר, תא היה מוצא הן בעיני, נחופש, חלק שבוע עכורה מקוצר, מישורים, שביחות לוצא הן בעיני, נחופש, חלק שבוע עכורה מקוצר, מישורים, שביחות לוצא היא היות לוצי היות לי בי את העיז. כשארן בם מהבין זה לשהות במלח יפו, אם אין מסמיק כסה, אני עצייני נשים - ויש לי מה לתרום. "י מעריפה מחות ימים - אכל כמו מלכף, הגד האסטיר ומחשבות שלאגרו בחיבה שנות המוכה אול מלכף הגד האסטיר ומחשבות שלאגרו בחיבה שנות המוכה במקום לצלם, אנחבר זוכרים את הטיקים מחפצי היות מורבה ללכת במורה שלפים לצלם, אנחבר זוכרים את הטיקים מחפצי היות מורבה ללכת במורת עממית שרכשון בכפרים, בשורקים, בחורים האיינה מורבה ללכת במורת עממית שרכשון בכפרים, בשורקים, בחורים האיינה מורבה ללכת לבד אמנות עממית שרכשון בכפרים, בשורקים, בחורים האיינה לא למשור את עצמי נירחים רקמות, אריגות, סורות, כלים כל פרים האיינה לא למשור את עצמי נירחים מוכיר אי את התוצה שעברתי הנה, הכן שפניה צילום: ראובן קסטרו

בג'ונגל האמזונס בפרו, ואני זוכרת את הכיף של טיול כמו בגן־ערן, עם צמחיה נשפכת לכל הכיוונים, מסתירה את כיפת השמיים.

לדעתי, ההברל בין אמנות לאומנות מטושטש לגמרי היום. השטיחים האלה זו אמנות צרופה. בארונות יש לי הרבה תמונות של ציירים טובים. יותר יפה בעיגי שטיח אפגני או אפליקציה מפנמה או אריגה פרואנית על הקיר. זו אמנות אמיתית המרכרת אלי ביופי הכנה שלה, בצבעים וכצורות המעניינות. הכית מלא דברים, אבל אני ממשיכה לקנות ככל

נסיעה, להרחיב את האוסף. קשה לי לעמוד בפיתוי. גם בארץ אני מסתובכת. יש לנו בית ברובע היהודי וכשנים שתיינו קכוע בירושלים, הייתי מלכת השוק. השוק זה עולם ומלואו. בכלל, ירושלים, גם המערבית, זו חוויה אסטטית. לעמוד על הר הבית או הר הויתים ולהסתכל, זה מרחיב את הלב. ואני לא מדברת כרגע על התחושה הלאומית.

'פעם בשבוע אני אוכלת עם אחי, יובל נאמן, במזנון הכנסת. אני רחוקה מאוד מדעותיו הפוליטיות ושומרת לא להיכנס איתו לויכוחים פוליטיים, אחרת לא היינו יכולים להיפגש. יש לנו די נושאים משותפים פרט לפוליטיקה".

בת"א גרים בדירה. בירושלים חיים בשכונה – ואני אוהכת את זה. כתל־אביב, אין מה שימטוך אותי לחסתוכב. לא אוהבת את העיר. אנחנו גרים פה בגלל העבורה. כשהכנות גרו בכית, הכית היה בירושלים, וגם כשעברתי בת"א חורתי כל לילה לירושלים. כשאני נכנסת אל בין החומות אני בנירוונה, מרגישה סרובה לאלוחים, לשורשים. אמי נולרה שם וסכתי, וסבת־סכתי, ויש לי תחושת שייכות, הרגשה משפחתית. עכשיו, כשאנהנו ציפורים חופשיות, אני יכולה להרשות לעצמי לישון איפה שנוח לי. כל השנים העבורה היתה בנוסף לילדות ולכית. כבגרותה זה התחיל להתהפך. גרעון תמיר עורד אותי, תמר, דתוי להתפרם. איפשר. אני לא מכירה בעל אתר שהיה בותן לאשתו לנסוע לכרה לשנת שבחון להשחלם במקצועה.

. המחשב, הוידאו ומכונת הייבוש שיפרו את איכות החיים שלי בשנות דור. הוידאו הביא אופרות הכיתה, מכונת הייבוש פטרה אותי מלחלות ולהוריר כביסה, המחשב מקל עלי בכתיבת הספרים והמאמרים. חשוב . לי שרברים ייכתבו בסור ובמיכנה הנכון, ובעבר הייתי תקויה במדעיסה ובמגיה וכתבתי כל עמור 10 פעמים. ניותר: על המחשב אין בעיה להמשיר ולשתר עד

הכי אני אוהכת לכתוב. ואם היו נותנים לי : פסקומן – הייתי יושכת 12 שעות ביום ליד המחשב ומוציאה את הספר המתכשל לי בראש ונמצא בקצות האצבעות, זו הרגשה מאור געימה שמשהו קורם עור וגירים ורעיונות מתבדרים ומתיישבים. ובראש נכתכ כבר הספר הבא וזה שאחריו. מתרחשים דברים בתחום המקצועי שהייתי רוצה להגיב עליהם. הצרה היא שמאמר מדעי מתפרסם כשנה אחרי כתיכתה ופוראיו גם בתרל לא איכפת לי לטייל לבד, אכל מובן "מעטים מאמר בעתון ון כתיבה אתרת, ולצערי, יש לי שאני מעדיפה לשייל עם גדעון. בחושות אנהגן איזה מחסום פסיכולוגי בעניין וחבל נראה לי חשוב משתרלים לנמוע למעום תרבויות שאנתנו לא מכירים. שבנושאים אלה יישמעו את דעתי. כל יום מתרחשים יפו, פהר, נפאל, תאילאגר. הצבעים, הסגנון, המוסיקה ביברים בתחומי העבורה והבטחון הסוציאלי – כמו שבוע עבורה מקוצר, פיטורים, שביתות, משיטות רגל, ענייני נשים – ויש לי מה לתרום יש לי מסר, ירע מעריפה פחות ימים – אכל כמו מלכך, הגד האסטסי - ומחשבות שלאגרו בחרבה שנות התמחות, ואותם הויתי

Higgaro 28

י עכשיו הקבלו שיים שיים שיידו עבור המזרון הישן שלכם םיווע סיאוים שווים עדרו דיידום מסרוון

אחרי 10 שנים על המזרון הישן הגיע הזמן לפרדייז חדש הדור החדש של מזרוני קפיצים אורטופדיים, לשינה נוחה ולתמיכה מלאה בקושי הנכון לכל אורך המזרון. במבצע מיוחד עד ה-31 לינואר בלבד תקבלו:

עד 120 ש"ח (למזרון פרדייז יולורה 140×190 ס"מ) • עד 120 ש"ח (למזרון פרדייז יולורה 140×190 ס"מ)

הגיע הזמן ל.. פרד"צ רודש

המזרון מספר 🏰 בישראל.

ניתן להשיג ברשת חנויות רים, המזרונאים, סקנדיה ואצל הסוחרים המובחרים.

יהודם גאון: "לא מתחתן, מה פתאום. למרו, את רונקת?"

לצוני עוד מישהו שבכלל לא ידע מהעניין. בזמן מיחשים היתה עיתונאית אחת שהתקשרה ואמרה שמקה שאני יוצא כתוכנית חדשה, ושאלה אם זה לא מעם לעשות דבר כווה – להתגרש כדי לכדם תוכנית. חיותי את האיי. קיו. של הגברת ועניתי לה – תאלא, כדי לקדם אפשר גם להתגרש.

'היתה לי החלטה בעיקרון לא לדבר ולא למואיין בנושא, אבל יש התחלקויות. היתה קונמות אתו שבאת הביתה לראיין אותי על עונצרט שמילתשניה. ותנאי היה שנדכר רק על זה. אבל מתם הילדים ירדו מלמעלה, והיא שאלה כני כמה ת מין זה עובר עליהם, ועניתי לה, והיא המשיכה ושלה ואיך זה עובר עליך' ועניתי – בקיצור, פלנושנית נחוקה הצידה חו היתה התחלקות. אבל דושאתי, כי אני כאמת מאמין שזה לא צריך להיות ולה ובלל. אני מבין שוה מעניין, מסקרן, אבל אני

המים אמרו לי או שיש תהליך, שיש רינמיקה משים וצים, ולא כליכך תכנתי. היום, ממרחק של ש, צי האה שנה נאמת נכון. אז הייתי עסוק כל הזמן מוויד כתבות, בהצלחה שואפת לאפס". עכשיו זה משק אונו, אבל הוא יודע שלו היה תווה הכל מחדש - לה ששה בדיוק אותו הרבר: "היותה לי תגובה אחת תפח ותצונלית - התגובה שלי. ולא הייתי מגיב הם מלימטר אחר אחרח, כשהנתונים שבידי הם מאורה. תר וחלק ונתרץ מאור.

השינה ניער אותי, בעיקר לגבי הילדים ובמיותר

ילרים, זה לא רק שהם מקשיבים ל־אין מצאי לא וק שהבת לובשת תולצה של ארם ולא אגיד שלא משונה לי לבקש מירדנה אדר התימה בשביל הילדים שלי – אבל אני

עדור שם גדלתי, היו גם האם וגם האכ עדים

שאיחרו. זה מתחיל משכונה ירושלמית בה כולם ישבו סביב השולחן כיום שישי עם נרות על החלון, ועובר לרמת־השרון שבה כבר בערב מעמיסים גלשן על המכונית וחושבים לאן יפעו מחר. זה הנסיון לחנך את הילר כפי שאני חונכתי, אבל זה קשה כשכל הסביבה שונה. אני לא יכול להיות יוצא־דופן כסביבה בה אני

"אני מסתכל על בית־הספר, על התלמידים. אצלנו היה עולם אחר לגמרי. היתה מלחמת השחרור, והיה הרבה יותר קשה. אני זוכר מצור, תור ללחם, תור למים. אני מסתכל על בני ורואה מסחר ב'חבורת הובל'. כמובן שזה עדיף על ילרות במלחמה, אבל זו התעסקות אתרת. אז היתה בגרות פי כמה וכמה אבל ההתקרמות של הדור הנוכחי מבחינת הכנת טכניקה רבה הרבה

הוא מחלבט בדברים, ניכור שאינו ניתן בקלות להיכלא במסגרת של מלים. "כל אירוע, כל חג – עד היום אני נושא את חותמו. הימים הנוראים בהם באמת מהדתי מטבעת שתחתום את גזר הדין, חנוכה עם הדלקת נרות, ט"ו בשכט עם ארוחה מיוחדת ומגורה שכל אחר צריך לשים תחת המפית שלידה כסף. תרומה של מתן כסתר. לבן שלי אמשר לומר את הרברים, אכל הם אינם באים כדרך טכעית. מה שאני מספר לו נשמע כמו עולם אחר. היום זה ככר לא קיים, אבל זה כסך הכל עניין של 25-20 שנה. העולם הרוחני שלי שונה מזה של הילרים שלי. ואנחנו היינו אלה שהלכנו וחיפשנו עולם אחר".

ואולי הלבטים האלה הם חלק מהקסם שיש בעיניו להמחזת הספר "בתו" מאת יורם סניוס. חברת ההפשות ביום, כתבידונו, כולם היים בשלום עם כולם. אז החרשה שלו – עצמאות מקצועית בגיל מאוחר עובדת עתה על הפיכת הספר לסרט. גאון ישחק את לני הנדול, שכבר שרא. ומה שלא קרא – חברים האב המחפש את כתו, "האב שלא הכיר אותה בכלל. זה

הדור שלנו היום". הוא כבר לא ילר. יש חלומות שכבר גנו. למשל החלום לגלם את יוסף לישנסקי. "הוא היה בן 29, דון וואן שכל העלמות נשאו אליו עיניים. בצורה טכעית

ויתרתי על החלום". א־פרופו עלמות ודודיואן, גם לשמו של גאון לים בו הד - הה הרבה מעבר לכך. "היום גדלים מצטרפת בארכיון רשימה לא קצרה של עלמות לית גלי שוצברים חשים שדם בדלים", הוא אומר. גם שכמשך השנים נפלו שבי בקסמיו. סיפורים על יפוח להגיע למצכ שאני פתאטי או מגוחך מצחיק. פנית השפיים שלו. אני לא מביד את הילדים, וזו וזרות ומחזרות ורמעות, אפילו סיפורים על איומים מאחל לעצמי לעבור לנגרגת רגע קודם. אני לא מכיר מצג של האבב אני נוכר את עצמי בבית של פעם בתתאכרות – דראמות עם ניצוצות שדי בהם לפרנט בגר פתאטר. משלים הינו המון ביתר הזמון עם כל בני המשפחה. תסריטאי אחר או שניים. הגיבור, כגודל טבעי, מדגרג למצאה המשבר המשפתה. מסריטאי אחר או שניים. הגיבור, בגווי שבעין ביי או לי בטחון. אני מוקף בכשרונות שהיא לא רוצה כי שר אותם כי אין לי בטחון. אני מוקף בכשרונות שהיא לא רוצה כי שר אותם כי אין לי בטחון. אני מוקף בכשרונות שהיא לא רוצה כי שר אותם כי אין לי בטחון. אני מוקף בכשרונות שית אותם ביים לא רוצה כי שר אותם ביים מוקף בכשרונות שר אותם ביים לא רוצה כי שר אותם ביים לא רוצה כי שר אותם ביים מוקף בכשרונות שר אותם ביים מוקף ביים מוקף בכשרונות שר אותם ביים מוקף ביים מוקף ביים מוקף ביים מוקף ביים מוקף ביים ביים מוקף ביים ביים מוקף ביים ביים מוקף שות לא היה, גם או יש קטעים שלמים של היום השיניים הקרמיות נפלו לה, ומופג בהכנעה את ההערה ענקיים לטעמי ולהכנתי, ולעומתם – אני מתכייש העלה במניה ומושה הלב בהכנעה את ההערה שלי שני חוזר ונוטל אותם כמנירה ומושה מללב שהלדים אינם, נקודות המיפגש מצומצמות". של הכן שמתבקש להצמיר ראש לראשו של אבא: בשירים שלי. או אני חוור ונועל אותם כמגירה ועושה אדרים אינם, נקודות המיפגש מצומצמות".

> לדן המשתוחו של הילד, למצוקות שלו, לשמתות שמכחינת מה שאני עושה, אני הולך לאורך השנים עם אל בקשבות היותר סבורה, היו חבים ומשכרים הביל. צריכה להיות תבונה שכאה מנסיון, שאני מעריך

עם כל הצניעות – שיש לי אותה. אני לא עושה – רברים מגוחכים לגילי. שירים שהושרו פעם התאימו לגיל מסויים, ומה שאני עושה היום מתאים לגיל מסויים. 'זיקנה' זו מלה לגיל מתקדם יותר. אני מכוגר. אני מאמין שגיל זו שאלה של דרך התנהגות ומצב רות. יש צעירים זקנים – זלהפר. אני חושב שאני בריוק בגיל הכרונולוגי שלי. כזה אני מרגיש וכזה מתנהג. הגיל פה, להבריל ממקצועות אחרים, משחק תפקיר חשוב. זה הסך־הכל – הקול שארם מפיק, איך הוא נראה – ואלה דברים שמוכתבים על ידי הגיל. לכן אני מתאמן בפיתוח קול וחשוב לי למצוא את הדברים הנכונים, המתאימים, בתיאטרון וכקולנוע".

"יש לי תין חפילה, לא להגיע למצב שאהיה פתאטי או לגוחך־מצחיק. אני

וואחל לעצוני לעבור לנגדות דגע קודם. אני לא מכיר נגר פחאטי".

כון לעכשיו מה שמתאים לו זה מופעי שנת ה־40 למרינה עם יררגה ארזי, עכורה על סרט לטלוויזיה "מטולדו ער ירושלים", ופיילוט לסררה קומית חרשה בטלוויזיה – "שלושה על אי אחר" – שכותבים אותה אכות "קרובים, קרובים", אפרים סירון וב. מיכאל. שלושה גברים על אי בודד פלוס נימפה אחת שתפריע לפעמים, יעסקו במיניאטורה של הנעשה בארץ בחיי יומיום. גאון יהיה אחר מהשלושה התקועים על האי. זהות השניים האחרים עוד לא נקבעה סופית. כין המועמרים לכדירות – דוכי גל וטוביה צפיר, שלמה כראכא ומוני

"זו תחושה נהדרת, לא להיות בנוי רק על פן אחר של המקצוע", אומר גאון, "כי יכולה היתה גם להיות תחושה של מחנק. יש ימים יפים ולא יפים, יש סימפטיה ואנטיפטיה ואתה נתון לשבט ולחסך של כליכר הרבה דברים, או כשאפשר להקטין את הטווה –

להרחיב את קשת העיסוקים – כן. לאמץ שגעונות – לא. במוסיקה שלו הוא צמור ככר שנים לחבורה מאוד מסויימת של יוצרים. "במוסיקה, אין צריך" – לשיר קצבי או כל דבר אחר. יש טוב – זיש רע. אני הולך עם 'גבארריה' מסויימת כבר 25 שנה. זלצר, שמר, וילנסקי, אלה תמיר טובים. אופנה זה סיפור שולי. במקרה הזה, עקביות היא גם כות.

"יש לי מין תפילה כמוסה – לא להיות, לא

הוא כותכ שירים. מעולם לא שר אותם. "אני לא של הבן שמתבקש להצביו ראש זו אין של הבן שמתבקש להצביו ראש זו אין של הבן שמתבקש להצביו ראש זו אין ער הבן שמתבקש להצביו לא עושים עוד סיכוב במפתה. לצערי, קולגים אחרים לא עושים "אוף, עכשיו בנללך יהיו לי בינים". אה, הרומנטיקה. "בגרות זה תומר למחשבה", הוא אומר. "אני תושב את אותה השוואת, ואני מתכייש בשבילם".

במשך השנים השיקה דרכו המקצועית של יהורם

בצילומים של יקובלן' היו צריכים לבוא המון ניצבים, אבל כשיצאחי מהקרון, אך אחר לא שם לב אלי, לא החייחם. חשבחי שאני תח. לרגע דאיחי את תה שיקרה בעתיד. זה היה דגע איום, נורא. אחרי כן החברד שהובאו לשם חלמידים מיפו שלא שמעו עלי מעולם".

בסוף אש ודם

ללימודים בארה"ב. חלק מנכריו מתגוררים בעוה. "בוראי שהם שואלים אותי על ילרותי", הוא משיב על שאלה, וגם כשהוא מדכר על הקטנים פניו נוחרות הפואות. דאני מספר להם שילדותי היתה טובה אלף מונים מילדותם, אך משתדל לומר להם שעריין יש תקוות, שזו ארצגו ונשאר כה".

בן אחר שלו הי בארה"ב. למר שם ארכיטקטורה, נישא לאמריקנית נוצרית ונשאר למה שרטאר קורא "התמחות ממושכת". כן שני הי ברכת־עמון, מנהל את עסקי המשפחה בבירה הירונית. כן שלישי מנהל את העסקים בעזה, ושתי בנות נשואות מתנורוות גם הן בעזה, איש מילדיו אינו מתעסק בפוליטיקה. "הם ראו לאילו צרות זה הכנים אותי ואת כל המשפחה", מסביר

הוא מפנה עתה את הבמה למנהינות חדשה האפילו אינו מכיר, אכל אנשים עריין מגיעים אליו, מבקשים עצה ועורה. כגללם הוא איש עצוב, הוא אומר. "כיצד אשמה בעושרי אם אני רואה סכיבי בליכך הרבה סבל?", הוא סואל ומביא דוגמאות: "אנסים באים אלי בכקשת עזרה, וקצרה ידי מהושיע. לרכים יש ילדים שלומדים בהו"ל. כשהם נאים לבסר את תוריהם, עוצרים אותם היטראלים, חוקרים אותם, מנסים לשכנע אותם להיהפר לסוכנים שלהם. אנשים באן פוחדים, ומצאים בין הפסים והכדן".

רשאר אישאווה מקוה שמישהו יתפכת, ינסה למבוא פתרון, דרך החוצה מהמכוי הכתום אליו נקלענו כולנו. "תנו לנו מוצא", הוא כמעט מתחנן. "תנו לנו שמין של תקווה, איזו נקורת התחלה. כמו מהז כמו הכרה בזכותנו להנררה עצמית. אני מבטיח לך שאם הכרה כזו תבוא מפיו של גורם מוסמך -המהומות יפנקו מיד. אנשים כאן נואשים, מתוסכלים, חסרי תקווה. תנו להם קרן אור קטנה ותראו כיצד הם נרגעים. נתפסים בה".

רשאר אישאווה מתקשה כיום להבין את הישראלים אותם הוא מכיר שלא ברצונו שנים כה רבות. "כמקום להרגיט את הרוחות הם עושים לגו פרובוקאציות", הוא אומר בפליאה. "מרברים על כראנספר – מיסהו באמת חוסב שנקבל ואתו ניסיתם לגרש רק ארבעה, ומצרים וירדן סירכו לקבלם -מקימים ישוכים בלכ אוכלוסייה ערבית, שרון מתיישב לו פתאום נלב הרובע המוסלמי נידושלים. זו אינה פרובוקאציהו כשביל מה ההתגרות הווז ונסיונות היהורים להתפלל על הר הכית. מדוע האנטים הללו עושים זאת? היתכן שרק משום סהם קצרי מחשבה"!

יז 197 התמנה רשאר אישאיוה לחפקיד ראש עיריית עזה. לא היו כחירות, מאו 1946 לא היו בעזה כחירות, אך 8000 איש מתמו על מעין "מיני־מיקאל׳עם", וא־שאוה נכנס 🚐 ללשכת ראש העירייה. עשר שנים חמימות התפתל בין צפוף אתה אומרז צפוף? וה אחר על השניי". המנמות הטותרות, ושרד. הוזמן כאמצעות צווים למושל הצבאי. חרק שיניים, מחל על כבורו והתייצכ. שולטים בעוה הצעירים. המנהיגות הותיקה פינתה את את הפגיסות הללו בבניין הממשל הוא אכר כ"קרות, הדירה ונכנסו אליה כוחות חדשים ובלתיימרוסנים. כנופסות ותצוות מאור. שתיים שלוש רקות". צו, כשהעניינים יירגעו ויפתח משאיומתן, הם עוד יבואן מחאה. ביצוע.

המושל הצבאי הורה לו לספח לעזה את מחנה הפליטים שליד הים. כשרטאר אישאוזה פירב, המושל פיטר אוחו. כסאו של ראש העירייה נשאר כלתיימאייש. איש לא הסכים לקחת על עצמו את . אומר לאחר הרהור. "אם ישראל תיתן להם רמז שהיא התפקיר הכפרך והמסוכן הוה, ואחרי שנתיים כיקש מכירה כוכויותיהם, ייפתח משאיומתך. שר הבטחון ראו, שמעון פרס, מרשאר א־שאווה לחזור

ב־1980 הנהיג שכיתה. המושל ציוה עליו לכטלה, וא־שאווה ענה שאי־אפשר להפסיק התקוממות של עם. המושל הורה לו להתמקר במתן שירותים לבני עמו ולהתנזר מפוליטיקה. א־שאווה סירב. "זו אחריותי כראש העירייה להגן על האינטרסים של תושכי הרצועה", אמר. שנתיים נמשכו היחסים המתוחים ער שהוא פוטר סופית, ב־1982.

הנעשה, רואה התקוממות, טוען שאינו יודע מי מנהיג אוחה, מודהה עם המפגינים ומסכיך את התנהגותם. מטלפנים אליו מכל העולם. המנהיג נהפך לפרשן. באו אליו מהאו"ם, פנו אליו משגרירות ארה"ב. לבניין המשרדים שעל שפת הים, מול הקזינו, מגיעות

היום הכל שם נטום, עלוב, מוזנה. קשה להאמין שפעם המלון ממול היה פתוח ומכוניות פאר חנו ליד הקזינו. עור יותר קשה להאמין שבעתיר הגראה לעין זה יקרה שוב. בינתיים הרוח המלוחה נוגסת בטיח, והתמונה הקפקאית יכולה אולי לרמוז מה יכול יהיה להיות פה בכוא השלום. אכל היום אפילו רשאר אישאווה אינו מרכר על כך. הוא מציאותי. קשה לו להאמין שיוכה לראות שינוי עוד כחייו, אך אין לו ספק שהשינוי בו יבוא. "אינכם רואים שאתם כמו טיפה בים של ערבים"? הוא שואל. "לא ירחק היום ויהיו סביבכם 300 מליון ערבים. אפילו אם תמשיכו להתקיים ותהיו מרינה מחקדמת, כיום מן הימים 300 מליון ערכים יגברו עליכם. ואולי נהרס ביחר. וער אותו יום תחיו על חרבכם. האם אלה החיים עליהם הלמו היהודים שהגיעו לכאוז האם זה היה החלום הציוניז האם אינכם פוחדים, יהודים! נכון, תמיר שלטן כנו אחרים. אך ישראל שונה. ההם כאו רק לשלוט כנו.

"אני את של' עשיתי. היום קמה לומר וני היא. בינחיים היא ברחוב. הגיע זוני לפנות את הזירה".

כשרשאד אישאווה מרבר על עירו, יוקדות עינין בזעם. "לכו למחנות הפליטים, לכו לבתי-התולים, לבתי־הספר. כבישים מחויקים כאן רק לצרכים אסטרטגיים. אתם יכולים לתאר לעצמכם רבע מליון איש עם מגרש משחקים אחר? 60 בתרטפר בלי סום מגרש משחקים: ברצועה של 260 קילומטרים רבועים מרשים לנו לכנות רק על 180 קמ"ר. וכצפיפות הון חיים 600 אלף איש, רבע מליון מהם בעיר עצמת:

היום, אומר רשאד א־שאווה ועייפות בקולו,

ומה תייעין לדכ? יקורם־כל להרגע, זה מה שאייעץ להם", הוא

בימים אלה להוכר בקומריה. הכל נראה כל כך סיני

לראשות העירייה. הוראת המושל לגכי מחנה הפליטים הוקפאה, וא־שאווה שב לתפקיד.

היום הוא יושב במשרדו הגדול, עוקב אחר

אתם כאתם לעקור אותנו מכאן".

בעזה אנהי גות חדשה. עד"ו אוקדם

אליו, אותם מנהיגים צעירים וכלת־מוכרים אפילו לו. בשנת 1973 העד להזדקף על רגליו האחוריות. שצמחו ברחוב. "הם בלתי מנוסים", אומר המנהיג הוקן ועיניו ככויות. "הם עוד יכקשו את עצתנו".

רשאר אישאווה תושב שוועירה בינלאומית היא

שיפא בעזה (צילום: 'סקוב פפ") הפתרון הטוכ ביותר למצכ. "לא תוכל להושינ את ישראל החזקה עם הצד החלש שאין לו כלום. החזק יכפה את דעותיד. לכן יש צורך בועידה בינלאומית, שם לרעת הקהל יהיה תפקיד". היום יכול רשאר א־שאוחה לומר לכולם: "אמחוי לכם, הוהרתי אתכם". כשהשמיע דעות אלה לפני 11

שנה, איש לא הקשיב לו. ידידו משה דיין המתין לטלפון מן הערבים. "אז הייתי לכדי על הכמה", הוא אומר היום, עייף ומתוסכל. "היום אותה במה כלגה בעשרות אנשים צעירים שרורשים למעשה כה שאני דרשתי אז. אבל דרכם שונה. עתה, כשרבים כליכך רורשים את מה שררשתי אז לכדי, הגיע זמני לנחד.

צמיגים בוערים ליד בית־התולים

האיש המנוסה והמציאותי הוה אינו מאמין שיוכה לראות כבוא השלום. הוא רק רוצה לוכות ולראות צת אחיו מרימים ראשיהם בגאוה. 'אינני רוצה לראותם שוטפי כלים במסעדות, מטאטאים את רחובות תל־אכיב. הפשטתם אותנו מכבודנו העצמי. כולנו

"כן", הוא עונה בתשוכה לשאלה, "על חיי אפכו לכתוב ספר. על כל פרק מחיי ניתן לעשות סרט". איזה סרט זה יהיה? דראמה? כומדיה? כרנייה?

"הכל. בעיקר דראמה שזורה בהרבה טרגדיות. צך לא חסרו גם רגעי אישר וצחוק. כן, גם קומריה". יש לד דובמאות?

ל טרגריה אחת בחייו הוא מסכים לספה "בשנת 1972, כאשר שרון כא לכאן וריכק אותנו, נמלט מפניו ראש המהפכנים, זיגר אל חוסייני. לילה אחר שמעתי רפיקה נל דלת ביתי. אל חוסייני עמר בפתח, מנוהל ורעב. כיקש שאסתירו אצלי. פעלתי בהתאם למסורתנו, האוסרת לסרב לאדם הנתון נצרה והסתרתי אותו במרתף ביתי. הוא אמר כי יתהבם, יומיים־שלושה, ואו ילך. לכסוף נשאר שם 42 ימים. במהלך אותה תקופה גיששתי בזהירות אצל מסה דייו האם המימשל יותון מחבלים שיסגירו את עצים. התשובה היתה: כן, חנינה כזו תינתן ללא יותר משלושים איש, וכתנאי שלא יהיו ביניהם אנסים שביצעו פשעים חמורים. כשסיפרתי זאת לתוסיתי. נפלו פניו. ראיתי כי יאושו גרול. למחרת יוותי למרתף עם ארוחת הכוקר, ומצאחיו מת. ונוא התאבר".

רשאר אישאווה חש אל המושל הצבאי וכיקל להיפגש מיר עם משה דיין. הוא סיפר למושל על הגופה שבמרתף ביתו. המושל החקשר לדיין, והשניים מיהרו למשרדו של דיין בתל אביב. אמרתי לרייך 'עו' בצרות. אני פוחר ממשפחתו של חוסייני, ומכת הישראלים'. דיין הורה לא לפגוע כי".

וזו פרגריוב "כן. בסיפור הזה גלומה טרגדיה אישית ולאומית".

ודוגמה לקומדיה? שקט ארוך, מביך, משתרר בתרר. רשאר א שאוה תושב, ראשו סמון בידיו. לבסוף הוא מרים אותו ואוניה "אני מצטער. קשה לי להזכר ברגעים משעשעים נה". כייחוד לא בימים אלוב בוא נשאיר זאת לפעם אתית. היום אני עצוב מרי. מודאג מרי". ממה אתה מודאנד

"אני תושש שהמצב יצא מכלל שליכה: אני פחד שאחי יפתתו כאש חיה. ואו ישראל תשיב נאס. ורחובותינו ייהפכו לנהרות של רם. לא, לא צוכל

במבצע מיוחד:

דירות קוטג' ודירות 4,5 חדרים בואו לבקר באתר תבניה בימים א', ד', ו' 13.00-10.00 ביום ג', 1.00-16.00 בשבת 14.00-16.00 טלפון באתר 052-574517

רחוב ההגנה (פינת שד' ביאליק) במקום המרכזי ביותר ברמת-חשרון מוצעות דירות 4, 5 חדרים. בסטנדרט בניה גבוה. פרטים ומכירה במשרדי אלדם בת"א ובמשרד המכירות בגני-הרצליה רח' יהודה-הנשיא, טלפון 052-574517

<u>נוה אלרם</u>

רח' בית שמאי, רח' המלכים ופינת הרחובות שמואל הנגיד - עבדת הירות 3%, 4 הדרים חירות גג. בבנינים בני 5, 6, 7 קומות עם מעליות. הבניינים מצופים אבן.

מטודם של תחברת לישראל ואשטרום

עה הדרים ב ראשון לציון רח ירושלים פועת ברשוטיין דירות 4 חדרים 125 מ"ר דגם 8 דירות 5 חדרים 146 מ"ר דגם 10.0

החלה החרשמה לפרוייקט חדש

יירות 4, 5 חדרים, פנטהאוזים

פרטים: "הצומת" - ויצמן 40 כפר-סבא

טל. 03-203341:052-441163:052-20533

דירות גן צמודות קרקע.

1665-06H

: נמשכת מכירת חנויות

בודלים שונים, וכן קפיטרי

החלה הרשמה לקוטג'ים ברח' ברנשטיין, 5 חדרים 170 מ"ר בנוי על מגרש 250 מ"ר בואו לבקר באתר הבניה בימים א', ג', ה', ר' בשעות 13.00-9.00 בימים ב', ד' בשעות 14.00-18.00 ובשבת 11.00-14.00

דירות 5 חדרים 150 מ"ר דגם L

Pari Pirata

טלפון באתר 03-9659556

בקרו בדורה לדוגמא בתאום טלפונו דירות בנות 4½ חדרים בבנינים מצופים אבן עם מעלית.

בית טוב אביג טובי

אלרם - משרד ראשי - שד׳ רוטשילד 133 ת״א (ליד כיכר הבימה) טל. 203341 אלרם פתוח בימים א'-ה' 18,30-18,00 ו' 8.30-13.00

עמוס לנג

साम्बद्धांव ३२

דרדה אירויווף דוטיר

הסיפור הזה אינו רק על ורדה איתי, עורכת תוכניות רדיו מעולה, אשה מיוחדת, שנפטרה תסרטן בגיל 53. זהו גם סיפור ההחלכדות החברית סביבה ביתי מחלתה. יהודה פוליקר. נתנאלה. "בנזין" ו"תיסלם" במופע משוחף – אלה רק חלק מהשמות שהיתה לה יד בעיצובם האמנוחי. פרפקציוניסטיח עד לגבול המעצבן לפעמים, אשה שידעה להפיק מאחרים אח המירב. סיפור של חיים, מוות וחברות.

מאת חלמה אדמון

הפרידה כין השניים היתה טראומטית לווררה. נטישות,

כימות המחלה היה שלמה ניצן מגיע ראשון

מכחינתה, היו פגיעות שלא מתאוששים מהן.

הערכים, שהפכו לא אחת לתגיגות מוסיקליות.

לויווג ביניהם, ערה ברודסקי, שההכרות עמה מתחילה

תליקציו, 1953: ורדה (למטח) עם דליה הורוביץ

התעתד להיות ארוע תרבותי, פתות להבעת כיסאות. הפסנתר ניצב במקומו הקבוע על הבימה בוא נלך קצת לירקון. הם עמרו בחורשה האפלולית הקביל את פני הכאים בפתח כחיון חם. היה הרבה רוך

זה כאילו שווררה אירגנה את הערב, אמרה עירית בן יאיר מהרדיו, תראו איך שכולם מגיעים כריוק כזמן. האנשים נכנסו כאותו צער מהוסס של אלה שאינם יורעים איזה מבע יררוש הערב הזה. היתה כשהביא הכיתה את נערתו, היא היתה לחכרתה. יעל דר היתה כת שש עשרה כשמיקי הכיא אותה הכיתה. שמחת הפגיטה, אכל העילה לארוע היתה מכאיבה. ונוספה עוד התהיה הזאת על דכך אינותה של האשה. תחושת מציאותה הקכילה את החברים כרלת, יחד עם הקלקול הזה שחל כמציאות. שהרי וררה מתה ביום ה־13 לדצמבר 87, לפנות כוקר, בהיותה כת 35. בכך אמור היה להסתיים פרק הפגישות הקבוצתיות שהמו

> יעקב גלער: "היא אמרה לי: יאחה בטח זוכר את כל הכאבים שהיו לי והטיכוליםי. היא התחילה לבכות. אחד נך אתרה: "ש ל' סרטן".

יום הסלושים כינט אותם פעם נוספת. היתה לא שלטה עוד ברמעות והרבתה לבכות. יתורה הגיע, באותו ערב האזנה מאופקת. יעקב גלעד סיפר על לידת לקה את הגיטרה וניגן לה שעתיים ושר, ער שנרגעה. התקלים "עיניים שלי". איך ורדה ויהודה קשרו מאחרי גכו להוציא תקליט של, אבוי לרדירות, שירים יווניים. שילוני, ציפי ורוד ויצטום, שוורדה היתה אתראית איך הוא התנגד והם העכירו ביניהם קאסטות, עד שאזרו עוז והשמיעו לו את ראלאראט. יהודה פוליקר שר עכשיו נווליום אינטימי את השיר הזה, כיוונית. "מתיא מו". ורדה קראה מתיא מו לחתול הסיאמי האהוב שלה. תורשיים לפני פטירתה עוב התתול את הכית נלא שב.

> סוליקר שר גם "אפר ואכק" מתוך התקלים החדש, השיר הזה נכתב לורדה. אז כן. זה שיר פרידה למישהו קרוב שהולך לאיכוד ואתה לא יכול לעצור את זה. "שם היתה ואינה ילרותר, אשה סטנה".

> שלמה ניצן היה חרישי ומכונס. לא הדמות הטלוויויונית שמנערת פתקים חוווים לכל עבר, אולי רכקה מיכאלי היתה מנחה את הערב כפי שרצה כני אורן. אכל מיכאלי, ידירת קרונת מאר וכולם הין ירידים קרונים מאר של וררה, כל אחר במשבצת האינטימית שיצרה איתוו לא הניעה בגלל הקלטת "סיבה למסיכה".

מיכאלי: "אחרי כל תוכנית בטלוויזיה, הייתי מטלפנת אליה לשאול איך היה, והיא קראה את הערותיה מן הכתכ. הביקורת של ורדה היתה חשוכה

היא היתה נערית, אומרים, אפילו ילדותית. גוף צטים וחסוב, עור שחום, חלק. עיניים לוחשות מאחרי משקפיים ענים. היתה לה איכות של כת 16 ניצחית, והיא גם שילמה את המחירים הניתבעים ממישהי

רב האוכרה לוורדת איתי, לפני שבועיים, שמלאו לה 50 ועדיין היא יודעת להתפעל, להתייסר בימי האקרמיה למוסיקה בירושלים. ברודסקי היתה ולנטור. היא היתה משתקעת בהתלהבות נעורים המורה של ורדה לגיטרה קלאסית. יוסי ירושלמי לש רגשות אישיים, כיך הכשרון של החברים במאוהבויות שלה. "או הנתתי את הראש על הכתף גם הוא באקרמיה, וכימי המחלה היה מבשל לוורדה שלוד", היתה מספרת לחברה. כתום פגישת עבודה מטעמים פרסיים. האורחים שלו בכפר שמריהו, מעגל של אצלה בכית בצירלסון, הציעה לגבר שאך זה הכירה: המוגבהת מעט. אורן, גבר קורן חיות וחיבה לבני ארם, מעל המים והיו באוויר רחשושים לא מכוטאים של השמיכה, נצמרים אל ורדה, שלא איברה מיפי מראיג

שעה. הם היו באים לשעות, מכינים קפה, מיטינים צו רומנטיסה טיפשעשרית. האיש זוכר את המקרה כארוע פגם, חלקים", אמר כני אורן. היו לה יחסים לא שיגרתיים עם הכן שלה, מיכאל, קלג, צלם וצייר, מתגורר כניו־יורק וכגרמניה. "היא היתה יותר כמו האחות הגדולה שלו", אמרה מישהי.

"מכל אחד הוציאה את הטוב שבו. אנשים אהבו להיות איחה ולפני שהרגישו שהם ולוצלחים בחברתה".

בבוקר. כבואו היה ככר המקרר מלא בפירות וירקות הייתי כאה אליה בשבילי, לא בשבילה, אומח שקנתה השכנה הטוכה מן הדלת ממול, דבורה רבקה מיכאלי. "עם ורדה זה היה לשמוע על תקליטים ברומברג. ניצו התקשה לדמר לצורך הכנת הסיפור הזה, על הסטוריה, על ספרות, על הכל". אכל אחרים מספרים שהיה משעשע את ורדה, קורא לה

רשימות שלהם, כמו עשיר המונה את אוצרותיו. זה פה דוידוב מגיעות מהרדיו. תמיד היה על מה לדבר, טוג של לחש ילדותי, שנועד לשמור על הכותבת מל תענוג היה לרכל אתה, ער החודשים האחרונים, שבהם רע. ורדה לא רוותה נחת בשני נסיונותיה להיות אשה חרלה ורדה להיות קומוניקטיבית. רבקה מיכאלי היתה נשואה ופעם אחת לאנגלי ג'ון קלג, אבי בנה. פעם באה בכל שעה של פנאי. פוליקר וגלער ניצחו על שניה למנצח אכנר איתיו. קשריה עם גברים היו כנה עניין פאוב ולא פתור. הכן שלה, מיקי, חי בת'ל. והה היה יום שוורדה ככתה כל היום. בעת האחרונה השקיעה את כל אנרגיות הרגש, המחשכה והנריכות בקשרי הידירות האמיצים, שהיו לה עם גברים תשים בני כל הגילים. בשלוש שנות מחלתה התלכדה מנינה מהרדיו בירושלים היו מגיעים גלעד בן־שך ואמגון חבורה חמה ועקבית של ידירים, שהקשר היחיר בינים היה ורדה, ישותה.

לנתיב צר של כאבים וסיפולים.

ביקורי התברים לא היו עניין של נימוס כן חצי ער יומה האתרון. "כשהיתה כבר גלי הכרה, ראיתי את פניה והם היו כמו פנים של פסל ונציאני. יפים ללא

שירים, מרכה ללטף אותה. כצהריים היו עירית וענת החברים היו הנכס שלה. לפני מותה עוכה

יו בחבורה מפורסמים רבים, ובכל מקרה, ובים מתחומי התקשורת, הבידור והמוסיקה נאדן אנשים שאינם נמסים בקלות, ובדדן כלי אינם דוהרים לפעילות שלקטיבית. אל והה הם הגיעו כמעט מדי יום. לא היה יום שבו התייוניה ש הסרטן בבדירות. סכיכ הכורסה של התולה, ואורכן הספה, ואחר כך המיטה, נוצר הווי הברתי תוסם הה שם הרבה אוכל, ורדה התענגה על מאכלים צנינים וחבריה היו מבשלים לה, ומקשיבים לה, ומצחיקה אותה, וקוראים לה מן העיתון.

בין החברים עוברים עכשיו דפים מצולמים של מה שהם מכנים "חיומן של ורדה". אבל וה אינו יוס כמוכן המקובל. זהו קובץ עמודים מעוסרים כפו כין ילרה שקרנית, שיודעת גם לעשות אסתמיקה בשקים צבעוניים. יש כו ציטוטים מספרים שקראה, פואמ לחתול האהוב שלה, סיפור של יום אחד או שניים מעין זר מהוקצע של הבלחות לא מסודרות לחוך עולמה, בתקופה שתחומי העניין הלכו וחצטמומ

"אינה יופי של תברים" כתוב בראש עמוד אדי ואחר כך היא מונה אותם, כמו על אצבעותיה היא היתה פרפקציוניסטית פרנטית, אומרים כולם הי נקבה בשם שכנתה המסורה דכורה, אבל לא הניקו (תמשך בעמוד תם)

בתחלתה היה בא יהודה פוליקר כדי לספר אותה, לצבוע את שערה. יהודה היה בשבילה כמו בו זקונים, אומדים, לתרות שהיה תבוגר ממיקי בנה. אחרי ביקור של פוליקר, עם כל הקרינה החולה השובעת ממנו, היא היחה ומחויכת כל היום.

Hi360iD 34

המשך מהעמוד הקודם}

ברשימה אל אחיה משה בןיאלי ואשתו, שטיפלו בה כרבקות, הין דכרים מוכנים לה מאליהם. היה כה משהו נסיכותי מפונק, ואתיה היה שם כמו חלק מהרגע, שבו הוטבע כה חותם הנסיכות. גם הוא, גם חברים אחדים שלא נכללו ברשימות האקסלוסיביות שלה, סלחו לה. לווררה, אומרים, היו סולחים. כעמוד אחר ב"יומן" העתיקה סונטה של שכספיר, ציינה את שם המתרגם וניקרה היטכ את השורות: "נחושת, אכן, ארץ, ים אין־קץ/ כוחם אם פג בפני מימה ניגזרת,/ איך תתנצח

יפעה עם זעף זה,/ שכל חוקפה אינו גדול מפרחי" בסיפור הכתוב הזה חסר הצליל. הממשות הקולית, שהיא יתרונו הגרול של הרריו על העיתון. ורדה נגעה כל ימיה בקול ובצליל. היא היתה נגנית ומורה לניטרה קלאסית, והידע המוסיקלי שלה היה רחב ומעמים, אילו היה בכוחו של הנייר לשלח גלי הריבור שלה, כשהוא שזור בפריטה הנימוגת של של דלת ברול נסגרת ונפתחת, צלצול מפתחות, גיטרה. איתי נמנעה בדרך כלל מהשמעת קולה ברדיו. קריאות אגרסיכיות של הסוהרים. וברקע, כמו וילון קל היא העריפה את העמרה העורפית הרוחשת יוומות של תקווה, שככל זאת היתה לבליץ, מנגנת הגיטרה ומעשים, שאין עימם תהילה. היא לא היתה אשה שלו. והיא מנגנת היטב. מתכלטת, רורפת קרדיטים. היא סרכה לענור לתפקיד אדמיניסטרטיבי, גם אם היה בו קירום במעמד ובשכר, יש גיטרה שמפליאה נגינתה. הגיטרה של יהודה היא רחתה הצעה לעכור לטלוויזיה.

תי תוכניות רדיו שימרו את קולה ואיכשהו, התקליט, והיועצת האמנותית שלו. רבקה מיכאלי לאיו, בשתי התוכניות מתלווים ראיינה אותה ואת פוליקר וגלעד באולפן הבוקר שלה. לקולה המדבר צלילים של גיטוה. התוכנית וודה מספרת איך קראו ביתר ספרי שירה יווניים. היא הראשונה שודרה באביב 67', תחת השם נודעה ביסוריות מרחיקת לכת. בעידן שממנו צמתה, "חוגה" (כשם ציפור קטנה אוהבת חופש). וררה, או קלג, היה הרדיו מעונב יותר, ככר ראש, לעתים פאתוסי, נפנטה עם אסיר העולם רמאל בליך, במורה לגיטרה. אכל גם יותר מעמיק. גם בתקופות שכבר לא היה ומן היא היתה כאה לכלא רמלה ומלמרת את בליץ לפרוט. לקרוא אלא את הכריכות של הספרים, שעליהם דיברו לאה פורת וגם היא נפטרה כלא עת, כמו עור נשים ברדיו, ורדה הלכה לספריות, תיחקרה, השוותה. היתה פעילות מהרדיו: דרורה כן אבי, אסתר ברול, עוגניה לה סקרנות אינטלקטואלית טבעית, שנשאה אותה שמחוניו שמעה על כך מפיה בדרך אגב, ורחקה כה הדחק מעבר למה שהגוב דרש. עשות תוכנית רוקומנטרית עם כליץ. כביצוע חַכַר לוורדה שנתאי טבת, וביחר יצרו תוכנית רגישה לה היא עזבה את הרריו אחרי העררות מחלה בת כמה ורייקנית, שאין תעודה תודרת לב כמוה בסרטיה של חודשים, אבל גם לפני המחלה חיפשה אתגרים חדשים. קול ישראל. התוכנית היתה למודל למידה לעורכים היא הרגישה שהיא מתכובות". הכנת רשימה של טריים כרריו, תורגמה לאנגלית וצרפתית, וזכתה בפרס פילַרים מוסיקליים לתוכניות המגאויניות שפשטו בגלי איטליה שנה לאחר מכן. זה היה עוד לפני שאסירים היו האתר, תיספלה אותה. לכוכבי תקשורת, לפני שהטלוויזיה חררה אל מעבר למשקפיו של דמיאניוק.

> חדוה יששכר: "העידן הפופוליסטי ברדין הציק לה. היא חיפשה אחגרים חדשים. הרגישה שהיא ולחבובות".

רפי בליץ הרג את המהגדס פיאטלי, עובר אורח של שיר אחרי אמירה ובקטע שהוקלט מראשו, הכריחה חמים, כפתח קולנוע צפון, כמהלך נסיון שור, כאוגוסט את מוהר להקליט הכל מחדש. אבל היא גם החמיאה לו 15? התוכנית האירה נפש עשירה של גכר אבל על וחיוקה בימים המבוהלים הראשונים, כששמע את שולו עצמו, שלא היה פושע מוער, אלא קורכן של תקופה. באזניות לראשונה, ולא אהב את מה ששמע. אחרי כליץ היה ילד שואה, שמבל מהסכים קשים, והתוכנית שנים, הוא נוכר, כיקשו ממנו להגיש תוכנית אישית חשפה את שכירותו, עומק ההבנה שלו, כושר ההבעה אחרת. או, משב, סוף סוף אני אהיה עצמאי באולפן. העשיר שלו, מודעותו לעצמו ולסכיכה. "ילרות טובה ובאמת, איש לא הפריע לו בכך. מעבר לזכוכית עמר לא היתה לי", הוא אוכנר שם למיקרופת, "אבל היתה לי עורך שעשה מלאכתו נאמנה נורדה היתה יושבת תמיד תקווה, וזה מה שחסר לי עכשיו. אין לי שום תקווה". איתו, בתוך האולפו), אבל הרשה לעצמו גם לא להאזין ברריו סופר או על הקשר הנדיר של הרוצח עם אלמנת למוהר ברריכות. מוהר חש או בחסרון של ההד הוורדאי הקורבן. הגברת פיאטלי היתה כאה לכלא לשותת עם המיידי והרציני. כליץ. השיחות שלהם נעות בין סמול טוק חביב, למצשיות תכליתית הנוגעת לאפשרות החנינה. קו דק של מתח סמוי קושר את קולות האלמנה והאסיר. ברדיו שומעים הכל.

כעבור שנים שוחרר כליץ, הקים משפחה, משאת נפשו היחידה לפי תוכנית הרדיו, והוא חי היום תתת הבוקר של רנקה מיכאלי. כל יום אחרי התוכנית הן היו פנימה מהמשאיות שבחוץ. תריסרי פועלים ותותה שם בדוי. אפילו בנותיו אינן יודעות את שמו האמיתי. מאזינות לחקליטים חרשים עד הצהריים. ורדה האוינה מסביב, היתה מהומה גדולה בין התוסים והבסעלים ורדה היתה עימו בכלא לפני שהאופנה ציוותה על כך. לכל תקלים שדרים חדש. "עד היום", אומרת מיכאלי, "שלום רפין" היא אומרת, היתה לה ריש יקית. "אפשר למצוא בתקליטיה את התקליטים שוורדה ההפקה שלקתה על עצמה עד או הבירה את התקליטים שוורדה מהוקצעת, למרות שהיתה ילירת הארץ, כת להורים כתכה על המעטפות שלהם: שמה, טוכ, רע, עצוב, הצרים של אולפני הרדיו המהוסים. עסקה כמוסים יוצאי קורפו. 'למה לא קיבלתי מכחבים ממך כזמן חבל'. האוצרות" היא שואלת. ואור כך: "אולי תתחיל כבורה". הרוקומנטציה הרדיופוגית הואת שיכצה כתאום לרכר אחר – שמיקי לא היה בכיתו. רבקהלה מיכאלי

urceato 36

מופלא את הכול המכונס של בליץ, כשהוא מתאר את באה אלי בשעת אחר הצהריים מוקרמת באחר שני ילרותו הרעה, ואת רגעי השוד והלחיצות על ההרק. השבוע שעבר, ואח"כ הצטרפה אלינו עד"ת, ומאחד קול, הוא היה בוחר בטון הענייני, הקל והעדין של לתוך המלמול המיוסר של האסיר חודרים רעשים חדים יותר גם יעל. זו היתה שלישיה מקסימה ובילינו נולג

פוליקר. וררה ככר היתה חולה כש'עיניים שלי" יצא

אל השוק. היא היתה הכות המררבן שמאחרי הפקת

חרוה יששכר: "העירן הפופוליסטי ברדין הציק

עלי מוחר הגיע לרדיו בקיץ 76', עם קול קטן

ואמירה אישית. איתי, מסתכר לו היום, נלחמה בעבורו,

והוא לא ידע על כך. הם נתנו ביחר את התוכנית

"סופשבוע", כיום ששי אתר הצהריים. עלי היה טירון

נאולפן שידורים, אכל גם אחרי שרכש ככר נסיון בגלי

צה"ל, בהגשת "ציפורי לילה", ורדה לא איפשרה לו

לבצע הכל בעצמר. היא היתה מניתה את המחט על

התקליט, כאותה תנועה מבוקרת, מלאת מדרעות

והר: "היה משתו סומי כגחינה הרצינית הואת שמה שלה על הרפים. והיא ירעה לראות את עצמה

וררה ערכה מוסיקלית גם את תוכניות

מתוך היומן: ייום שבולו טוב (5.8.86). (מתוץ

מהצר ולצחוק על וה".

לא תמיר היה קל אתה. אם נפל פגם קטן בכניסה

אצילית, והוא היה מדכר למיקרופון.

סרטן הקיבה, קרצינומה, בעמוד השידרה.

'ספרוח, על הכל".

פוליקר היה ספר, לפני שהיה ומר. אתרי פווק

גלער: "תהכרות שלנו התחילה בערב רום, פחי

עם קפה ועוגה נהררת עם פירות וג'לי שרנקהלה הכיאה. רכקה'לה רבקה'לה – חברה נאמנה. כמה צו חיונית ומלבבת. כמו בני אורן, גם את מקימה זותי לתחיה. איזה אברגיות! אי אפשר שלא יעברו למ שנמצא לירך. ואת כל כך מצחיקה אותי..." גם בתוכנית השניה, שבה נשמע קולה של ורדה,

המחלה התחילה בכאבים לא מוסברים נתל. הרופאים איבחנו סיבות גינקולוגיות. ורדה עכרה ניתח גינקולוגי, שלא הפחית את הכאבים. עם מטען גוול של כרורים לשיכוך כאבים נסעה לאותו טיול נמצרם עם רבקהלה ודלית אורמיאן. טיילה בשווקים והגדב עם מתרוזות ופסלונים זעירים של התולים. אהר כן עכרה בדיקות מעמיקות יותר בתל השומר. התנלה

דבקה תיכאלי: "הייתי באה אליה בשבילי, לא בשבילה. עם ורדה זה היה לשתוע על חקליטים, על הסטוריה, עד

יעקב גלער: "תורשיים אחרי שהתחיל הפונד 'עיניים שלי' היא ידעה. צלצלתי אליה. היא אמה לי 'תכוא אלי, אני רוצה לדכר איתך'. אני ככר ידעה ממישהי ונורא נכהלתי מהעימות הצפוי לי. היהי אצלה כצהריים כיום ששי. יהורה חיכה לי נאולם ההקלטות. ורדה פתרה שיהורה יתמוסט מזה הי אמרה לי: 'אתה בטח זוכר את כל הכאבים שהיו לי והטיפולים: היא התחילה לבכות. אחר כך אמרה יל לי סרסך. היא הכינה אותי לוה שהיא תקרית ותוצום פאה. הרופאים אמרן לה שזה ייעצר. היא היתה מלאה אמונה. נסעתי לאולפן וסיפרתי ליהורה.

"בנוין" הוא היה כדרך חורה לקריות. ורדה אמל לגלער: מוכרחים לעשות משהו כדי שיהודה ישא בתק־אביכ. יהורה נשאר והתמקם במרכו הנמה התל־אביבית, בזכות העקשנות שלוב איתי היתה מגלה כשרונות צעירים. היא רחפה את נתנאלה כוצ דרכה היא יומה תוכניות יתודיות עם כשרונות פריב כמו "ארץ שמש" עם שם־טוב לוי, שלמה גרוניך. כא יומה מרגומים ועיבורים חדשים לשירים דרום אמריקאניים ואיטלקיים, זמן רב לפני פלישה הזמר הברזילאי והים־תיכוני לארץ.

ורבקה'לה יומו. 'כנוין' מארחת את 'תיסלם". וותה עמרה איתו כאולם כיח המורה כצהרי יום החוסעה הרלתות האחוריות נפתחו וסונות של ציור נשום הענקיים. ורךה פרצה לפתע בבבי. היא נבהלה משל עממית וקלאסית. חקרה ערות. הותעניינות שלה נפה ורוק היתה בתחילתה. גלער הרגיע אותה. תמיד היה

FIDAI ZR TR TIZR

T	הצפון	בע - מחוז	רשות שמורות הט		וון לדרום)	פעילויות-כוצי	תשלוט ו	ונות הטבע (סיורים ללא	החבוה לו
TITY	ייות		WISSA RITIS	תושר מפלול	8190	Jefs II	B100 93B	Diet ji	Phys Wester
ביינ ק"ם, מפלול פשנחות.	6281	09.00	צימוז הסוביל מיסה למושב ארבל	יער הקוללים ארבל - עוק ארבל, ירידה למערצת, ואמי	תודי פיאר קרית פפונה תוני פיאר הצליל התורחי פעוןיים אתני	30 1 86 The 202020 20 1 86	18.00	פור קרופ שמינה מנה האומו	Secretary of the secret
כ-פק"ם, פתנל לילדים בני פיסעלה	+54			MONE		69 7 56-7 MATE INTO			לים ליום מונים ליום ליום ליום ליום ליום ליום ליום לי
כ-נ שקוח כשנקיים כסלול לפטניות ביעיות	6256	10.00	יודבת ליד המצפה בפטרט החנייה נוסת מאמא	הר עצמון -פריחה קונוןיון צופת משמא - לכיום גבי יומע - ברעם	יבוסל בסקור נסם. יבוסל בסקור נסם.	* 544	11 06	רוביםה רוצפונית לקיליון פונן	SAM SALENCE
				MAIN SECON	חוג שיור טבריה המדבו הכהילתי סבריה	6.2.85	16.00	ליד הפסגר השותי בעיד הפחייקה	NO THE PT
14 graft	301.46 301.44	10.00	מיצר אבירים ליו סצפה אבירים צונית בית דאן כביס רמה - בקינין	נחל אבירים - לאווק חורש יםיתיכוני סביל הר כפיו	חוני סיור וליל מפרבי שיור רכב צרעי חוני סיור וליל מפרבי	6244	16-00	ימד ברפיאל אם כרפיאל	Name by:
נקה זקם למשני לנת	95.00	09.30	הגיון הפסנוק	חניק מסנה - חורבת בק - כדמק - נחל	חוני פיור אליל פערבי	6 248	10.00	Art dress	395.79
נ קט לפעים למו		10 00	110 at 110 and 120 at 1	בדיב - קיין הוקן ומסלול מעוליו עליה להר אייר מננים הצמין, תוברת	חוצי מיור פליל מערבי	301.44	16 66	פוועה מוציא למצפה הילה	בַּיִבּילּמִינְ
100 24.0.500	30166	10 00	פליה להר אריר בכביש הצמון	כלבנון, פיור מערת פער	פרכז פחילוף פעלות	30,1 88	16:00	פקח הרפוימות שיעד ויק'אניון, שכונות הורלמיו פעלות	מקרו הפורו הפונה במונה הקלים בישו להת במונה מפונה
ניהחיים	F544	04 00	אחונה דלק מסעדה	צבון הטלן - יפר מסעוה. פריחת רקבת יוונית	129 1110 1211	36.1.66	64 00	קמה פאר מות" הפסטרה	1373
mye Jaco	Ja 1 00	0900	that have	סרני הנולן -מניון יהוריה - שיח חופין -	מדיף פבולה תוני פייר חיבה פסלול פעולי כ+ שחוב	36.7.66	10.00	מול היכול הסטורף בקלילה קילית מחל חנטית פוצר כיפר עומר	ליי לבלישינה היי לבלישינה
C+7S	6266	0=00	ציוסת אפיק	נחל ארתן - ספל ארחן (מסלול מעת"י) דרום הכולן - נחל מינר, יוכיונה בנחו	חוצי שיה חיפר, שיום בחורשת ה-(א.	101.88	10 00	חויא שוניברסיפה הינה	MATERIAL SERVICES
			,	רלודה - חופיות על צבאים ופריחה	חוצי סיצי היבת סיים בביסחן נחל שיו	36.1.66	10.00	וה לוצום - כים חרבל היפה	(A) (A)
# Maria and The Common	וורכו וייי	וכע - ניחוו	רשות שמורות הט	THE RESERVE OF	נות מותן מתוחה. נותם מותן מיצון ליינו בינון משינו פינה	6)14	15.00	מור בורקס בנוה פוטן	المالية (المالية) - المالية (المالية) (المالية) (المالية) (المالية)
Political and the state of the	July .	130 Aye	орин парси	תאוד מסלול	מוץ חימר, בים שברמל, מינ קים, ו שנדוו.	34188	18.00	מקרין אמי. שילוש פכבים ישונים-101411, מישה פוזכבים בין ישונים והיאוע	ריי נשה נופי: נחל פרטו, נכעת די כק יונט
ב-ניסיחון פיור רולי לכל המספחה	30.1.66	10 00	'תניון הדקפור' ומוידית לותנונה בכבים השניברסיסה - שסניהן	שם וות הטבע מול נשר עילי. הכרון חורש מבעי	פניף פינה, כיף שעות מסלול מינולי.	. 0246	16.06	חרון מכם פרל-עיפר	No. A James
כ-2 שפוח לכל המשפחה, יש להונחייד במנסים סיור רולי	34.148	10 60	חדך נאל אחדן (ליד צופה שולית לכיוון נית אחדן)	שים הת הטבע רכם אבבע ומערת ומבע שלברשל, חברת החורש הים דועבות.	אוני סיאר פווים. בשעוויים	30.1.00	10 00	מיף פחי דינסן פינה חוו שתלאנ	שר ק פית יצויי, וביחיל
ב-1 שעוק. פיור רולי ובמכונית לכל	301.88	10 00	נא שלמה ומול מסקרת "המוח"!	סתנורות הטבע הריהורשן שנהדי פנשה.	מות סינר כבר ומד כשקוןיים	30.7.48	16.00	המיסה לכפר נקור ליד פסי הרבבונ.	10 M
הסשפחה כל ששיח מכל המשפחה סיור רוכי,	30.1.84	10 00	פנרש החניה בסכח דינדיש	הכידת חודש עבקי. שפורת הסבע ניול מולב חכרון העומה	מינ סיאי נפרדים. כשעוויים חוצי פיור פווה שודם חנת. פניף מורת.	30.7.66	10.00	פרכו הישוב קריםה מרכו קלינות בנצימה לסנתה אליעזור -	Springer programmers
				החולי והסונרי	כטיערויים.		41.44	HANG.	उत्तर वारा संदर्भ भगवा कर
כ-4 שעות לכל המשפחת מיור רולי.	30 1.86	10:00	מטרש המודיה של ממורח הטבע הר הטייטים	ממות הנוכע הרונטייטים ושמות הטובע נמלימורק שנהרי יהודות. מנות	תוצי פיור ושום הפוסרון כפיקדים.	63.86,36.146	10 00	3400 10 30 00-734	
כשקוןים. פיור רולי לכל המשמחה.	10 1.48	10.00	פרים החויה יד קודי	החודק היקידינוני. ממודת הטבע חירנת מעדים. חברת	חתו פיא נוציה, כשעתיים.	6.1.46	10 00	תיון ופריישים לינניה ליים	
	W140		and is saint mad	לשונם שהתבנה. ממנון ניסנה ניו היו היו היו היו היו היו היו	תוג פיון משבית. כשעתיים. סויף חורה	6.2.68 31.1.66	10.00	रेष वर्रक सर्व कुराहर सर्वक दश्त कार्य, इस्त शराबर देश, कारगर.	**************************************
כ-ע שערת. סינר רעלי לעל המשפחה	30.1 86	10 00	בערם החניה שנפסדת הססרק.	שינורות העביר המטרק, מינידו החודש הימרוזיבותי.	סריף כמים, חוף פיור שריון. כ-ג שפות.	30.1.86	69.00	איני אכניטא לקלמויה	Propries and pro-
כ-ניסעות. לכל המשכורה	80 1.86	10 00	ניניד לשונה?	במד ליסתנו לבי נפתחה שבנובו ויות	טניף כפים, חיני סיאי שרון	30,5.80	94.00	עביכוי לרייכל החוצוא - פורנו פפיר	10:00
ב-4 שעית, למיקיבי למון בלבו. יון	37 1.00	10 00	מטש החוףה של אנסףיון הנוער	ירושלים פקורות הקבע נוחל שורק	פריף כפ"ט, ווצר סיוד שרון ב-1 שניון פורף כפ"פ	30.1.66	94.00	יני שן הקנד נושיף על כנים נדים שייל 	
לחנטיון בעלי הלינה שו			נמרניווא			UP2 (1903) 10.1.88	66.30	שיות אורעינון המקוניות המורש	The same of the sa
ל-4 שעות. למיעיבי לנון בלנד יש להנסייד בועלי הלינה מושיטות.		10.00	נטיפה לישוב יקיו	פשרת חמבע מהל קנה ערבל זעברון	Standard Allen	62 66-103-44	21.00-05.00	ביק דעקר נווד בק - קול חדיה פרסיליש	UNION ALIGNA, S., N. Sep. 44 K. J.
כ-נ קיקוון, פיור רולי לכל העקטוה	30.1.66	10.09	הכניסה לישוב כוכב המחד שעל כביש אלון	שפורת הסבק כוכב השחד (כוכו) ש-נושת) שמובר נניטין, רוש בושאי.	מניף ושורהפוזן סניף ושורהפוזן	2,240	9.10-00 to	WARD A DATE WAS USED THE PARTY OF	35 40.7
כשמדים. פיוד מודוך למימים לכונ.	10.1.66	10 00	וואנה הפסיקדים	וצדם שמות הסוק ליינות מקים.	אונ פיאן ארג נשפויים.	30,5.46	10.00	בודכון ראפונים יהו ויוניטילד	
בניקה לשמחה בתשלום. כ-1 שינות, קיוד רולי לכל המשמחה. יצו	30.1.66	1600	המיטה ליפוב עלמון ושתות	פין פארוג. חסדון בים צידול של נחל	ושל פיוד וליוג כשפורים.	30.1.68	10.00	स्त सर्-शार करना स्तर स्त्र के अग्राध्यक्ता स्था	The same of the sa
לותטייד בעינווון.			Control less 710 Aug 750	CAN LALO.	וויני פיוד ורע. לשפוניים. אוני פיוד ורע. כשפוניים.	36.7.66	10.00	מושה לון פארו מבאון ראי הסלך בארבי	WE SEE
		rinn-ya	רעוח עונודוח העו	شانستان والماسي سأب مناسب	RE USE ATLEASURES.	W(10	10.00	अर्द श्रीत का राजकात -	No. or or beautiful to the last of the las
ותניחון. פיוד רולי		W1011 715T	thus take	Hast backl		12.244-34.7.60	12.06-10.00	AL, OCINE, WITH B WANT	
סיוד רולי סיוד רולי		1900	'ড়াকন 'ড়াকন	נחל דור נחל ערונית			11.00-16.00 1		
סיור רכיב	20.1.56	19.00	הגעוד	RF COUN	סנייף ורונ	2240	15.30	37 64 6711	
ייד רכוב · · · · · · · · · · · · · · · · · · ·		10/0	ווחנות ודלק פו עדד תחנות דלק מו - דימונות	100 1001	שויף עבטויים	30.140	16:00	אינס עודא ערשריש. פיוסא אניסויים	" promine secon period to
סיוד רטוב י		10.00	תאנו דלק 10 - ניסווח	ונוחד הסטיב ומבוש קטן מעלה בערבים, פן צין ווידי צין	יווי ביווי ראשל ב	30,7,00	16.00	Dutal Table	J-60/(17
סייר וכינ		10.00	נוטון כילון היאון דלק - דלק	שינוריו הנפור הנולחין היפורו	יווני קינו לחסל נ	30.1.86	19.00	בסו השרוטים - ראשליב	ender The manager
סיור רובי סיור וכוב		11.00	פונט פנקריים פונכה ופון ·	ברוות לוק	חום סיור מחנות שיף מחבות, חסיפה החקיפית שכרון בתית, עירית החונות	Town Propert No. 6 da	'wright	מישה לקינון מון	DAMES AND MALE
סיור וכות			מחנת ולק יראונו	פנח הודין פון ירקשי.	וכיבוש שורק כפו קים. 1-1 שעוו.	0710 C-1977	227 (7000) 10.00-09-00		
פיור וכוד.					27920			third it revers to a	
The same of the sa	אילה		דשות שמורות הט	25-1-57-57	12 HE OF STREET	(1993)	19 00-14.00	יים לעים נוחונים	
TOTAL COLUMN CASCAL CASCACACA CASCAL CASCACACA CASCAL CASCACACA CASCAL CASCACACA CASCAL CASCA				האמר ספילול	למטיבי לבת. פניף ירושלים.	30,3.88	10.00		1 110000
טיור משפוטיון ברכבים פרסיים בנושאו פריחת		08.00	ביו פילים מודיי	עקורה - פיון בפרנו סבקרים וביה גר	פויף יופלים		19.00	מיואן דלון "פור" - ייפון נפי אינו ספורט פולווא	
נסיות ברוניון פרסיים. יש להצטייר בנעלי הלינה ובסיביות		14.00	פונו פולוים מנווני	חולות כיסף יחוו (בקלת לובות)	ישני שיור ילושלים ישני שינו ירושלים	30,1,66	10.00	শ্ৰুপ	PAR
יש להנטיד נטשקפות		14.30	פנות הנפרות לי פנון מכול חספם.	שיור צברות נדוש הקילוני	יוני פיתי יוופלים		19.00	או בינה לסקף נצובה .	
שילוס שמות במודה כ"י תלמידי בי"ס "אורער".		19,00	ניש אורים".	נוקדי הצומהן	איני שיון יושלים		-10.00		1
מיועו לחלמירי ביסיקורי		16.00	בית התיאטרון הקרילתי	הצומח בתרך	אף סיון ייופלים אף סיון ייופלים		10.00		
ות מריות ביה של במוים		11.00	כאן פילים קוריי	ryttmn	יוני פער יופלים .		V0.00	. WT 2017	
השכלת טורטים יש להנטייו בתלי הליטה וכמימיות		94.30		ונען שנוא ובונה שלהון שאונס וניה-בר	מוני קייור יו ושלים	39.1-60	10.00	the second secon	77.0
The state of the s		1			אני פיאן יוופלים אני פיאן יוופלים		10.00	א' למנות פעובע הלהי הפלוא כו מיסא מודוביית ליננה כיונו' על פכרישו	
. פעילויות נוספות מיבו עיון כלליים • או עיון פוכדו - "בקומם של צמחים זרים כצמחייוראיץ ישראלי ביום ב' 2.1.8 בין השעות 16.00-09.30 בבית שטואל,					אין יוויפלים	1.7		ראשי לקושלים (לפי שילוק)	W1 43750 1976 197
בבית שמואל.	ירו פיתון בער היי בעומם אין ירופלים. רול שנאוץ 4, ממילו, אין רופלים. * יום פען מרכזי-שמירת פרתי חבר בישראלי ביום ת' 4.2.8 בין השמות 20.10-10.00 בשתגים מעלות, מעלות.						19.00-0 700		DE PT STATE OF THE PERSON
	dest technical man-		נו נישואלי ביום וו 4.2.68 בין השקו		חיף יושלים				
	במתרים מעלות, מעי	17.07100011	or control of the second of the second		The state of the same of the s	101.40	19.00		WEST PRO
18,59-3 (7) to 45/3 (7)	כמ ורים ב קלות, בקי	17.00-100011	arkini direkti, direkti inder er	* Charle A.C. (1997)	וני פיוד פלפים. פיבר דלל. פרטי				
18,59-3 (7) to 45/3 (7)		וער בשטות 10	North Roles Treated tons man	בינות הבל עוולם – מינות הבינות	ונה מיות הלכום היות נכל פרמי. ונה מיות הלמים היות נכל פרמי.	. 30.1.44	- 14.00	cron deserts	1 100 AND 100
IN SECOND IN 1975 IN 1	. מספקים במי השוח מכנת ושולט מ"א בי	יוען, בשעות 0	מרח, רמת אבישרר, מנינה משראה, לי	צעדה חבל עדלם – שבת 6.288 מסלול: חליגודו, עירכיוון, חוובה ו	ניף אשרור וני סיור שקנים, שיור יכב פרטי וני סיור שקנים	30,1,64 2 30,1,56 3 30,1,66	14.00 10.00	(200 (1990) (201 (1990) (201 (1990)	PROPERTY AND PERSONS ASSESSED.
IN SECOND IN 1975 IN 1	. 10-00-07 ביטי השיה הנכת הטבע: הלא רו 10-66-16 ביט: שר	יארן, בשעות 10 שרדי הוצרת ל מנחם 1, טל. נ	מרח, רמת אבישרר, מצמה משראה, לי ה' הארבעה 8 מ"א, טל, 1910-25-20. מ אבלכה כו, טל, "צנגבג-40. מחלפו: רח מ מילירור רבעלר השלח.	צעדה וובל עוולם – שנון 6.2.8 מסלול: חליגודו, עידכירון, חוובת ז תרושמת מ-1.1.8, מדכו השעל, ח מל. 1.0000 (מוומלים: הו' הלו' ו	ונל סיור שקטים ניף סיור שקטים. שיור ירכב פרסי ניף אשרור: אין אשרור:	30,1,66 2 - 30,1,66 30,1,66 30,1,66	16.00 10.00 90.00 90.00	ניסה למארק נים קט נים לונה מיקה להסבוד של יקיסק מה הרבוני	PORT STORE AND STORE STO
IN SECOND IN 1975 IN 1	. 20-00-07. רטי השה הנכת העבק: ה"א רו 14-66-16. כ"ש: שר	יומן, בשעות 10 שרדי הוצרת ל מנתם 2, טל. נ מתחילת המסלו	מרח, רמת אבישרר, מצמה משראה, לי ה' הארבעה 8 מ"א, טל, 1910-25-20. מ אבלכה כו, טל, "צנגבג-40. מחלפו: רח מ מילירור רבעלר השלח.	צעדה הבל עדלה – שבה 1988. משלול: הלינודו, קירבירון, חווכה ז של. 1931-18, מרכז המילק ח של. 1931-18, אישלים: רה" הלין הליקו רכב מכים בליאה ושלים לפירול תניעו רכב מכים בליאה ושרינים) גו	ניף אשרור וני סיור שקנים, שיור יכב פרטי וני סיור שקנים	90.5.44 9 30.1.40 9 30.1.40 9 30.5.41	90.00 90.00 90.00 90.00	ניטה (נארק נים פו נים יוטה מים להפקדה של יוניים וההתקדה מים להפקדה של יוניים וההתקדה	PROPERTY OF THE PROPERTY OF T

(הבושך בעמורנו)

בדינים האורים במיעום.

ביש לשעות הפנאי, זה כבר בשביל ג'ינס, ויש מכורים, שלא מורידים להיות כלל־עולמית בעוד כמה שנים. יקרבו אותם למקומות המגורים, אם לא לא רק סננון כאופנה, זו גם אותם – גם ישנים בהם. לובשים אותם אלבין טופלר, בספרו "הגל לבתים. גם שינויים אלה ישפיעו על מה תופעה סוציולוגית, אופיינית לכל מקום. לעבודה ולסופרמרקט, שלישי", העוסק בתחזית עתידנית של שאנשים לובשים. אולי יוציאו אנשים לישראל. נשום מקום אחר לא לשתות קפה אצל חברה ולקניות. העשורים הבאים, נוגע גם באופנה. מחליפות העסקים ומכגרייהעכורה מפים כל כך הרכה כגדים עשויים להירדם בהם מול הטלוויזיה ולצאת טופלר כותב על התפתחות הטכנולוגיה השמרניים, וייאלצו את מעצבי האופנה שם, ואראציות על נושא האימוניות, לטיול של שכת. אז מה אם אחרי הממוחשכת, שתאפשר ואלי גם תיאלץ לשנות כיוון וליצור בגדים שסדרי מנפיים, מקטרונים, חצאיות, שלובשים את האימונית חמש רקות כבר אנשים לעכוד בבית במקום ממשרד או העדיפויות שלהם שונים לגמרי מאלה לא נשוב מה – העיקר שיהיה רך, יש לה ברכיים וגם הסווטשידט לא נראה מפעל, ולכן תמקד את החיים בחזרה של היום. מי יודע מה. מי שם לב שהפוטרים לבית כמרכז.

וג לא מפני שלישראלים יש כל כך רחוקים מלהיות בגד מחניף למי ששוקל משלארות של אופנת הפנאי מבוססת ומריצים אותנו לחנות לקנות חדשים בגרים בסגנון שנות הפנאי. נוש הצידה כל הבגדים האחרים. ולעואואל האסתיטיקה.

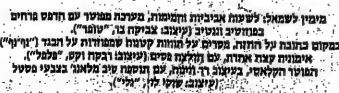
יס אנשים שיוצאים מפוטרים רק הצלחנו להקדים אפילו תופעה שעשויה וחברות יפורו את מקומות העבורה. ואימוניות.

אכל יעכור לפחות עשור אחר עד

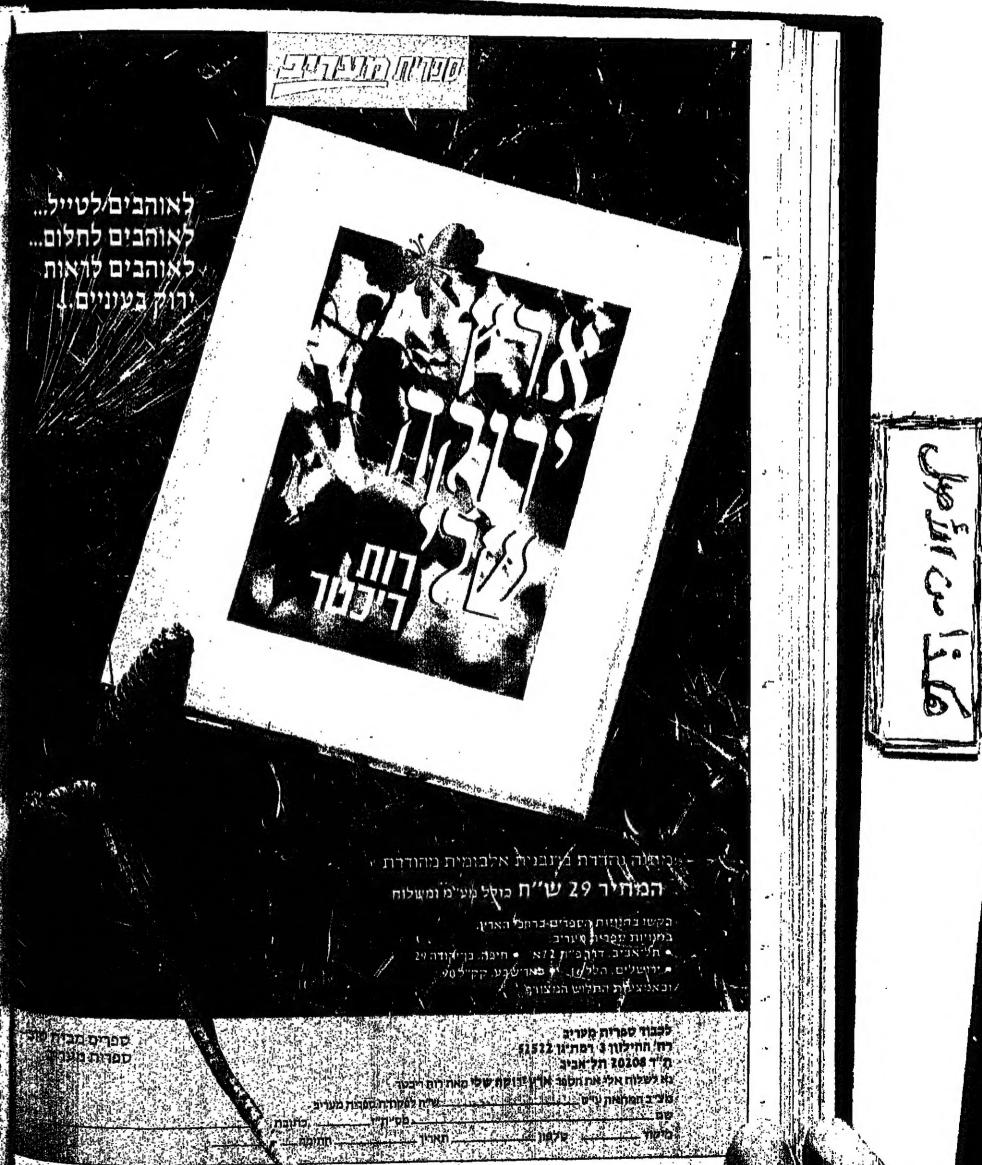
שינוי זה ישפיע על האופנה, בכיוון שכל השינויים האלה יקרו. בינתיים, מה מה שעות פנויות, שבוע עבודה של יותר משישים קילוגרמים. אפילו פיתוח מוגבר של בגדים לכית על חשבון קורה אצלנו בכגרי הפנאין את משם מיפה ימים עריין בתפוצה מוגבלת שוכחים שבגדים אלה מאברים צבע בגדים אחרים. אנשים שעוברים בבוקר הכתובות הגדולות על חזית האימוניות, מת המפים עוברים שעות ארוכות. וצורה אחרי שלוש כביסות בערך, מחרר השינה לפינת העבורה, ילבשו שלא נעלמו לגמרי, תפשו פתקיות קטנות או גרולות שמוצמרות לכגרים, לתוחה של הבגרים. יש פה שיתוף והם אחת הסיבות שהישראלים קונים על התגועה חזרה הביתה תשפיע במקומות שונים. יש קטנות כמו כולים, שלה בין קונים לצרכנים. ברגע שנילו יותר בגדים מהצרפתים, נמצאים בטרים לא רק הטכנולוגיה הממוחשבת. מה או גרולות כמו טלאי מרובע. בגדי נשנש לוביש נגדים בסגנון אימונית מתמיד של קניות ובכל זאת אף פעם אין שיחיש אותה, אומר טופלר, הם הפוטר לא רק צבעוניים, הם גם בשנים גילו כמה קל לייצר אותם, מה ללבוש בארון. העיקר שוה נוח. פקקי־התנועה. התנועה מהפרוורים מודפסים בהרפסים שונים, של פוויטיב העירה ובחזרה, וגם בתוך הערים, ונגטיב, של פרחים קטנים וגדולים, סשואה לפומרים, הצמר הקורדרוי וכל יתכן שבכגדים לשעות הפנאי, מתקרבת במקומות רבים בעולם לשואה תוויות עם סמלי אצולה ומלוכה, שלובשים בכל מקום גם לעבורה, תחבורתית, ותגרום לכך שמפעלים מוצמרים לשרוול או לחזה של מיועים

במקום כתובת על התזח, מסרים על תוחות קטונות שממוזרות על הכגד ("ווְ"וּן"). אימונית קצת אחרת, עם תולצה פסים (עיצובו רבקה וקט, "פלמל"). הפוטר הקלאסי, בעיצוב רך ווינות, עם תוספה טיב מלאנו' בצבעי פסטל (עיצוב: שוטו לון "גלי").

ואון. כבר לא ילד

ומן מוואי ההתפתחות של הבירור הישראלי, במובן מציים הוא סמן במציאות הישראלית, קצת כמו מצול או "זהו זה". לחקת הנח"ל, "התרנגולים", מלישיית גשר הידקון", "קובלן", "כל ממזר מלך", משר. הוא רואה בכך את הטיבה העיקרית לעוברה שמם בומנו לנבורת "חיים שכאלה". "הייתי שותף לתרם עיקריים וכונים", הוא מגדיר. וזה לא אומר אני ירושלמי". בא לא ווכר גם כשלונות. למשל "אני ירושלמי". מה שהתקתי, ביימתי אותו ושיחקתי בו, אולי הרבר משה ניותר שעשיתי ביני לביני, אבל הוא היה די מנגי ולא הצלית בקופה. חיפשתי את ירושלים של לחתי, היה כי רצון להאניש את העבר, ומה שיצא זה " פוון טצת נואש".

- אילו היה מתחיל היום – והוא בטרח שגם היום ות מסה ומונס – ומגיע להצלחה שאליה הגיע, היו וֹגל מופים שיסע לאיזה חוצלארץ וישמיע את קולו מית לי הורמנויות – לא שאני יודע אם באמת תוויצא מהן משחו – אבל הציעו לי להישאר כחו"ל 🕽 עי לנווק דברים, וגם את זה ביטלתי על הסף כי רק אני הו אני לא יכול לחיות בארץ אחרת. קשה 🎏 לש שוי בארץ, במלחמה ארוכה עם הפסקות, שחי מות חוו, קשה לו להינתק מהרברים. יש בזה

אח נדולה". א הא כאן. כל הומן כאן. שירים עם ריה של בשה ושידי אהבה. והמעריצות שומעות. כבר שנים. הושור הוה מתכנר יחר איתי. גיל הכותכות, ררך מושאים. אם לפני כמה שנים הן כתכו 'אני אני x יגיליר, שרופה עליך', היום יש – 'גילי x, אני משות שוים כמשותף יהלמו אותנו'. אחרי הגירושים לה תנה מכתבים, אני שומר הכל, כל פתק". משמשת נעלייםו בתוכנת מחשבו

ינטשך הומן אני פחות ופחות מוצא עצמי מוסח ציכוריים יש חוויה בכך שערב־ערב עומדים אלים, ולכן אחרייכן בורחים מזה. הבריחה היא

מגלה שכמעט כל הזמן אני לכד. לבר אחר גרול.

"זה מטריר, כשאני רואה קבוצה גדולה מתקרבת אלי, אבל אני חרד מהיום שזה לא יהיה, כי יום כזה כוודאי צריך להגיע. יום שאף אחר לא ישים לב אלי צריך להיות יום נורא – והיום הזה, היום הכי עצוב, מחכה ליד. עצוב.

"בצילומים של 'קובלן' אני זוכר את הסצינה של הגרית. היו צריכים לבוא המון ניצכים. מנחם גולן אמר - תעשה אתה חזרות, אחרי־כן הם יעשו חזרות ורק אחרייכן אתה תצא מהקרון ב'אקשן'. וכך עשינו. וכשיצאתי – אף אחר לא שם לב אלי, לא התייחם. חשבתי שאני מת. לרגע ראיתי את מה שיקרה. זה היה רגע איום, נורא. אחריכן התברר שהובאו לשם תלמידים משלושה בתייספר ערבים ביפו, והם לא שמעו עלי מעולם". והוא צוחק בהקלה, כאילו כל זה קרה ממש עכשיו.

יכל העניין של שונועות – יש גיל שזה מחמיא, יש גיל שזה מעצבן ויש גיל עוזה פעום תכסיק לעניין".

תגדיר את יהורם גאון.

חיוך נבוך. רגע של שתיקה. "במקור, בתחילת הדרך, ישנה נאיביות שעם הנסיון ועם זה שפה ושם הכנאדם ניכווה, לומר, משלם מס לימוד – עם אלה הנאיביות מפנה מקום לעיניים פקוחות יותר".

העיניים הפקוחות רואות גם שמה שעושות חמש דקות בסלון הביתי, בעזרתן האדיבה של תוכניות כמו "ממני" ו"סיכה למסיכה" שווה לשנים של עבורה שעשו בני הרור שלו כראשית דרכם. "כמעט כל האמנים בני תקופתי מוסיעים היום, ולי זה ברור, כי המטלול שעברנו הוא חריש עמוק. ביוע רג רכשנו כל צומה וכל אוהך. כשעוברים קשה לרכוש כל אחר לבו. אם היותי עושה רישום שבועי, הייתי בקהל, המקצועיות גרלה. לומרים טיימינג, מתי להחיש

"מה שקורה היום הוא שארם צעיר עושה את כל הדרך שאנחנו עשינו ב־25 שנה בין־לילה – ב'ממני' אחר. אם יש לו מה לומר ואם המשקל הסגולי שלו רציני, קרוב לוודאי שיישאר. מה שקורה הוא שיש הבוקים ב'ממני', אחרי־כן הם עושים עוד כברת דרך ונעלמים בתהום הגשייה. לדעתי ריטה היא אתת מאלה שהבזיקו, אכל היא כאה עם מצברים זעם כושר פיזי והדרך בה היא שרה מצביעה על כך שהיא עשוייה מחומר שקורץ לעמור הרבה שנים, זיש מעט כאלה". וגם הוא, שכבר הבזיק והבהיק ונשאר, גם הוא מוצא מדי פעם את הדרך לרחבת התצוגה של תוכניות ליל שבת בטלוויזיה. למשל הערב, ב"סיכה למסיבה". וגם זה, מן הסתם, עוד משהו שכא ממכט בעיניים פקוחות.

כסוף, בבית, אחרי כל הריבורים והמחשבות והמבטים, כשהצלם מחפש זוויות לצילומים ("הסלוו יפה מדי", הוא לוחש ומטפס במרגות לחדרי הילדים), גאון מתיישב בכורסה, כוס בירה ביר, ושואל, "תגידי, אני ריכרתי איתר על חתונהי"

לא. למה, רצית לרבר על חתונת? "לא, לא, הוא ממהר להסכיר. פשוט דיברתי עם

איזו עיתונאית על חתונה. היא שאלה אותי, ואמרו לי שלא הייתי צריך לדבר על זה כי זה פוגע בילרים". אז אתח מתחתן או לא מתחתן?

"לא מתחתו, מה פתאום. למה, את רווקהו" עשר דקות אחרי־כן נכנסת בשקט לבית עינת ארד, בלונדינית, דקה, יפה. איתה הוא לא מתחתן באופן די קבוע בזמן האחרון.

הצלם מכקש ממשה למתוח עוד פעם אחת את הפנים של ירדה ארזי שעל החזה שלו (על החולצה, על החולצה), ומהילה שתחייך עוד פעם אחת. לילדים נמאס. למטח מצלצל הטלפון. "ככה זה הבוהמה, ילרים", מגלגל האבא שלהם עיניים, לופת כוכת כרבי ועושה פרצוף נורא ואיום ומצחיק. אה, רוזה, רוזה – לו היית רואה אותו עכשיו.

אורית הראל

מת את שערה. יהודה היה בשכילה כמו כן זקונים, בית למרות שהיה מבוגר ממיקי בנה. אחרי ביקור א שליק, עם כל הקרינה החמה השופעת ממנו, היא מת משיכת כל היום.

משה בראלי, אמיה תצעיר ממנה בשנה (יש לה לני או, שמואל, מבוגר ממנה), לא הכיר אותה עד משמה שרנה אותה עד משמה שרנה אותם. "היינו מנותקים", הוא אומר. אחתה עם ההברים שלה, שמעולם לא הכרתי. זה מל בוהבי, צבעוני, זר לחלוטין לחיים האפורים נראלי, מהנדם אזרחי, היה משלם לוורדה את העלות מסו את הידוה, ואחו כן את החיתה ל שנה מעודכות מאסיכית בכל מעשיה. כשהיתה את מל כתל קציר התאהבה ביונתן היימן, שנהרג בל מלתמת יום כיפור. הזיווג לא נשא חן בעיני בלי הם שלחו את הנערה לאנגליה, ללימורים. מי א אלד ללימורים באנגליהו כשבגרה נשארה ושה לאוריה. אם הסר בייד מואלט בפירה נשארה שפשו לאשה כיי שתראג לפלא את החסר. ספריום בעבור שוני

לאי מנים שנים, הפחלה של ורדה התחילה".

ורה העבירה את חבילת החלאת שלה אל אחיה

היא הראתה לעולם פנים פגיעים וחסרי ישע, ואני מחכה עכשיו לערית. בערב תבוא פיני. מה עוד מונת שור שותה. "קחי מעיל, יהיה לך קר", בעור שלמעשה היתה חוקה. אם שמרה על חזות

מתרוננת ככל האפשר עם חבריה, והעדיפה לשוחח עימם על מעשיהם, עם משה התירה לעצמה, כמו עם הורים, לחשוף את כל קשיי מחלתה ורק אותם. "תמיר היה לנו על מה לדבר בדרך לטיפולים ככית החולים". הוא אומר. "על הכאבים שלה, או על טיפול חרש שגילתה. הכאב של אוכדנה גדול יותר מאשר כשההורים שלנו מתו. היא היתה מהדור שלי".

מאולה, ירעונית עם חשמל ביריים, היתה מבקרת אותה בבית החולים ומרחיפה מעליה

רממה כבדה ועדה התחילה לבכות. ורדה תושיטה יד עכשיו בערימה קופסאות קרטון ארוזות בקפידה, ונגעה ביר חברתה בתנועה רפויה, שנוערה להיות "מורבקות בנייר רבק נמרץ. מיכאל קלג, כתוב על נחסכה ממנה המודעות. אכל יום אחר היא אמרה פתאם דירה ממול, עומרת מנורת שולחן עם רגל עץ מצוירת. לציפי ויצטום: "אני לא יכולה כך ללכת", היו לה מנורה מכית ההודים של ורדה. דבורה אומרת, שעכשיו ודרומה ורדה סיננה: "אל תיגעי בר"

מתוך היומף עבחורה מאיכילוב אחרי טיפול מסי איניוה את חבילת התלמת שלה אל אחיה מתוך היומף "לבחורה מאיכילוב אחרי שיפול מס מתוך התלמת לויכרה של המל לנבוג מעולם, ומשה היה מסיע המלמ, ומשה היה מסיע המלמ, ומשה היה מסיע העלמה ונשארה אתי עד שלוש אוור הצוריים העלמה ורדה איתו ברשת בי שעה 11:00. אחתה היה משנים, וביאה לחבר עוגה אחרי, מפבת שמש, אוכלת אחתי הביתה, ערכה סירורים שונים, וביאה לחבר עוגה ומים. היא אחותי – אין שום ספק בבר, מישי בסטוריו

אפשר לכקשו"

ורדה עברה שני ניתוחים כגב. אחד מהם כאופן פרטי, ב"אסותא". היה לה פצע פתוח בגב וברולים הזדקרו מתוכו. במקרה שלה הוכת קוצר ירה של הרפואה. כשבועות האחרונים היה כא רופא לכית. כל יומיים. כשבא כשבת האחרונה לחייה אמר שחסרים לה נוזלים, שאפשר להאריך את חייה בכמה ימים, אם תקבל עירוי. משה הזמין אמכולנס. בחדר המיון, לפני שנעצו את המחט בווריד שלה, ראה פחד בעיני אחותו. יא ניסתה הכל. החל בחומאופתיה, וכלה "זה שום דבר, אמר לה, "הם רק רוצים לתת לך קצת במירפאה מיוחרת על גבול הולנר־גרמניה. נוולים כרי שתרגישי יותר טוב". היא הניעה סלות בראשה, שהכינה. אתר כך עצמה את עיניה. הדירה בצירלסון ריקה עכשיו. בפינות הקרות

שבין הריצפה לקירות ורועים עשו בחור בשבון היה משלם לוורדה את כפותיה. ורדה טענה שזה עזור.

את כפותיה. ורדה טענה שור שבין הריצפה לקירות ורועים עשו בחור לבצע שלה השפתה ההורים, זוג סטגוני וחם, שדיבר בשרים. עד השרים אני לא אספר את הפעולה הפיזית של הבאת הסיגריה אל הפה. יעקב בשלט היתה גלעד היה מגניב לה קופסאות. בחדר אחר מונחות בספידה. לחיצה. היא נמנעה מלעסוק בטרמינליות של המחלה. הקרטונים. מכאן יועגרו למחסן. מיקי נתן את הגיטרה הקרובים אליה סיוו שבשלב שתגידול הגיע למוח, של ורדה ליהודה פוליקר. בחדר האורחים של דבורה, פשל אם הכולים בסדר היום שלה. היא לא חיתה הולכת משל אם נכון שלסרטן יש סיכות נפשיות, אז הכולים של הכנה מפתיעה. פעם באה לכקר אותה יש חללים בסדר היום שלה. היא לא חיתה הולכת משל שלה בין שלסרטן יש סיכות נפשיות, אז הכולים של הכנה מפתיעה. פעם באה לכקר אותה יש השלים שליים מחדים את הכולים ציושה שאורי שווצרים שלנו נפטרו בפשיות, אז הכוקים של הכנה מפתיעה פעם באורות היים שוו לפני שהיתה מסדרת את הכורסאות בסלון של ציושה שאורי שהצרים שלנו נפטרו בזה אתר זה מישהי שהיא לא חיבכה. האורחת נגעה בורוע החולה היים שהיותר היום את הכורסאות הציבה אתנ. ורדה, שיעמרו בריוק כמי שבעלת הבית הציבה אתן.

41 Hipebio

כבר יכול היית להיות בבית

רוע הוא עוב את הבית, ויתר על וילה תלת־מיפלסית, אשה נאה ומטופחת ואם כי סטרילית וקרה) שהיחה שותפה לחייו במשך רבע מאה שנה, שני ילדים שגדלו והיו לבחורים לתפארת, גינה נאה וכלים נאים שהרחיבו את דעתו, מערכת סטריאופונית מהמשוכללות שאפשר להעלות על הרעת, ו...מדוע להאריךו הפרינצים, הרי, הולר ונעשה כרור.

גבר מהמעמד הבינוני, מאיזור מנוריירווחה, כועט בסדר חייו המאודגן, זונת את כיתו ואת כל מה שצבר כו במשך שנים רבות, אורו את מטלטליו האישיים ועוכר לגור עם האשה האחרת שאינה, בהכרח, הסוכירה הקטנה שלו. היא עשוייה להיות גם כת גילו, שווה לו ביכולתה, כאשר המלה "קטנה" פשוט אינה הולמת את כיסוריה.

ביקורים שכועיים! – הוא מצא כתובת על כד מתוח מרוע הוא עושה זאת? איפה השכל הישר? האמנם מול המיטה: יכול היית כבר להיות בבית - ושניהם היה לו רע ומר בכיתו? האם עיניו טחו מראות כי ברבית חבריו שעשו זאת בתקופה מוקדמת בחייהם -אינם מלקקים דבש, וכי המחיר שהם משלמים על . הסמרטוט הזה על הקיר. והיא השיבה: ער שיתחשק לי "בואי נהיה כנייארם מכוגרים. והרי אינך יכולה להבריח אותי להמשיך לחיות איתך נגד רצוני" וכו' – הוא מחיר שאין גומרים "לשלם" אותן כל החיים. השינה, הוא החלים להישאר אצלה. זה היה לפני חודש ביחוד כלפי הילדים שתמיד ייקראו "הילדים", גם ימים ואין לדעת עד היום מה היה הגורם המבריע

להוציא מקרים יוצאי־דופן, כל המקרים של לסיוט של שעה וחצי, או אולי הרעיונאי שהגה את הוא־עזכ־את־הבית שאירעו בסביבה המיידית ארעו הסיסמה לעידור מכירות הדירות הקרובות לעירז כסמור או כצמוד לסיום תקופה בחיי הילדים. הילר התניים לצה"ל, הכת ניטאה או יצאה את הבית בענורה איש שלטים וכבר אין לה מה לעשות בו. מה ללימודים, ההורים שבו משליחות והילרים נשארו שלא יהיה: הרעייה הזנוחה מתעתרת לתבוע לדין את בחו"ל, הבן, לאחר צה"ל, יצא לסיכוכ בעולם. כך או שר התחכורה, משרר התחבורה ומע"צ, האחראים – אחרת – ההורה, במקרה זה האב – חש כאילו תקופת - געיניה לפחות – למחדל התנועה הכרוני בדרך חיפה אחריותו כלפי צאצאיו הגיעה, כביכול, לקו הומר. ואם שגרם לכך שבעלה קץ בחייו המשותפים עימה. כל ער עתה, כשל צו מצפונו. נשא בעול נגר רצונו גבר, היא טוענת, שהיה חייכ יום־יום לנסוע הביתה והדחיק את חלומותיו על מרחב פרטי לעצמו – הרי בעצבים כאלה – היה נשבר. "קורפו הרס לי את שמעתה הוא יכול להרשות לעצמו לפעול כצורה הנישואין. הלוואי שכל חברי הממשלה המ... הוו יאלצו אגואיסטית כשהוא עצמו מכככ בתפקיד הראשי יום יום לנהוג את עצמם כדרך הזו". וקללה חדשה כהצנת הנישואין שלו.

תחזית לשבוע שבין 9 בינואר ל־4 בפברואר

תחברתית די מבולבלת, ולא כדאי לחשוף רגשות.

לאחר שהוא חוזר – זו כבר אופרה בפני עצמה. אופרה בפני עצמה היא גם המקרה של האשה שארוה מווודתה ואמרה שלום לאלוף נעוריה ויצאה לפרק כ' בחייה, אלא שאני מכקשת להישאר בתחום הבעל־שעוב־בית. אצל גרשון (נו, הרי כרור שאין זה שמו האמיתי) - זה התחיל בכדיחה פרטית. ערכיערב, בדרכו אל החווילה שלו באיזור השרון, היה נתקל באותו שלט פרסומת מתחכם ליד שלד של פרוייקט שיכון גרול

פעמיים כשבוע, בשבע ושלושים, לאחר שנפרד

התנועה האדיר ליד אותו שלט כאשר הוא כבר מת

להיות ככית. כביקור הכא שלו אצלה והמינון היה שני

צחקו צחוק ארוך. וכפעם הבאה, משראה שהיא טרם

חודשיים לאחר מכן, והשלט עוד קבוע כחדר

הסירה את השלט – שאל אותה: עד מתי יתלה

בהחלטתו: האמנם הפקקים שהפכו את החורה הביתה

רינה, מכל מקום, קיפלה את השלט שהכין

באוזניים,

נולדה בארץ.

יש שהכוכב הנ"ל מתקפל לאחר הביקורות

בכביש חיפה: היית יכול עכשיו כבר להיות כבית. וחוכמה מקורית ישראלית אין פה. הוא, שועל פרסומת משהו, לדוגמה: של דיצני: ותיק, זכר היטב סיטמה זו שקרא ליד בנייני שיכון חרשים כדרך כין העיר בוסטון לנמל־התעופה שלה).

נשבר לו לא באה ולא תכתה והביא הרבה לב אכל יש לו כבוד חבל גם עליה אתת שנומנת

יותר לא יבוא

(20) בינואר עד 18 במברואר) חדשות טובות צפויות להגיע אליכם בימים אלה. אים מצטיינים במיוחד בתחום היצירתי. נסו לא לתח לנים רת של הקובבים אתכם להעכיר לכם את מצב הרוח. ביחסים עם חברים עלולים להתגלע עכשיו מהחים.

שימושון לאוהבים

ת "אהבה רק אהבה", אסופת שיריו של רמי דיצני (הוצאת "הקיבוץ המאוחר"), קראתי כשאני קצת משוחרת. הוא תפש לי את הלכ ב"שירי מרור נכות הרוח" שלו שהחלו להתפרסם כתחילת מלחמת לבנון, ועוררו אצלי או רושם - שאחרייכן התברר כמוטעה - שהם נכתבו בידי פצוע מלחמה, עד כדי כך היו אותנטיים ויורדים חדרייבטו.

גם ה"אהבה רק אהבה" שלו מעוררת רושם מאוד אותנטי, של מאהב כן־אר־לא, נשאר־אויהולך,

מאוכזב־או־מאכזב, רעילו־טוב־לו... ספר שימושי לאוהבים שכבר עברו את תקופת שירי רחל וטבנקין וגם מ"מלאכת נשים עלי משככ" ציטטו די, ואין להם משהו עכשווי לצטט. אז הנה

מרינה ורעיונאית במשרד שלו, גרושה, שתי בנות מחוץ לכיתו – מי שהיתה קרוייה כפי עצמה "הפילגש" - וכשהיה ממשיך מדירת הרווחה שלה הסמוכה לגשר הירקון אל ביתו, היה השלט הזה ממש צועק לו הוא סיפר על כך לרינה כשלב ההתפשטות שלה והיא, התכמה הזו, ניתחה את הסיסמה כשלכ ההתלכשות שלה. מה זה עושה לבנאדם התקוע בפקק אם כא לה

אליה אליה אליה אליה

Mirk wy

(19 במברואר עד 20 במארס) כימים אלה שוררים יחסי ניבוש ואחווה במשפחה, וצפר ים בילויים משותפים עם הקרובים. עם ואת, עבוה דחופה עלולה לחפסיק לומן מה את ההרמוניה. הויה

לחולים הרסה, בירושלים על תוצאות ביופסיה

לילה ה־13 היה הלילה הארוך ביותר בחייה

. של סיוון מורילי, דיירת הקומה החמישית.

למתרת בבוקר, עמדו להודיע לה רופאי בית

שלמיים קרונו הרופאים בגופה, חותרים אל הכבד לפח שנו רגימות. פעמיים היו הרגימות בספק. מש שם צל ארור שהטריד את הרופאים ועכשיו, לאד הדנימה השלישית, הם צריכים לדווח לה על

וגילה ה־13, יש לו משמעות מיוחרת לגבי סיוון מרלי. ונתה קריירה מבריקה של יועצת פינאנסית, בבית, היא צריכה להעמיר פנים. יש לה שלושה לחד שטיימה בהצטיינות את לימודי המאסטר ילרים. הם יורעים כדיוק מה עובר על אמא, אכל "הם מלמה, כדי להתמסר להובי האחר שכבש אותה: צעירים מכדי לתפוס את מלוא המשמעות ואני צריכה לשחק בפניהם. הלילה, אין לי כוח למשחק הזה".

החסקת ותורת חבוכבים והמזלות. נעלה, עמוס מורילי, מדען בכיר, צחק על בעלה עמוס הציע לה לצאת ולהתבדר "אבל את

הלילה ה־13

פנטהאר

השנצם עלולים להתאכוב למראה רעיונות שהעלי-שהודש לטימיון, אך שאחם משוכנעים בצדקחם. א לפות עות להרבה תנוכות חיוביות מהטביבה. מחי־ א זמה לפרור בין קרובי משפרות.

(סברל עד 20 במאי

סי לחים וברים תצטוכו להתבסס השבוע על עבודה מצחם לכם יעד חדש ומוגדר במישור הפינו־ א יובן שעדיין לא הגיע הזמן להגשימו. בימים בלחומים לבחון בוחירות דברים שתשמעו – לא הכל

ו משי עד 20 ביוני)

ישל צפיה הצלחה בתחום החברתי, ותהיו מרוצים בתאת ליחה עם יועץ, לעומת זאת, ביודסים עם פיות את עדיון שורות אייוובנה מטויימת. במישור בשף היה עליבם להיוחד מפני עסקוח מפוקפקות. השבוע אתם עלולים להיות נושא לשמועות ולרכילות.

> יינחש עלולים לחקדיה את התבשיל. ביחקים עם בין ה בין וו ים שאלות שושארות תלויות באוויר.

וו במאדם עד 19 באפריל)

(ניוני ער 22 ביוליו) בל לחשו עבשיו החקרמות יפה בעבודה על תובנית מישק כל שוד לא תשתפו בה אנשים אהרים - יותר בו. שימו דגש על פעילות בתחום הכיתי.

> (בולי עד נג באונוסכו) מקום נימים אלה מתצלחה הברתיה, אך יהירו עלי להחדב באשים הקוובים אליבם, שעלולים להר לים עשוים לחסיה את דעתבם מהעבודה.

"הילדה המפחדת להתבגר ומשחקת בצעצועים".

שוכח להכיא לה את הספרים האחרונים כאסטרולוגיה,

היתה מודעת לחוסר היכולת שלה לנחש את

עתידה באורח מדוייק. לגליה, שראתה בעיסוק של

שכנתה ספורט לא רציני, שאפשר להיות מוגנת

ממסקנותיו, אמרה "באסטרולוגיה, את אף פעם לא

יכולה לדעת מתי תסיימי את הקרנציה שלך, כאן על

הארמה. את יכולה לראות רק בעיות קשות מצטברות

שלי, כמו ענני סערה, אבל, אם הביופסיה תצביע על

סרטן, כלומר, אם הלילה ה־13 הזה הוא יהיה ליל

השלווה האתרון שלי, ואחריו אכנס לתוך סבך של

מלחמה נואשת, את זה ההורוסקופ לא יכול להגיר".

בפעם הראשונה גילתה את אזלת היר של ירידיה

הכוכבים. מאמינה כהם. זו איננה העמרת פנים או

פאנסיות, כפי שחשבה גליה בפעם הראשונה.

"ככלכנית, נתתי יעוץ או חוות דעת, למוסד פיננסי,

ידעתי שהם לא יוכלו לקבל וליישם את ההצעה

במלואה משום שתמיר ההצעות שלנו הכלכלנים

עומדות בפני אילוצים פולטייים, אילוצי כוח ארם,

ואחריכך יכולתי להסתתר מאחורי הטענה: לא

יישמתם את הצעותי או מה אתם רוצים? מדע

הלילה ה־13. סיוון עלתה לפנטהאוז. קצרת רות.

האסטרולוגיה הוא רציני הרבה יותר".

והולכות ולכל הרוחות הן מופיעות במפת ההורוסקופ

מחקרים שיצאו בפרה־פסיכולוגיה, תורת כף היד.

(23 באוגוסט עד 22 בספטמבר) ַ נראח שחעניינים מתנהלים יפה השבוע, במיוחר במישור העבודה. עם זאת, במישור חביתי עלולה לצוץ בעייה שתחבע את תשומת־לככם המיידית. בתחום הרומנטי אתם נוטים להתרשם בקלות ולא לשעות לצו החגיון.

(23 בספטמבר עד 22 באוקטובר) השבוע הדגש הוא על עבורה יצירתית, אך אין זה הזמן תוכון לצפות לתגובות מהסובבים אתכם. צרות־עין עלו־ לה לגרום למישהו למתוח ביקורת על עבודתכם. לא

מומלץ עונה לשלב עסקים עם בילויים. (23 באוקטובר עד 21 בנובמבר במישור הפיננסי, דלת אחת תיפתח לפניכם – אך דלת אתרת עלולה להיסגר. שימחו בהתקדמות שכבר השני תם. הדברים יסתרון גם אם יצוצו קשיים או עיכובים.

(22 בוובמבר עד 21 בדצמבר) מצביתרוח שלכם חשבוע אינו משופר, ואולי כדאי להימ־ נע מאירועים תברתיים, כדי לא להעכיר את האווידה. אין זה ומן טוב לערוך קניות – כושר חשיפוט אינו במיט"

(22 בדצמבר עד 19 בינואר) השבוע יש לכם נטיח לראוג – אך הראגה מיוחרת שכן לאפת נעוד אתם חונום לאור הזרקורים. דברים אתם די מרחפים, ואינכם רואים את התמונה במיירות. אישור שנים חונום לאור הזרקורים. דברים אתם די מרחפים, ואינכם רואים את התמונה במיירות. מוטב להמתין לפני שמקבלים החלטות חשובות

יודעת שאין לי ראש לזה", אמרה לגליה. כאשר עברה אף־על־פי־כן כשהוא יוצא לקונגרסים בחו"ל, איננו את הבריקה הראשונה, קנה לה עמוס מכונית רנו מרגם אתרון, 1988. "אמרתי תורה, הייתי נחמרה, אבל לא שמחתי. תמיד רציתי מכונית משלי. לגכי זה היה כל המזלות, הכוכבים וההורוסקופים, התגייסו ביטוי של עצמאות. אכל, פתאום, הערכים החומריים בלילה ה־13 לחודש, להגן על גבירתם מאימת תוצאות הפכו כל כך בלתי חשובים..."

באה אל גליה לא משום שעמוס איננו יריר שאפשר לשוחח איתו בלילה ה־13. אלא, משום שהיא רוצה להתרחק מכל הקרובים אליה. דבר מחלתה נפוץ זה מכבר לא רק בכית המשותף אלא גם כין ידידיה. לגליה, היא אומרת עכשיו בכאב, "רק אתמול אמרה לי אחת מידירותי הטובות 'נו, סיוון, תבריאי כבר, תבריאי

כבר מהר, את יודעת שאנחנו לא אוהבים חולים". סרטה על הכורסה, חיוורת. יש לה צורך לדבר. שיחה שתנקה אותה, תגיס את הפחרים.

גליה זהירה. מגששת בערינות. קשובה. אכל, סיוון באה לכאן כדי לדבר. לדבר על אותם דברים שמעולם לא העזה לשוחח עליהם נקול רם. "אני לא מפחרת מהמוות. אני יודעת שאני צעירה. 35 זה קצת מוקרם. צר לי להיפרר מאנשים. חוץ מזה אני יודעת

איזה סכל כרוך... ואני מפחרת מהסכל..." ישכה ברגליים שלוכות, אשה נאה. גליה התבוננה בה וחשבה "אלוהים כמה היא יפה. עור פנים רך, פרופיל עדין. עצמות לחיים גבוהות. שיער שחור שופע. עיניים גדולות בהירות, שפחד עמוק חכוי בהן". גליה הציעה קפה והיא ביקשה לשתות משהו חריף. בהתרסה, אחריכך כמו חזרה אל שלוותה. "חברים קרובים מפחרים לצלצל. מה הם חושכים שהסרטן מרבק בטלפון? ואני, מרגישה צורך עמוק להשתחרר ולרבר על זה. אבל כולם הולכים על קצות אצבעות, חלילה לא להזכיר את הסרטן, חלילה לא לבטא את

המלה הארורה. ואני כל כך רוצה לרבר על זה..." גליה ראתה את הפחר צפון עמוק בעיניים. "כל פעם אני וצשכת איך אני הייתי מגיבה כמצבים כאלה. אני יודעת שזה לא נעים... אכל, אם ישאלו אותי אני

רוצה לרכר על זה...." והיא דיברה. גליה היתה קשובה "הכי הכי קשה זה ההורים והילדים. לא פעם אגי תושבת שהכת שלי תלך לתופה כלי אמא והילר שלי יגדל בלעדי. הילרים הם הכאב האמיתי. עמוס, מסוגל להתגבר. יש לו הרבה מחזרות. אני מאמינה שהוא יתגכר. אני חושכת גם על אחי שאני אוהכת אותו מאור. על ההורים. זה עצוכ להורים לאבר ילר".

כמעט כלי משים גולשת אל תורת הנסתר של ההורוסקום. "אני חושבת שלי יותר קל מאשר לאחרים להתמודד עם הבעיה, משום שאני יודעת שיש המשכיות. כשאת חיה כך, קל לך יותר למות. אני זוכרת שלפני יומיים חשבתי, שאני. צריכה לסכם עם החברות שלי איוה סימן אתן להן לאחר שאלך, כדי

שיידעו שאני נוכחת..." הלילה ה־13. גליה התכוננה בכית שממול. בכל אחר דולק אור בחלון. ככל חלון אדם. כל אחר מצפה משהו מהלילה.

בטה שאני מצטערת על החיים שלי... אני לא יורעת אם אני אהיה כספרות העליונות או התחתונות אכל הקרצניה הזו היא כל כך קצרה. כל כך הרבה אנשים פגשת. מכל כך הרכה אנשים אני צריכה להיפרה. אנחנו בסך הכל אורחים בעולם הזה: אני למרתי, כתור ילרה, שצריך לקבל אורחים יפה... תמיד קבלתי אורחים יפה..."

רק צל. אלוהים. ארור כל הכבר והצל הוה. הוא שגרם לרופאים לחזור ולכרוק את הממצאים. רק צל והיא בריאה. אותו יום נכנסה למכונית הרנו החדשה שלה, טסה, מרחפת עד שגלגלי המכונית כמעט לא נוער בכביש. חגה גבוה גבוה מעל העיר הלכנה. למעלה למעלה, סמוכה לכוכבים ירידיה הנאמנים שלא נטשו אותה בעת צרה.

81322lg 42

43 BIJEJ**IO**

בעמור זה מבחר מהידיעות והמורעות שפורסמו ב"מעריב" בשבוע שבון 22.1.53 – 29.1.53 הנוטח המקורי נשמר. ליקט: גבריאל שטרסמן.

השבוע לפני 35 שנה

הדתיים: בוצעו פיטורים פוליטיים

חשרים הציונים הכלליים.

השרים הרתיים טענו שתחח

מסווה של דיפוליטיוציה של המ־

נגנון הממשלתי מבצעים השרים

הציונים הכלליים פיטורים "מפ־

לגתיים". השרים הרתיים דרשו למנות וערה מיוחרת אשר תפקח על אופן ביצוע יעול המנגנון וה׳

פיסורים הנגרמים בעטיו אולם ם. לכון להקמת וערה שכזו, הוסי

אומי שימורי עובדים מכמה | שרדים שעברו לאחרונה לידי משררים ממשלתיים שימש נוי שא לויכות בישיבת הממשלח ראחרונה. משרים הרחיים במד כישלה עורדו את השאלה בדגד גימם את שיטת המיטורים בכד

> יעקבי ודאום חתני פרס אנגל

סרם אנגל של עידית תל אביב מענק העיב לקומפוזימדי רים ברחיים, חצוך יעקבי ואבר

רס בעד הסימפוניה השניה שלו שכוצעה על ידי הפילהרמונית והוא קיבל פרס אנגל גם בער הפימפוניה הראשונה שלוג מר חנוך יעקבי בער הקנטטה "עור. יכוא היום". מר אברהם דאום... בעד הקנטקה נכח, ווכתוכה לקי שיריה של פנינה ברגשטיין וכול חיק מוקרם לקרושי מינטק אשר רוב אנשי נכת כאו ממנה.

רצה לעשות רושם.

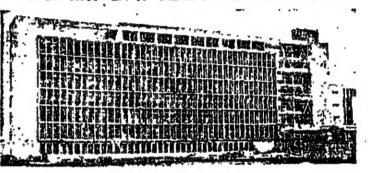
ובאשונה וכפי הובאה דצה לער שות הליון ויושם בריינונו

בית ההסתדרות הולך ונשלם

אגף אחר של ביח הועד ה ועל החדש כבר משצע ללשכת הגם הגרכזית

יוכרון שוכ.

פרום מריאו

בנין הועד הפועל של ההכתדרות.

יהודים מהונגריה נשלחו למחנות כפיה

הרוםי ועושים מאמץ לשלום בעולם. הם מסייעים לכל דבר המקרם את מטרם ועוזרים לכך דיוניות של החייאת המדר חוויי 'טלרי וחקמת משטרים מאשים־

סיים רווי:דם הנשענים על שנאה גועית לרבות אננוישמר ות" - ברברי השמצה ארמיים אלח יצא ינופוויח ורפויחי תבשאון השרבייםי לענייני תרין, אשר התקיף בחריסות את בן-

י ריפתין הוריע להנהלת

השומר הצעיר, כי הצפעתו בלנסת בעניין האשמרת מוסק בה יות עם סימה פנח ועם מקיי היתה מבוספת על ימשנה של

דור בקשר לאוסן הצבעתם כבני יים של של המוני בשור ככ סת אשר לבעיים ועו פיעה סנון ממועצה ביים יים של מוני ביים ביים ממועצה יהין שליבולות, בחיים: שעוד כני רפינו ביא. מיל חלומיות. פוד האתקדמות ועוד לבדים, פענינים ומין המשמשה עודים אי בערב. מו מטתיים מועף תאולטימטום שהונש לדיר סנח ולחבריו.

חשר פועצת העורהה.

משמר משמרח העומד ליד בנין הצירות הי ראלית כווארשה צויור עכש קמצלמות. כל הוכנסים חשו אים מכנין הצירות מצולם

עיי המשטרה. לפי היריעות מבקרים כל רות ישראל רק אנשים מועק וכל אתר מהם נחקר אתר כן ב שיטון הצילום" אינה ולים

הברית ובריטניה אולם לגבי רות ישראל בווארשה הינחנה הוצרים בשלון היים בא רה של מחד ושירור יותר כא בשאר הארצור וצרורות.

לגבי המבערים בצירויות אים יצחק גרינבוים ביונול חמשמריי, שחביל התקוה על עלילת מושקי

האוצר חייב י. רוקח מסרב חצי מיליון

לרפתנים וללולנים אחר שחאוצר אונר שחאוצר תשקב בחלק מבספי לרנות שישנק לצרבי התקציב ורגול לש

בחבי מוליון שיי לוביים

"תיקנו" את

מערכת "על המשמר" לא יכי

יחציונים הם אוייבי חטם

בת, עובב עיי תמערכת ויופוע מחר קצורה מתוקנת, לה להורהות עם תוכן תמאמר וכיקשה מאת מר ערינבוים להסי

מצלמים כל הנכנס לצירות בוורשה

ההליטה בעקבות והיעת זו להה לפרוש

שר דפנים כר רוקה חזוים היוצים פכוכים ניפרים תפטר רק פראשות עירית התקאי בתרב זה כור אם האולשימטום כלל את התביעות ולחתפטר רק פוראשות עידיות לעירוק חסיעה ולתחורת הסנד: 'תיא אולם לחשאר גם להמא

גוריון, שרת, אבא אכן וראוכן

כנלה מוכריטוריה זכת סמו במיבו היא. מותית להידי אוס סימטי ומופים למנת אי למום לגבי עליות משנד אשיווכןם הסמוסם שתור הגבורי, דרן שתותקה אי זובנולי. (9-6 /2-12) NAN 35

מנאיזם פר זה שחופיעת מנאיזם פר זה שחופיעת עודות. לושימו בקיוסקים

אוייבי רוסיה

יהודיים שהצליתו להימלט למעד "דיעוֹי היהורים בהונגריה הוא אולי גרוע יותר מאשך כימי הנאצים", אכר צעיר יוצרי שאין לגלות זהותו. הוא הוסיף ואמר: "ראשי המסע האנטי יהודי בהו נגריה הם נאזים לשעברי.

שוכני המתנות נאלצים לער בוד כסלילת כבישים, בהקמת עמרות הגנה נגר טאנקים וככניי ית מקלטים נגד התקפות אוויר לאורך הגכולות ומסכיב לערים הגרולות. הם צריכים ללכת כרי גל מהמחנה למקום העבורה וכי חזרה, לפעמים מרחק של 20 ער 40 קילומטר ליום, המחנה תאיום ביותר נמצא ככודאקשי ובקרכת בוראפשטו שוכני המתנה הות רלפתין מכה רה הקשה הותם הוא כרוטאלי

יועיד ירושלפי בן וג, אכוש שני צלא וענור דרנת רביסמל, געבר אמש על ידי המשטרה הצבאית בירושלים ליד ושלנוע יציון". פריקה בתעורותיו העל ישה כי ולא רמיסוראו לשעבר מאקירוז זהמרה, כי הצעיר ענדי לחומנש עם צעירה בפעם

עורכת: כת דורה, גרפיקה: ברברה

דברי ווכמה

(2)348 גליון

משה מאיר

גבור בסססל האחורי. "המורה כל כך קר, אי אפשר ללמוד

"אוף כמה שעורי בית", "למה דווקא

תלונות. הן נשמעות מכל הכיוונים. צודקות, ולפעמים אינן צודקות. הציכור" שתפקידו לבדוק האם

משעה שיצא עם ישראל ממצרים הואנתון.

הם ומצאו "פעם".

דאר איילג הגיע טאוועל**טב**ט

סג היים קנמד הפן כל עין בו מקשט צינה צפור בשורה

קריקמורה של ניסים

Binepin 46

להתלוון. "מה נשתהו", "תן לנו מים", הבשר שבמצרים וראו את הסיר הריק או אפילו: "מי יתן מותנו ביד ה' שבמדבר, אבל לא שמו לב לחרות בארץ מצרים בשבתנו על סיר הבשר שבמדבר מול השעבוד במצרים. באוכלנו לחם לשובע, כי הוצאתם מתלונני בית הספר זוכרים את אותנו אל המדבר הזה להמית את כל תתושת החופש שבתופש הגדול, אך הקהל הוה כרעב".

> מדוע אנשים מתלוננים: ראשית הם מרגישים שחסר להם בחלק מהם). משהו – אוכל, חום, או תחושת

> > להם הדבר אליו הם מיחלים.

שנית -- הם בטוחים שאסור שיחסר שלישית – הם נוהגים להשוות את המצב בו הם נמצאים עכשיו למצב בו עליו כדי שיוכל להחזיק מעמד.

מבשלים

ששמע את דבר הבשחת הפלד. הוא בא לארמון ואסר כי רצונו

לנשות את מולו. הסבים סמלף והעני הסל מספר את ספורו:

"קיח קירו פעם איש שנוה ל אָסֶם וְדוֹל וְנְבוֹהַ מְאֹדִ מְאֹדִי מפנות האסם, חיה רק חור אם קטוטן. אַז מְלֵא חָאִישׁ אָתֹ האָסְם בּנרְנְרִי חִשְּהַ – מִן סְרְצְּנְיִי עד מתקרה... והנה הופיעה וכאה ומלח

פעם אַחַת הָיָה מֶלֶדְּ וְלוֹ בּּת

:פַהפָיָה. נְסִיכִים רַבִּים בִּקְשׁוּ

לשאתה לאשה, אוי סמלו ממר

חקריו, כי הנסיקה תנשא וק

מו סתור – וסלכת להו ואָן בָּאָה עוֹד וְמְלָהֹ, לְקַעוֹיוֹ גרניר חשה, יצאה מו סחוד מלכח לה

עצםהעניין שיש בלימודים - (לפחות

וכון, לפעמים אין ברירה, ואנחנו לא

מעיניו הדברים היפים של המצב בו אפשר להיות גיבור גם בשקט, בלי

והחלו קשיי הדרך, החלו גם בניו בני ישראל למשל, זכרו את סיר בסומל האחרון שבכיחה. PARTICIONE DE L'ENTRE L'ANDIONNE L'ANDIONNE

פַתָּה־פִּיצָה

שמתו לקומה גרניר משחי וציי

ואו באח עוד ומלות

אינם פנוים לשים לב לכיף של להיות ביחד עם כל התברים. ולכיף של

> מי שמתלונן מעליב את עצמו. הוא מוכיח לכולם (ולעצמו בפרט) שאין לו כוחות פנימים משלו להתגבר על הקשיים והוא זקוק לאחרים שיקלו

תלונות – טבען שלפעמים הן שמשונים גיבורים ולא צריכים להיות כאלה, אבל הרבה יותר פעמים אפשר בעולם הילדים וגם בעולם המכוגרים. אבל גם כשהן צודקות והתלונה היא להתגבר ולהיות גיבורים. אל תשכחו תלונה, יש דברים אותם המתלונן שגיבור זה לא רק כמו בספרי מפסיד. בשעת התלונה ועלמים הרפתקאות,

אָת הַפַּטָנְט "פָתָּה־פִיצָה" אַתַּם בְּוַדָּאִי מַבִּירִים. מַשָּׁחוּ מְצָיָן לְאַרוּחַת צְהָרַיִם אוֹ עֶרֶב קַלָּה. מוֹרְחִים עַל פְּתָה מֶרְנְרִינְה, קָטשׁוֹפּ, תַּבְלִין אוֹרַאנְנוֹ. בַּפּוֹף נְבִינָה צְחָבָּה מְגֹרֶרַת אוֹ פְּרוּסוֹת דְקוֹת. (לְשִׁים לֵב לְהַנֵּיחַ ו ס"מ מן הקצה כְּדִי שֶׁהַנְּבִינְה לא תַּנַל הַחוּצָה) הַכֹּל נְכְנָס לִ"טוֹסְטֵר אוֹבֶן" ל־7 דְקוֹת בְּ־170. לְמַתְכּוֹן זֶה אָפְשָׁר לְהוֹסִיף אוֹ לְשַׁנּוֹת

א. לְאוֹהָבִי הַבְּצָל – קוֹצְצִים אַ בְּצָל בִּינוֹנִי וּמַנְּיתִים עַל הַפְּתָה ל־10 דְּקוֹת וּלְ־5 דְּקּוֹת נוֹסְפוֹת אֶת הַנְּבִינְה

> הצָהָבָּה מִלְמִעְלָה. ב. פַּטְרָיוֹת – פְּטְרִיוֹת עֵל הַמְּהָה וְעֵל סכל גבינה צקבה. ג. סרדינים - מוֹעָכִים קַמְסָת סַרְדִּינִים, מַנְּיחִים בְּשִׁכְבָה עָבָה עַל הפתח ועל הכל מניחים נבינה צהבה.

> > ד. יְרָקוֹת – חָתִיכוֹת קַטְנוֹת שֶׁל

נְבִינָה צְחַכְּה.

ַנְקעָקֶר בְּתַאֶבוּן.

יְרְקוֹת: בְּלְפָּל, עַנְבְנִיְה, כְרוֹב וְעֵל הַכֹּל

inans ne

לוה שיוכל לספר לו ספור בלי שוף; מי שלא יוכל לספר סיפור בְּלִי סוֹף – יִכְּרַת רֹאשׁוֹ מַעְלִיוּ צעירים רבים באו ונסו לספר ספור שבנה, או הדבר לא עלה בידם – וראשיהם וכרתו. והנה יום אחד חגיע צעיר שי

דיי - לפפור האח אין סוףווויי אי הרשה המלך לעני

ווי חוףה. נצאה מו כחור –

וא גאה עוד ומלה. לקתה

איר מעה, יצאה מן החור –

מי לאה עוד נמלה, לאחה

אַניר חקה. יַצְאָה מון החור –

וא נאה עוד נקלה, לקוחה וויר וויה ניצאה מן החור – וייניו לה...יי וגו המשיף העני לספר על ו ופלה ועוד נסלה, ועוד איי ער שלכשוף התעייף המלדי

ספעם לא הבאנו ציור של רבוע קַקָם וְאַתָּם תָּכִינוּ אוֹתוֹ לְבָד. צירו רבוע וחקקו אותו ל־4 מְשָבְּצוֹת לָרֹחֵב רְ4 לָאֹרֶדְ, בְּסה"כ 16 מִשְבָּצוֹת.

RUNTUURIU

של מימי

צְשֵׂה בְּעַצְמְה רְבּוּע אֶסֶם

צּוּנוּ בְּמִסְפָּרִים מִ־4–1 אָת ַ הַמִשְׁבָּצוֹת בַּטוּר הָרָאשוֹן בִּמְאַנְּדְּ. עַתָּה רַשְמוּבַּצֵּד אָת פִּתְרוֹן ספלים בָּהָתְאֵם לַהַנְדְּרוֹת שֶׁלְהַלָּן וּלְאַחַר שֶׁתַּמְצְאוּ אוֹתָן נְפּוּ לשהגו העאקבם בתוף הפשבץ שֶׁתְקַבְּלוּ אָת אוֹתֶן הַמְּלִים נָּם בּקאַנְדוּ בְּהַצְלְחָה. שר צָבָא דָּוִד, הַצְּפָרְדֵּעַ בּצְעִירוּתָּה, תְּבוּנָה – הַכִּשְׁרוֹן

לָּהָבִיוֹ, הִיא שָּטָה עַל פְּגֵי הַמַּיִם. תזוכים במרסים בתגרלה מיום. 18.12.67 "תשבץ חבדו" מעון בלומה רוד, רח' הרצל 77 פתחתקוח ל9437 וכתח בספר שעשועי חרווים,

נולות תולעי הַפֶּשִׁי. 3. פְּבְרוּ. 4. יַבְּשָׁה מַקָּפָת יָם. 5. עץ סְרָק. 9. בְּסוֹנְה שֵׁל מְאַנְּרָ: 1. רַמָּאות, מִרְמָה. 2. פָּרי הָדָר. 6. השלמהה, מלה הנשמעת בעת צחוק. וו. לא מְקַדְרַת, מְפָּוֶרֶת. 13. מְקָנָה מֵיִם עַנְקִי. 14. לא מָתוֹק. 16. נְשָא בּ־13 מְאָנָן. 17. אִילַן נוֹי, נְדֵל בָּאָרֵץ בַּשִּׂדרוֹת וּבַנַנִים (בְּתִיב מָלֵא). 20. מְוֹוֹן מִשְׁמֵיִם, אוֹתוֹ אָכְלוּ אֲכוֹמִינוּ בָּמֶּדְבְּר. 22. הַתְּקַדְמוּ בְּמְהֵירוּת רְבָּה. 24. דְבָּר. 25. עוֹף לַיִלָּה נְּדוֹל, בָּעֵל רֹאשׁ נְדוֹל וְעִינְיִם

מָאָנָן: ז. עִץ בְּרִי שָׁבְּרוֹתָיו בָּהִים וּמִעְלִיו

פתרונות נא לשלוח

"למעריב לילדים

ת.ד. 20044 ת"א.

תַּשְׁבֵץ

הָאַגָּס.

ּבוֹלוֹת. 26. פְרוּ קוּצי בַּעל וּלְעִין. "סביבון קסם"ן נעמה שלוסל, קיבוץ עלומים, ד.ג. חנגב פברפפ, זכתו בסט גירים אבעוני מווכים בפרקים מיום תי7.12.57

אַשֶּׁת יָצִקב הָאַהוּבָה. 7. עֵץ פָּרִי מִשְׁבְעַת הַמִּינִים. 8. מִשְאַבָּה בְנוּף הַתַּי. 10. שִׁיתַ מדברי. 12. שים נוי בעל פְּרְחִים רִיחְנִים קַנְלִים. 14. פָּרִי קִיצִי צְהַב בַּעֵל נַלְעוּן (בַּכְתיב מֶלָא). 15. סוֹד. 16. נְכְדִי שָׁהַתְּיַהָד. 10. בָּר. 19. פְּרִי טָעים וכָרִיא בעל קַלְפָּה דִּקִיקָה. 21. זוֹחַל שֻׁפִּתָּה אָת ַסַוָּה לֶאָכֹל מַעַץ הַדַּעַת. 22. מָרְאָה. 23. מיץ הפְרָחִים.

זכותה בספר של צביקה פיק. "חוסף ותחשר": אמיר אלימלך, בי"ס מבואות ים: מכמורת ל4029 זכה

"תשים נס"ו אורות בינס, החלוץ 15, "תשבא הפול", ליחולא ביול, נתוב נס ציונח 70400, ומתה בסט גירום הלוטוס 11/11, ברמואל 20100 :

47 BIDealo